

வாழ்வரசி

கி.வா. ஜகந்நாதன்

அழகநிகையம் பிரைவேட் லிமிடெட்

வாழ்வரசி

(கட்டுரைகள்)

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம் பிரைவேட் லிமிடெட்
தேனம்பேட்டை :: சென்னை-18

அமுதம்—124

உரிமை பதிவு

முதற் பதிப்பு—நவம்பர், 1956

விலை ரூ. 2 - 8 - 0

நாஷனல் ஆர்ட் பிரஸ் சென்னை, 18.

முகவுரை

பழைய தமிழ் நூல்களாகிய சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர்களுடைய வாழ்வு முறையைப் புலப்படுத்தும் பாடல்கள் இருக்கின்றன. பொது வகையாக உணர்த்து பாடல்களும் இன்னார் இன்னது செய்தார் என்ற குறிப்புக்களை உடைய பாடல்களும் உள்ளன. புறநானூற்றிலும் பத்துப் பாட்டிலும் உள்ள பல பாடல்களில் வரலாற்றுக்குக் கருவாக அமையும் செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

இவற்றைக் கொண்டு பார்ப்போமாயின் தமிழர் வாழ்வு பெருமிதத்துக்குரிய வாழ்வாகவே தோன்றும். நகரை அமைத்துக்கொண்டு நாகரிகமாக வாழ்ந்த சாதி தமிழ்ச் சாதி. நகர்களில் வீதிகளும் வீதிகளில் வீடுகளும் வீடுகளில் பல பகுதிகளும் தமிழரின் வளப்பத்தையும் முயற்சியையும் பண்பாட்டையும் விளக்கி நின்றன.

ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றுபட்டுக் காதல் வாழ்க்கையில் இன்பங் கண்டனர்; இவ்வாழ்வில் அறத்தை ஒம்பினர்; பொருளை ஈட்டினர். ஆடையும் அணியும் புனைந்து மகிழ்ந்தனர். கடவுளை வழிபட்டு விழா நடத்திக் களித்தனர். விருந்தினர்களுக்கு இட்டு அதலை இன்பத்தை அடைந்தனர்.

செல்வம் படைத்தவர்கள் ஈகையை ஒரு கலையாகவே வளர்த்தனர். புலவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் வழங்கிப் புகழும் இன்பமும் பெற்றனர். தம்முடைய முயற்சியால் வரும் பொருளைக் கலைஞருக்கு ஈந்து அவர் இன்புறுவது கண்டு மகிழ்பூத்தனர். தம்பால் வந்தவர்களுக்கு உடனே வழங்கினர்; நாளை என்மூல் வழங்கினர்; உள்ளவெல்லாம் வழங்கினர்.

காதலையும் வீரத்தையும் பாராட்டிப் பாடிய புலவர்கள் அவற்றின் நுட்பமான நிலைகளைப் பாட்டில் காட்டினர். ஈகையின் திறங்களை விரித்துரைத்தனர்.

பிற்காலத்துப் பாடல்களிலும் இத்தகைய செய்திகளைக் காணலாம்.

★

இந்த நூலில் தமிழர் வாழ்வில் அவர்கள் உள்ளமும் உரையும், வீடும் நாடும், உடலும் உறையுளும் எவ்வாறு இருந்தன என்பவற்றைக் காட்டும் கட்டுரைகள் உள்ளன. முற்காலக் கவிஞன் வாக்கிலும் பிற்காலக் கவிஞன் வாக்கிலும் வந்த செய்திகளுக்குள்ளே காணப்பெறும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை எடுத்துக் காட்டும் கட்டுரைகள் இருக்கின்றன. காதலைச் சொல்லும் கவிதையைப் பற்றிய கட்டுரைகளும் வீரத்தைச் சொல்லும் பாடல்களைப் பற்றிய கட்டுரைகளும் இருக்கின்றன. மகளிரின் அறத்தையும் ஆற்றலையும் அன்பையும் காட்டுவன சில. ஆடவரின் உள்ளத்தையும் பெருமையையும் கூறுவன சில.

எல்லாக் கட்டுரைகளிலும் சங்கச் செய்யுளின் தொடர்பு இருக்கும். ஒரு பாடலைப்பற்றி விரித்துரைக்கும் கட்டுரைகளும் உண்டு. இரண்டு பாடல்களை ஒப்பு நோக்கும் கட்டுரைகளும் உண்டு. பல பாடல்களில் விரவி வரும் கருத்துக்களைத் தொகுத்து வகுத்துக் காட்டும் கட்டுரைகளும் இருக்கின்றன.

இவற்றைப் படிக்கும்போது தமிழருடைய உள்ளப் பெருமையும் பண்பாட்டுச் சிறப்பும் முயற்சித் திறமும் தமிழ்மொழியின் சீரும் விளங்கவேண்டும் என்பது என் விருப்பம். அன்பர்கள் படித்துப் பார்த்துவிட்டு அந்த விருப்பம் எந்த அளவில் நிறைவேறி இருக்கிறதென்பதை எடை போட்டுப் பார்க்கட்டும். அவர்கள் அன்புக்கு வணக்கம்.

“காந்தமலை”
கலப்பிரணந்தர்
மயிலாப்புர

சி. வா. ஜகந்நாதன்

18—11—56.

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. வாழ்வரசி	... 1
2. ஆடவர் உள்ளம்	... 13
3. முல்லையின் சிரிப்பு	... 21
4. திருக்கைச் சிறப்பு	... 27
5. அரிசியும் ஆணையும்	... 35
6. எலியும் புலியும்	... 42
7. ஆடை அணிகளின் பெயர்கள்	... 49
8. விளக்குத் திருநாள்	... 62
9. தை பிறந்தால்	... 69
10. பழந்தமிழர் கடவுள் வழிபாடு	... 76
11. பாண்பசிப் பகைஞன்	... 90
12. கதிர் வேய்ந்த கூரை	... 99
13. செய்திக்குப் பரிசு	... 106
14. படித்தது போதும் ஐயே!	... 114
15. வல்வில்	... 128
16. மண் உண்ணும் மகளிர்	... 135
17. சிறந்த ஈகை	... 142
18. காலம் பகராதார்	... 147
19. மங்கையர் கொடை	... 152
20. உதயம்	... 162
21. இசை	... 171
22. வேப்பம் பூவும் அத்திப் பழமும்	... 180
23. பழந்தமிழ் நகரங்கள்	... 185

வாழ்வரசி

- வாழ் வரசி

தூனியாக மனிதன் உயிரோடு வாழ்வதை நல்ல வாழ்வு என்று சொல்வதற்கு இல்லை. மனைவி மக்களோடு இன்புற்றுப் பிறருடைய புகழுக்கு உரியவனாக வாழ்தலே நல்ல வாழ்வு.

“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அது அல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு”

என்று திருவள்ளுவர் சொல்லுகிறார். தன்னிடம் உள்ள பொருளைப் பிறருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்து அதனால் இன்பமும் புகழும் பெற்று வாழ்வதையே சிறந்த வாழ்க்கையாகக் கருதுபவர் தமிழர். இல்லற வாழ்க்கைக்கு நடுநாயகமாக இருக்கும் செயல் ஈகைதான். இது தெரிந்தே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு உறுதிப் பொருளைச் சுருக்கிச் சொல்ல வந்த ஒளவையார்,

“ஈதல் அறம்”

என்று கூறுகிறார். ஈகை வேண்டுமானால், அதற்குப் பொருள் வேண்டும். பொருளை ஈட்டுதல் ஆடவனுடைய கடமை. தன்னுடைய முன்னோர் ஈட்டி வைத்த பொருளை வைத்துக்கொண்டு வாழ்தல் உயர்ந்த நிலையன்று. தானே செல்வத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும்; அதைக் கொண்டு தானும் வாழவேண்டும்; இதுதான் தமிழன் வாழ்க்கை முறை.

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே”

என்று சங்க காலப் புலவர் ஒருவர் சொல்கிறார். திரை கடலோடியும் திரவியம் தேடவேண்டும் என்று ஒளவைப்

பாட்டி சொல்கிறாள். சோம்பிக் கிடப்பது இழிவைத் தருவது. உழவும் தொழிலும் வாணிகமும் தமிழர் ஊக்கத்துடன் செய்துவந்த காரியங்கள்.

இல்வாழ்க்கையில், விருந்தினரை உபசரித்து அவர் இன்புறுவது கண்டு இன்புறுதல் தமிழருடைய இயல்பு. இன்றும் இந்த இயல்பு இருக்கிறது. நம்முடைய வீட்டுக்கு ஒரு விருந்தினர் வருகிறார். அவருக்காகப் பல வகை உணவுகளைச் சமைக்கிறார்கள். அவர் சாப்பிடும் போது நிறையச் சாப்பிடவேண்டுமென்று மனமாய் நினைக்கிறோம். அவர் குறைவாக உண்டால் நமக்குத் திருப்தி உண்டாவதில்லை. அவருடைய வயிறு நிறைவதில் நமக்கு இன்பம் உண்டாகிறது. இந்த இன்பத்தை அடைவதையே மனைவியுடன் வாழும் இல்லறத்தின் சிறந்த பயனாகக் கொண்டனர் தமிழர். விருந்தோம்பும் காரியத்தில் பெண்மணிகள் பங்கு அதிகம்.

இல்வாழ்வின் வெற்றிக்கு மனைவியின் இயல்புகளே தலைமையான காரணம்.

“இல்லதென் இல்லைவன் மாண்பானும்”

என்று வள்ளுவர் கேட்கிறார். இல்வாழ்க்கையின் முழுப் பொறுப்பையும் வகிக்கிறவள் மனைத் தலைவியாகிய பெண் என்றே சொல்லிவிடலாம். இல்லாள் என்றும் மனைவி என்றும் வழங்கும் சொற்கள் இல்லத்தின் உரிமை பெண்களுக்கு உரியதென்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இல்லான் என்றோ மனைவன் என்றோ கணவனைக் குறிக்கும் வழக்கம் இல்லை. அகத்துக்காரன், வீட்டுக்காரன் என்பன பிற காலத்தில் வந்த சொற்கள்.

உணவு சமைத்துத் தன்னுடைய கணவனை உண்ணச் செய்து இன்புறுபவள் மனைவி. அத்துறையிலே தேர்ச்சி

பெற்று, விருந்தினரை உபசரிக்கும் நிலையிலும் சிறப்பை அடைகிறாள் அவள். நூல்களிலே வரும் சில காட்சினைப் பார்க்கலாம்.

ஒருத்தி தன் கணவனுக்கு உணவு சமைத்துப் பரிமாறுகிறாள். அதை உண்ணும்போது அவனுக்கு அளவற்ற இன்பம் உண்டாகிறது. “குழம்பில் உப்பு அதிகமோ?” என்று அவள் கேட்கிறாள். அதிகமோ, இல்லையோ அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் கைப்பட்ட உணவு அவனுக்கு அமுதமாக இருக்கிறது. “உன் கையாலே தொட்டால் அது நஞ்சாக இருந்தாலும் தேவாமிர்தத்துக்குச் சமானமாக இருக்குமே!” என்று சொல்கிறாள். அப்படி அவன் சொன்னால் அவளுக்கு உண்டாகிற ஆனந்தத்தை அளவிட முடியுமா?

இந்தச் செய்தியை, தமிழிலே இப்போது கிடைக்கும் நூல்களுள் மிகப் பழையதாகிய தொல்காப்பியத்திலே காணலாம். இல்லற வாழ்க்கை நடத்தும் கணவனும் மனைவியும் எப்பொழுது எப்பொழுது எப்படி எப்படிப் பேசிக் கொள்வார்கள் என்பதைப்பற்றிக் கற்பியல் என்ற பகுதியிலே ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் சொல்கிறார். அங்கே காதலன் கூறும் கூற்று வகைகளில் ஒன்றாக இப்படிப் பேசி மகிழ்வதை வைக்கிறார்.

“எனது சுவைப்பினும் நீ கைதொட்டது
வானோர் அமுதம் புரையுமால் எமக்கென
அடிசிலும் பூவும் தொடுதற் கண்ணும்”
என்பது அந்தப் பகுதி.

*

*

*

கூடைச் சங்க நூல்களில் ஒன்றாகிய குறுந்தொகையிலிருந்து ஒரு காட்சியைப் பார்க்கலாம்.

ஒரு மெல்லியலாள் மிகவும் உற்சாகத்தோடு தயிரைச் சிலுப்புகிறாள். காந்தளைப் போன்ற மெல்லிய விரல்களால், கட்டிகட்டியாகத் தோய்ந்த தயிரைப் பிசைந்து சிலுப்புகிறாள். தன்னுடைய காதலனுக்குச் சரியான வேளையில் தன் கையாலே சமைத்த உணவைப் பரிமாற வேண்டும் என்ற ஆசை அவளுக்கு. சோறு சமைத்தாயிற்று. இப்போது பச்சடியோ, மோர்க்குழம்போ செய்கிறாள். கையினாலே தயிரைச் சிலுப்பிவிட்டு அந்த அவசரத்தில் சட்டென்று தன் ஆடையிலே கையைத் துடைத்துக்கொள்கிறாள். செல்வத்திலே வளர்ந்த அவளுக்குப் புடைவை வீணாகப் போகுமே என்ற நினைவே இல்லை. “விரைவில் அவருக்கு உணவூட்ட வேண்டும்” என்ற ஒரே நினைவோடு இருக்கிறாள். தயிரைச் சிலுப்பியாயிற்று. அடுப்பில் கரண்டியைப் போடுகிறாள். எண்ணெய் விட்டுக் கடுகு, மிளகு எல்லாம் போடுகிறாள். புகைகிறது. அந்தப் புகை அவள் கண்களிலே அடிக்கிறது. கண்ணைக் கொஞ்சம் கசக்கி விட்டுக்கொள்கிறாள். தாளித்து அந்த மோர்க்குழம்பைச் செய்தாயிற்று.

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கூலங்கம் கழாஅது உடிக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்”

என்று அதைப் புலவர் வருணிக்கிறார். காந்தள் மெல்விரலால் நன்றாக முற்றி விளைந்த முனிதயிரைப் பிசைந்து, அந்த அவசரத்தில் கையைத் துடைத்துக் கொண்ட கலிங்கத்தைக் கசக்காமல் உடுத்துக்கொண்டு, குவளை போன்ற மை உண்டகண்களில் தாளித்த புகை பரவ, அவள் துழாவிச் சமைத்த இனிய புளிச் சுவையை உடைய குழம்பு அது.

அவள் அதைச் செய்யும்பொழுது பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் காதலன். காந்தள் மெல் விரலையும், சுவளை உண்கண்ணையும் கண்டு அவற்றின் அழகிலே மயங்கினவன். இப்போது தயிர் பிசைந்த பொழுதும், சூய்ப்புகை கமழ்ந்தபொழுதும் அந்த விரலும் கண்ணும் பின்னும் அழகுடையனவாகத் தோன்றுகின்றன. இல்லற இன்ப வாழ்க்கையை உருவாக்குவதில் அல்லவா இப்போது அவை ஈடுபட்டிருக்கின்றன?

அவள் அவனுக்கு இலை போட்டுப் பரிமாறுகிறாள். அவன் உண்கிறான். இடித்த புளி மாதிரி உட்கார்ந்து கொண்டு பேசாமலா உண்கிறான்? இல்லை, இல்லை. “ஆ! என்ன இனிமையாக இருக்கிறது, இந்தக் குழம்பு!” என்று புகழ்ந்து கொண்டே சாப்பிடுகிறான். அவன் புகழ்வதிலும், உண்பதிலும் இன்பம் அடைகிறாள் அவள். அவள் முகம் அந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறது. அவள் நுதலிலே ஒரு புதிய பிரகாசம் தோன்றுகிறது. மிகவும் துட்பமாகப் பார்த்தால்தான் அவள் உவகைக் குறிப்புத் தெரியவரும்.

“தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”

என்று புலவர் வருணிக்கிறார்.

*

*

*

இப்படி அறுசுவை உண்டி அமர்ந்து இல்லாள் ஊட்ட வாழ்கிறவன் தமிழன். தான் மாத்திரம் உண்டு இன்புகிறவன் அன்று; விருந்தினரையும் ஊட்டி இன்புகிறவன். உலையிலே அரிசி போடும்போதே, ‘விருந்தினர் வரவேண்டும்’ என்று எண்ணுபவர் தமிழர். தம்முடைய

வீட்டில் இத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு இவ்வளவு போதும் என்று கணக்குப்பண்ணி உலை ஏற்றும் வழக்கம் அவர்களுக்குத் தெரியாது.

“தமக்கென்று உலையேற்றார்”

என்று ஒரு புலவர் சொல்கிறார். இன்றும் கிராமங்களில் பெரிய குடும்பங்களில் எந்தச் சமயத்திலும் சோறு வைத்திருப்பார்கள். கணவன் மனைவிக்குள் கோபதாபம் இடையிடையே உண்டாகும். அதற்கு ஊடல் என்று பெயர். அப்போதுகூட யாராவது விருந்தினர் வந்துவிட்டால் மனைவி அந்தக் கோபத்தை மறந்து கணவனுடன் சேர்ந்து அவரை உபசரிப்பதில் ஈடுபடுவாள். இந்தப் பண்பை அறிந்த தலைவன் தன் மனைவியின் கோபத்தை வேறு வகையினால் போக்கிக்கொள்ள முடியாவிட்டால் யாராவது ஒரு விருந்தினரை அழைத்துக்கொண்டு போவான்; ஊடல் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடிவிடும். “விருந்து கண்டு ஒளித்த ஊடல்” என்று இலக்கணத்தில் இந்த நிலையைச் சொல்வார்கள்.

மனைத் தலைவி தன்னுடைய நாயகனுக்குச் சவையுணவு ஊட்டி விருந்தினரையும் உபசரிக்கும் இந்தச் சிறந்த வாழ்க்கையைக் காவியங்களிலும் காணலாம்.

* * *

மாதவியினிடம் மையல் பூண்டு கண்ணகியைத் துறந்து வாழ்ந்த கோவலன், ஒரு நாள் மாதவியின்மேல் வெறுப்புற்றுக் கண்ணகியை அழைத்துக்கொண்டு புகார் நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டுவிட்டான். காடும் மலையும் கடந்து மதுரையின் புறத்தே ஆயர் வாழும் சேரி ஒன்றை அடைந்தான். அங்கே தங்கினான். கண்ணகி நெடுநாளாகத் தான் செய்யாதிருந்த ஒரு கடமையைச் செய்யப் புகுந்தான். தன்

கையாலே சமைத்துத் தன் நாயகனுக்கு உணவு அளிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் பொங்கியது. அங்குள்ள ஆய் மகனிரை நோக்கி, “அடிசில் ஆக்குதற்கு அமைந்த நற்கலங்கள், நெடியாது அளிமின்” என்று கூறினாள்.

உடனே அம்மடந்தையர் சமையற் பாத்திரங்களைத் தந்தார்கள். பலாக்காயையும் வெள்ளரிக்காயையும் கொம் மட்டி மாதளங்காயையும் அளித்தார்கள். மாங்கனியும் வாழைக்கனியும் கொடுத்தார்கள். நல்ல அரிசியும், பாலும், நெய்யும் வழங்கினார்கள்.

அவற்றை எல்லாம் வைத்துக்கொண்டு கண்ணகி சமைக்கப் புகுந்தாள். மெல்விரல் சிவப்பப் பல்வேறு பசுங்காய்களை அரிவாள் மணையில் நறுக்கினாள். பழக்கம் இல்லாமையால் அவள் திருமுகம் வியர்த்தது. செங்கண் சிவந்தன. அங்கிருந்த பெண் ஒருத்தி அடுப்பு மூட்டித் தந்தாள். அவளும் துணைசெய்ய, ஒருவாறு கண்ணகி சமைத்தாள்.

பிறகு தன் கணவனை ஆசனத்து இருத்திக் கால் கழுவிக்கீழே தண்ணீர் தெளித்துக் குருத்து வாழையிலையை விரித்து உணவு பரிமாறினாள். கோவலன் உண்டு இனிது இருந்தான். அவன் அப்போதுதான், இல்லற இன்பத்திற் சிறந்த ஒன்றை உணர்ந்தான். “இவ்வளவு காலம இவனைப் பிரிந்து இந்த இன்பத்தை இழந்தோமே!” என்ற நினைவு அவனுக்கு உண்டாயிற்று. கண்ணகியை அருகில் அழைத்து, “நான் இதுகாறும் முறையல்லாத வாழ்வு வாழ்ந்தேன். உனக்கு எவ்வளவோ சிறுமை செய்தேன். இருந்தும், புறப்படு என்றபோதே யோசிக்காமல் என்னோடு ஒருவரும் அறியாமல் புறப்பட்டுவிட்டாயே! எவ்வளவு அருமையான காரியம்!” என்று மனமுருகிப் பாராட்டினாள்.

இவ்வாழ்க்கையில் நாயகனுக்கு உணவு அருத்தி விருந்தினரை ஒம்புதல் மகளிருக்குக் கடமை என்பதை உணர்ந்தவள் கண்ணகி. அந்தக் கடமையில் ஒன்று இப்போது தான் நிறைவேறியது. ஆனால் விருந்தினரை உபசரிக்கும் இன்பம் அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதை அப்போது நினைக்கிறாள்.

“ அறவோர்க்கு அளித்தலும்
அந்தணர் ஒம்பலும்
துறவோர்க்கு எதிர்தலும்
தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்துள திர் கோடலும்
இழந்த என்னை”

என்று கூறி வருந்துகிறாள்.

* * *

கூவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் இராமாயணத்தைப் பாடினாலும், தமிழ் நாட்டுப் பண்பை அங்கங்கே காட்டிக் கொண்டு வருகிறார். சீதையின் இயல்பிலே தமிழ்ப் பெண்ணின் இயல்பையும் இணைத்துத்தான் அவர் பாடுகிறார்.

சீதை அசோக வனத்தில் சிறையிருக்கிறாள். உரிய காதலர் ஒருவரை ஒருவர் உலகில் பிரிதலால் உண்டாகும் துயரே உருவு கொண்டாற்போல இருக்கிறாள். அவளுடைய துயரத்தை விரிவாகச் சொல்கிறார் கம்பர். அவள உள்ளம் நாயகனாகிய இராமனை நினைக்கிறது. ‘காட்டிலே வாசம் செய்யும்படி நேர்கிறதே! என்று அவள் நினைக்கவில்லை. இராமனைப் பிரிந்து நாட்டிலே வாழ்வதைத்தான் அவள் வெறுத்தாள். அவனுக்குத் தன் கையால் உணவு இல்லை. விருந்தினரை உபசரிக்கும் காரியத்தை அந்தக்

காட்டிலும் செய்துவந்தாள். அந்த இரகசியம் தெரிந்து தான் இராவணன் விருந்தினனைப்போல வந்தான்.

இந்த இரண்டு வகையான செயல்களிலும் கணவன் மனைவி என்னும் இருவருமே இன்புறுபவர்கள். இப்போது இராமனைப் பிரிந்த நிலையில், சீதை அந்த இரண்டும் இல்லாமற் போனதை நினைக்கிறாள்; நினைத்து அழுங்குகிறாள்; அழுங்கி விம்முகிறாள்.

காட்டிலே அறுசுவை உண்டி சமைக்க முடியுமா? முடியாது. இராமன் தாங்களும் தவம் மேற்கொண்டு பூழி வெங்கானம் நண்ணியவன். இலையும் கிழங்கும் உண்டு வீரத வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவன். அந்த வாழ்க்கையிலே உண்ணுவது இலையானாலும், அந்த அடகைத் திருத்தி அருத்துபவள் சீதையாக இருந்தாள். அதனால் அவனுக்கும் இன்பம்; அவளுக்கும் இன்பம். யாரேனும் விருந்தினர் வந்தால் அந்த இலையையும் கனியையும் கிழங்கையும் பகிர்ந்து அளித்து இருவரும் மகிழ்ச்சியை அடைவார்கள். சீதை விருந்தினரை உண்பிக்கக் கண்டு இன்புறுவான் இராமன். இந்த இரண்டு இன்பமும் இப்போது இல்லாமற் போயினவே! இதை நினைந்து வருந்துகிறாள் சீதை.

“ அருந்தும் மென்அடகு ஆர்இட
அருந்தும் என்று அழுங்கும்;
விருந்து கண்டபோது என்உறு
மோவென்று விம்மும்”

என்று கம்பர் செல்கிறார்.

*

*

*

ஆடவன் ஈட்டிய பொருளை அடைவாக வைத்துப் பாதுகாத்து, அளவறிந்து செலவு செய்யும் வாழ்க்கை

உடையவள் தமிழ்மகள். “தற்கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை” என்பது குறள். தன்னை மனைவியாகக் கொண்ட கணவனது வருவாய்க்கு ஏற்ற செலவு செய்பவளே வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற துணைவியாவாள். ஆடவன் எத்தனை சம்பாதித்தாலும் வீட்டுக்காரி அடைவு இல்லா விட்டால் அத்தனையும் வீண்தான். வீடு என்னும் அரசுக்குத் தலைவியாக இருப்பதால்தான் மனைவி என்ற பெயர் பெண்ணுக்கு வந்தது. “ஏர் பிடித்தவன் என்ன செய்வான்? பாளை பிடித்தவள் பாக்கியம்” என்று ஒரு பழமொழி தமிழில் வழங்குகிறது. ஏர் பிடித்து உழுது வீட்டுக்குக் கொணர்ந்து போடுபவன், அந்த அளவிலே நிற்பான். அப்படிக் கொண்டு வந்ததைச் செட்டுங் கட்டுமாக வைத்துக் கொண்டு, செய்யவேண்டியதை அளவறிந்து செய்து, ஊரார் புகழக் குடும்பத்தை நடத்தும் பொறுப்புடையவள் வீட்டுக்காரி. இத்தகைய வாழ்க்கையைச் சங்க காலத்துப் புலவர் ஒருவர் சொல்கிறார்.

ஓர் ஏழைக் குடும்பம். ஒரு மாட்டை வைத்துக் கொண்டு தயிரும் நெய்யும் விற்று அதனால் வருவதைக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்தார்கள். வீட்டிலே ஓர் இளைஞன் இருந்தான். அவனுக்குக் கல்யாணம் ஆயிற்று. அழகிய சிறிய பெண் ஒருத்தி அவனுக்கு மனைவியாக வந்தாள்; வீட்டுக்காரியானாள். குடும்பத்தை நடத்தும் பொறுப்பை அவள் மேற்கொண்டாள்.

சில ஆண்டுகள் சென்றன. அந்த வீட்டில் இப்போது செல்வம் குலுங்குகிறது. தினந்தோறும் விருந்தும் கல்யாண முமாகவே இருக்கிறது வீடு. ஊராருக்கு ஆச்சரியம். “ஒரு பசுவை வைத்து வாழ்ந்த ஏழைக் குடித்தனம் இது; இந்த

அழகிய சின்னப் பெண் வந்தாள்; இப்போது விழாவாக இருக்கிறது!” என்று பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

“ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை
பெருநலக் குறுமகள் வந்தென
இனிவிழ வாயிற்று என்னும்இவ் வூரே”

என்பது பாட்டு

அவள் இந்திரஜாலமா செய்தாள்? இல்லை. செட்டாக வாழ்ந்தாள்; வருவாயைப் பெருக்க வழி செய்தாள். அவள் சுறுசுறுப்பைக் கண்டு எல்லோரும் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்தார்கள். செல்வம் உயர்ந்தது. அவ்வளவுதான்.

இதோ மற்றொரு பெண், செல்வ நிலையை எப்படி உயர்த்துகிறாள் பாருங்கள்:

அவள் ஓர் ஆயர்குலப் பெண். தினந்தோறும் பறவை எழுந்து ஒலிக்கும் நேரத்தில் எழுந்து தயிர் கடை வாள். வெண்ணெயெடுத்ததுத் தனியே வைத்துவிடுவாள். பிறகு சும்மாட்டைத் தலையிலே வைத்து மோர்ப் பாணையைத் தூக்கிக்கொண்டு காலை நேரத்தில் ஊருக்குள் மோர் விற்கப் போவாள். சுறுசுறுப்பும் உழைப்பும் உள்ள அவளே மேனி பளபளவென்று அழகாக இருக்கிறது. கூந்தல் படிப்படியாகப் படிந்திருக்கிறது. இந்த அழகி மோரை விற்று வரும் நெல்லைக்கொண்டு கணவன், சுற்றத்தார் யாவருக்கும் சோறு சமைத்துப் போடுகிறாள்.

கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வெண்ணெய் சேருகிற தல்லவா? மொத்தமாகச் சேர்த்து உருக்கி நெய்யாக்குகிறாள். அது நல்ல விலைக்குப் போகும். மற்றப் பெண்களானால் அதை விற்று உடனே பொன் வாங்குவார்கள். எதற்கு? நகை பண்ணிப் போட்டுக்கொள்ளத்தான். அவளும் பெண்தானே? நாலு பேருக்கு நடுவே ஆபரணங்களைப்

பூட்டிக்கொண்டு கிலுக்குக் கிலுக்கென்று நடப்பதில் அவளை ஒத்த பெண்களுக்கு உண்டாகும் ஆனந்தம் இவ்வளவு என்று சொல்லவா வேண்டும்? அவளுக்கும் சபலம் தட்டுகிறது. ஆனால் அவள் தன் பொறுப்பை உணர்கிறாள். மூலதனத்தை விருத்தி செய்தால் வரும்படி அதிகமாகும் என்ற பொருள் நூல் தத்துவத்தை அவள் கல்லாமலே உணர்ந்து கொண்டவள். நெய்யை விற்று வந்த விலையைக் கொண்டு அவள் என்ன செய்கிறாள் தெரியுமா? புலவர் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

“குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல் ஆய்மகள்
அனைவிலை உணவில் கிளைஉடன் அருத்தி
நெய்விலைக்கு அட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்”.

நெறித்த கூந்தலையுடைய ஆயர்குலப் பெண் மோரை விற்று, அந்த விலையால் வந்த உணவினால் கிளைஞரைப் பாதுகாக்கிறாள்; நெய்யை விலைக்கு அட்டிப் பசும்பொன்னை வாங்கவில்லை. பின்னே?

“நெய்விலைக்கு அட்டிப் பசும் பொன் கொள்ளாள்
எருமை நல்நான் கருநாகு பெறாஉம்”.

நல்ல எருமையாக, கருகருவென்று கொழுத்த எருமைக் கிடாரியாகப் பார்த்து வாங்குகிறோளாம். அவள் தயிர் வியாபாரம் பெருகிச் செல்வம் வளர்ந்து, வீட்டில் விருந்தும் வேடிக்கையும் உண்டாவதற்குக் கேட்பானேன்?

தன் கணவனுக்கு உணவருத்தியும், விருந்தினர்களைப் போற்றி உபசரித்தும், மனையின் வளத்துக்கு ஏற்ப வாழ்ந்தும் இல்லறத்தில் இன்பத்தை உண்டாக்கும் பெண்ணை வாழ்வரசி என்று திருநெல்வேலிக்காரர்கள் சொல்வார்கள். அது எவ்வளவு பொருத்தமானது!

, ஆடவர் உள்ளம்

கிள்ளிவளவன் என்ற சோழன் வீரத்திலும் கொடையிலும் சிறந்தவன்; தமிழ்ப் புலவர்களிடத்தில் மிக்க அன்புடையவன். அவனுடைய நல்லியல்புகளைக் கண்டு நயந்து வந்தார், கோலூர்கிழார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர். அவனுடைய வீரத்தைக் கண்டு வியந்தார். அவனுடன் பல காலம் உறைந்தார்.

புலவர்களுடைய உள்ளத்தில் எந்த உணர்ச்சி முளைத்தாலும் அது கவிதையாக உருப்பெறும். கிள்ளிவளவனுடைய பல்வகைச் சிறப்பையும் உணர உணரக் கோலூர்கிழாருக்கும் பல பாடல்கள் பாடும் எழுச்சி உண்டாயிற்று. பாடினார்; அவனுடைய வெற்றித் திறத்தை வெவ்வேறு வகையில் எடுத்துச் சொன்னார்; பகைவர்களுடைய நாடுகள் பாழாதலையும் அவர்கள் அவன் போருக்கு வருவதாக அறிந்து துன்புறுவதையும் பாடினார்

ஒரு பாட்டில் பகைவர்கள் நிலையைப் பாடுகிறார்.

*

7

*

யமனுகருக காலன் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. அவன் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வந்து உடலினின்றும் உயிரைப் பிரித்துச் சென்றுவிடுவான். சரியான காலத்தில் வருவதனால் அவனுக்குக் காலன் என்ற பெயர் அமைந்தது. ஆனால், கிள்ளிவளவன் பகைவர் திறத்தில் அந்தக் காலனை விடக் கொடியவன். அவனுக்கு இன்ன காலத்தில்தான் பகைவர்களோடு போரிட்டு அழிக்க வேண்டும் என்ற வரை

யறை இல்லை. 'இப்போது நம் படை இந்தப் போருக்கு ஏற்றபடி இல்லை. இன்னும் படை வலிமையைப் பெருக்கிக் கொண்டு போர் செய்யத் துணிய வேண்டும், என்ற யோசனையே அவனிடம் இல்லை. எப்போதும் வீரர்களும் யானைகளும் மிகுதியாக உள்ள படை போருக்கு ஆயத்தமாக இருப்பதுதான் அதற்குக் காரணம்.

யாரேனும் தன்னை அவமதித்தார் என்று கேள்வியுற்றாலும் சரி, தன் நாட்டுக்கு அருகில் வந்து குறும்பு செய்தார் என்று அறிந்தாலும் சரி, அப்படிச் செய்தவர்கள் அதற்குப் பின் பழைய நிலையில் வாழ்வார்கள் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. அவர்கள் எவ்வளவு வேற்படை, வாட்படை உடையவர்களானாலும் உடனே அவர்களை எதிர்த்து அழிப்பதற்கு முந்துபவன் கிள்ளிவளவன்.

இதை முதலில் அந்தப் பாட்டில் கோலூர் கிழார் எடுத்துச் சொன்னார். "காலனும் ஒருவன் உயிரைக் கொண்டு செல்லும் காலத்தைப் பார்த்தே வருவான். அப்படி யின்றிக் காலத்தைப் பாராமல், வேல் நிறைந்த சேனையை யுடைய படைத் தலைவர்கள் அழியும்படியாக, வேண்டுகின்ற இடத்திலெல்லாம் பகைவர்களைக் கொல்லும் போரில் வெற்றி பெறும் வேந்தனே!" என்று கிள்ளிவளவனை விளித்தார்.

"காலனும் காலம் பார்க்கும்; பாராது
வேல்சண்டு தாளை விழுமியோர் தொலைய
வேண்டிடத்து அடுஉம் வெல்போர் வேந்தே!"

[சண்டு - செறிந்த. தாளை - படை. விழுமியோர் - உயர்ந்த படைவீரர். தொலைய - அழிப்ப. வேண்டு இடத்து - வேண்டிய இடங்களில். அடுஉம் - பொருது கொல்லும்.]

*

*

*

பிறகு பகைவர்கள் நிலையைச் சொல்ல வருகிறார்.

ஏதோ காரணமாகக் கிள்ளிவளவனுக்கு அந்த மன்ன னிடத்தில் கோபம் வந்துவிட்டது. பெரிய போர் தொடங்கியாயிற்று. காற்றும், காட்டுத் தீயும் சேர்ந்து கொண்டால் அதை அணைக்க யாரால் ஆகும்? கிள்ளிவள வன் போர் செய்யப் புறப்பட்டானால் அவனுக்கு முன்னே நின்று தலைகாட்ட முடியுமா? ஆதலால் அவன் கோபம் கொண்டு போர் தொடுத்துவிட்டான் என்று தெரிந்தபிறகு, உலகில் இனியும் வாழமுடியும் என்ற நம்பிக் கையை அந்த மன்னனும் இழந்தான்; அவனைச் சேர்ந்த படைத் தலைவர்களும் இழந்துவிட்டார்கள். வீரர்கள் போருக்கு ஆயத்தம் செய்கிறார்கள். போர்க்களத்துக்கு இன்னும் இரண்டு நாட்களில் போக வேண்டும். அந்த இரண்டு நாளில் தூக்கம் வருகிறதா? ஒரே கலக்கம்! இரவு படுத்துக்கொண்டால் போர்க்களம் கண்முன் வந்து நிற்கிறதா. சிறிது கண் அயர்ந்தால் பயங்கரமான கனவுகள் தோன்றுகின்றன. கெட்ட கனவுகள் பலவற்றைக் காணு கிறார்கள். கண்ணை விழித்த பிறகு அந்தக் கனவுகளை மீட்டும் நினைத்தாலே உடம்பு நடுங்குகிறது. அப்பா! எத்தனை தூர் நிமித்தங்கள்!

திடீரென்று எட்டுத் திசையிலும் வானத்திலிருந்து கொள்ளிக்கட்டைகள் வீழ்கின்றன. ஒரு பக்கம் பார்க்கையி ல் அங்கே ஒரு கொள்ளி வீழ்வதைக் கண்டு, “ஆ!” என்று வீரிட்டபடியே கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு மறு புறம் திரும்பினால் அங்கும் ஒரு கொள்ளிககட்டை விழு கிறது.

நன்றாகப் பார்த்து பசேல் என்று ஒரு மரம் வளர்ந் திருக்கிறது, பெரிய பெரிய கிளைகள்; நீண்ட கொம்புகள்;

வளார்கள். திடீரென்று அதன் கிளைகளில் இலை ஒன்று கூட இல்லை. உலர்ந்துபோய் மொட்டையாகத் தோன்றுகின்றன. “ஐயோ! என்ன இது!” என்று கனவில் உளறுகிறான் அந்த வீரன்.

திடீரென்று பச்சை மரத்தில் தீப்பற்றிக்கொண்டு எரிகிறது. அவன் அலறுகிறான். அதன் எதிரொலியைப் போல ஆந்தை அலறுகிறது. கோட்டான் குமுறுகிறது.

இது என்ன? இருந்தாற்போலிருந்து பற்கள் உதீர்ந்து பூமியிலே விழுகின்றன. எண்ணெய் தேய்த்தபடி நீராடாமல் நிற்கிறான். திடுதிப்பென்று பன்றியின்மேல் ஏறிக்கொள்கிறான். இடையில் உள்ள ஆடை நழுவுகிறது. ஆயுதசாலையில் ஆயுதங்கள் வைத்திருக்கும் பீடங்களிலிருந்து அவை கிழே விழுகின்றன.

இப்படியாகக் கனவில் தீய சகுனங்கள் எத்தனை உண்டோ அத்தனையையும் அவன் காணுகிறான்; மற்றவர்களும் காணுகிறார்கள். இந்தக் கெட்ட கனவுகளைக் கண்டுகலங்கி எழுந்து உட்கார்ந்துகொள்கிறார்கள். பொழுது விரைவில் விடிவதாகத் தோன்றவில்லை. கொட்டுக் கொட்டென்று விழித்தபடியே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

அப்பாடி! விடிந்தது. இனி மேல் இந்தத் தீய கனவால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது! ஆனால் நனவில் போர்க்களத்தைக் காணவேண்டியிருக்குமே! கிள்ளிவளவன் வருகிறான் என்று கேள்விபுற்ற பிறகு வீட்டிலே தங்கியிருக்க முடியுமா? இரவு கண்ட கனவுகள் யாவும் நல்ல நிமித்தமாகத் தோன்றவில்லை.

போரின் முடிவை எண்ணிப் பார்க்க மனம் பொருந்தவில்லை. சகுனங்களை நினைத்தால் வயிறு பகிர் என்கிறது. தமிழ் நாட்டில் போருக்கு அஞ்சுபவனை அவன் வீட்டு

மகளிரே மதிக்க மாட்டார்கள். ஆகையால் ஒருவாறு மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு வீரர்கள் புறப்பட எண்ணுகிறார்கள். மனைவிமாரிடம் விடை பெறுகின்றார்கள். தங்கள் குழந்தைகளை எடுத்துக் கொஞ்சுகிறார்கள். முத்தம் கொடுக்கிறார்கள். கனவிலே கேட்ட ஆந்தையின் குரல் கேட்கிறது. 'இனி இந்தக் குழந்தையிடம் வந்து எங்கே கொஞ்சப் போகிறோம்!' என்று நினைக்கும்போது அவர்களுக்கு வேதனை தாங்காமல் பெருமூச்சு வருகிறது. கண்ணில் நீர் முட்டுகிறது.

ஆடவராகிய அவர்கள் அப்படி வருந்தினால் பெண்கள் என்ன செய்வார்கள்? ஆகையால் தமக்கு வருத்தம் உண்டாகியிருப்பது தெரியாமல் மறைக்கிறார்கள்; சிரித்து மழுப்புகிறார்கள்.

✱

“உன்னுடைய பகைவர் நாடுகளில் இத்தகைய கலக்கத்தைக் காட்டும் காட்சிகளைக் காணலாம்” என்று புலவர் பாடினார்.

திசைஇரு நான்கும் உற்கம் உற்கவும்
பெருமரத்து, இலைஇல் நெடுங்கோடு வற்றல் பற்றவும்
வெங்கதிர்க் கனலி துற்றவும் பிறவும்
அஞ்சுவரத் தருந புள்ளுக்குரல் இயம்பவும்
எயிறுநிலத்து வீழவும் எண்ணெய் ஆடவும்
கனிற்றுமேல் கொள்ளவும் காழகம் நீப்பவும்
வெள்ளி நோன்படை கட்டினொடு கவிழவும்
கனவின் அரியன காணு.

[எட்டுத திசையிலும் வானத்திலிருந்து கொள்ளிகள் வீழவும், பெரிய மரத்தில் இலை இல்லாத நெடிய கிளைகள் உலர்ந்து போகவும், வெம்மையான கொழுந்தைபுடைய நெருப்பு அவற்றை உண்ணவும், பயப்படத்தக்க பறவைகள் குரல் எழுப்பவும், பல் நிலத்தில் விழவும், எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ளவும், ஆண்

பன்றியின் மேல் ஏறவும், உடையை நீக்கவும், வெள்ளையான ஆயுதங்கள் ஆசனத்தோடு கவிழ்ந்து விழவுமாகக் கனவில் காணக் கூடாத காட்சிகளைக் கண்டு.

உற்கம் - வானிலிருந்து விழும் கொள்ளிகள்.- உற்க - விழ. வற்றல் - உலர்ந்த மரம். கனலி - தீ. துற்ற - உண்ண. தருந - தக்கவை. புள் - பறவை. எயிறு - பல். ஆட - தேய்த்துக்கொள்ள. களிறு - ஆண்பன்றி. காழகம் - உடை. வெள்ளி - வெண்ணிறத்தை யுடைய நோன்படை - வலிய ஆயுதம். கட்டில் - ஆயுதம் வைத்த ஆதனம்.]

இப்படிப் பகைவர் நாட்டு மக்கள் கண்ட தீய கனவுகளைச் சொல்லிவிட்டு, அவர்கள் பின்பு மனைவி மக்களிடம் விடை பெற்றுக்கொள்வதைச் சொல்கிறார்.

செருச்செய் முன்ப, நின் வருதிறன் நோக்கி
மையல் கொண்ட ஏமத்தில் இருக்கையர்
புதல்வர் பூங்கண் முத்தி மனையோட்கு
எவ்வம் கரக்கும் பைதல் மாக்களொடு
பெருங்கலைக் குற்றன்றால் தானே, காற்றோடு
எரிநிகழ்ந் தன்ன செலவிள்
செருமிகு வளவ, நிற் சினையோர் நாடே!*

[போர் செய்யும் வலிமையை உடையவனே! காற்றோடு தீ எரிந்தாற்போன்று வேகமாகச் செல்லும் செலவோடு போரில் மேம்பட்டு நிற்கும் சோழனே, நனவில் நீ வருகின்ற வகையை எண்ணி மயக்கம் கொண்ட இன்பமில்லாத இருப்பை உடையவ ராகி, தம் புதல்வர்களின் பூப்போன்ற கண்களை முத்தமிட்டு, தம் மனைவிமார்களுக்குத் தோன்றாமல் தம் துக்கத்தை மறைக்கும் துன்பத்தையுடைய வீரர்களோடு பெரிய கலக்கத்தை உடைய தாயிற்று, உனக்குக் கோபம் வரும்படி செய்த பகைவர்களுடைய நாடு.

செரு - போர். முன்ப - வலிமையை உடையவனே. மையல்-மயக்கம். ஏமம் - இன்பம்; பாதுகாப்பு என்றும் சொல்லலாம்,

* புறநானூறு, 41.

முத்தி - முத்தமிட்டு, எவ்வம் - துன்பத்தை. கரக்கும் - மறைக்கும். பைதல் - துயரம். மாக்கள் - இங்கே வீரர்கள். உற்றன்று - அடைந்தது. செலவு - செல்லுதல், வளவ - சோழனே சினைஇயோர் • சினம் வரச் செய்தவர்.]

குழந்தைகளை முத்தமிட்டுக்கொள்ளும்போது அவர் களுடைய வருத்தம் மீதுர்ந்தது. அதனைத் தம் மனைவி மார் காணாதபடி அவர்கள் கரந்தார்கள். போரில் கிள்ளி வளவன்தான் வெல்வான் என்பதைப் பகைவர்களே உறுதியாக எதிர்பார்த்தார்கள்.

இப்படிப் பாடிக் கிள்ளிவளவனைப் பாராட்டினார் கோலூர்கிழார்.

★

வீரர்கள் தங்கள் வருத்தத்தைத் தம் மனைவியருக்குக் காட்டாமல் மறைத்தார்கள் என்று கோலூர்கிழார் பாடினார். அவர்கள் மெல்லியலார் ஆதலின் தம் வருத்தத்தை அறிந்து மிக மிக வாடி நைந்து புலம்புவார்கள் என்று அஞ்சினார் ஆடவர்.

தன் மனைவிக்குத் தன் துன்பத்தைக் காட்டாமல் மறைக்கும் மற்றொருவனைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காண்கிறோம்.

கோவலன் ஆய்ப்பாடியில் கண்ணகியை இருக்கச் செய்துவிட்டு, அவளுடைய சிலம்பு ஒன்றைக் கைக் கொண்டு மதுரைமாநகருக்குப் புறப்படுகிறான். அப்போது கண்ணகியின் அருமையை நன்கு உணர்ந்து அவளைப் பாராட்டுகிறான்.

“சுற்றத்தாரையும், ஏவல் செய்யும் மகளிரையும், மற்றவர்களையும் விட்டுவிட்டு நாணமும், மடமும், கற்பும் துணையாக என்னை வந்து என் துயரத்தைத் தீர்த்த பொன்னே, கொடியே, பூங்கோதை போன்ற மென்மையை

உடையவளே, நாணத்தையுடைய பாவையே, நீணில விளக்கே, கற்பின் கொழுந்தே, பொற்பின் செல்வி” என்று வாயாரச் சொன்னான்.

“நான் இந்தச் சிலம்பைக் கொண்டுபோய் விற்றுவிட்டு வருவேன்; நீ கலங்காமல் இரு” என்று சொல்லிக் கண்ணகியைத் தழுவிக்கொண்டான்.

அப்போது ஆய் மகளிர் யாவரும் குரவையாடப் போய்விட்டனர். கண்ணகி மாத்திரம் தனியாக இருந்தாள். புறப்பட்ட கோவலன் அவளைப் பார்த்தான். எப்போதும் சுற்றமும் தோழியரும் சூழ வாழ்ந்தவள் அவள். இப்போது அவளைத் தனியே நிறுத்திவிட்டு அவன் போகிறான். அவனுக்கு என்ன தோன்றியதோ! யார் அறிவார்? ‘இப்படித் தனியே நிற்கிறாளே!’ என்ற எண்ணம் தோன்றியவுடன், அவன் உள்ளம் வெதும்பியது. கண்ணில் நீர் சுரந்தது. விதியின் விளையாட்டை அவன் உள்ளம் உணர்ந்ததோ!

தன் கண்ணீரைக் கண்ணகி பார்த்தால் என்னவாள் என்ற நினைப்பினால் சட்டென்று துடைத்துக்கொண்டு, தன் முகத்தை அவள் பாராமல் திருப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான்.

உழையோர் இல்லா

ஒருதனி கண்டுதன் உள்ளம் வெதும்பி

வருபனி கரந்த கண்ண னுகிப்

பல்லான் கோவலர் இல்லம் நீங்கி.

கோவூர் கிழார் காட்டிய கற்பனைக் காட்சியிலும், இளங்கோவடிகள் காட்டும் காப்பியக் காட்சியிலும் மனைவி மாருக்குத் தம் துன்பத்தைக் காட்டாமல் மறைக்கும் ஆடவர்கள் வருகிறார்கள். இரண்டு காட்சிகளும் வெவ்வேறு சூழ்நிலையில் வெவ்வேறு வகையாக அமைந்தவை. ஆனால் இரண்டிலும் வரும் ஆடவர்உள்ளம் ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

• முல்லையின் சிரிப்பு

தோழி: ஏன் அம்மா, இப்படிப் பொலிவிழந்து நிற்கிறாய்? ஊரார் உன்னைப் பார்த்தால் சிரிக்கமாட்டார்களா?

தலைவி. சிரிக்கட்டும். ஊரார் சிரிப்பது கிடக்கட்டும்; வீட்டில் உள்ளவர்களே சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்; நான் அழுகிறேன்.

தோழி: நீ ஏன் அழவேண்டும்? வீட்டில் உள்ளவரில் யார் சிரிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறாய்?

தலைவி: 'கொண்டவன் தூற்றினால் கூறையும் தூற்றும்' என்னும் பழமொழியின் உண்மை எனக்கு இப்போது நன்றாக விளங்குகிறது.

தோழி. உன்னைக் கொண்டவர் உன்னை அசட்டை செய்கிறாரா? தூற்றுகிறாரா? ஏன் இப்படியெல்லாம் சொல்கிறாய்?

தலைவி: ஊர் நினைவே இல்லாமல், என்னைப்பற்றிச் சிறிதாவது கவலைப்படாமல், போன ஊரே கதியாக அவர் இருந்துவிட்டாரே!

தோழி. அவர் வேறு ஊருக்குக் குடியா போய்விட்டார்? ஆடவர்களாகப் பிறந்தவர்கள் இல்லறத்தை நடத்துத் தும் பொறுப்பை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். இல்லறத்துக்கு இன்றியமையாதது பொருள். பொருளை எவ்வாறு ஈட்ட முடியும் என்பதை அவர்களே அறிவார்கள். உன்னுடைய காதலர் பொருளை ஈட்டும் பொருட்டுத்தானே

போயிருக்கிறார்? வளத்தை விரும்பிச் சென்ற அவரது அன்பை நீ உணராதவளா?

தலைவி: வளத்தை விரும்பிச் சென்றார் என்றது உண்மைதான். சென்றவர் வரவேண்டும் அல்லவா? அங்கேயே தங்கிவிட்டால் என்ன செய்வது?

தோழி: அங்கே தங்குவதா? சென்ற காரியம் கை கூடும்வரையில் தங்கிவிட்டு மீட்டும் வருவார். நீ ஏன் கவலையுறுகிறாய்?

தலைவி: இவ்வளவு நாட்களாகியும் வரவில்லையே! இளமைப் பருவத்தில் இன்பத்தையே தலைமையாகக் கொண்டு வாழவேண்டும். அவர் அதைக் கருதவில்லை. போன பொருள் எதுவானாலும் கிடைக்கும். ஆனால் போய்விட்ட ஒரு கணம் மீட்டும் வராது. இளமைப் பருவம் கழிந்துகொண்டே இருக்கிறது. பொருள் எப்போதும் கிடைக்கும். போன இளமை மட்டும் கிடைக்காது. இந்த உண்மையை உணராமல் அவர் பொருளைத் தேடிச் சென்றிருக்கிறார்.

தோழி. இன்பத்தை நுகர்வதற்கும் பொருள் இன்றியமையாததல்லவா? அதை ஈட்டிக்கொண்டு வந்தால் வளப்பமான வாழ்வு வாழலாமே! நீயுந்தானே அந்த வாழ்வை நுகரப் போகிறாய்?

தலைவி எதற்கும் ஓர் எல்லை வேண்டாமா? பொருளினால் இன்பம் நுகர வேண்டியவர், இன்பத்தையே மறந்து பொருளிலே உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விடுதல் பொருந்துமா?

தோழி: அவர் பொருளை ஈட்டிக்கொண்டு விரைவில் திரும்பி வந்துவிடுவார்.

தலைவி: விரைவிலா? அவர் சொன்ன காலத்தில் வந்தால் போதாதா? கார்காலத்தில் வந்துவிடுகிறேன் என்று

சொல்லிப் போனார். அதை இப்போது மறந்துவிட்டார்; இன்னும் வந்தார் இல்லை. எங்கே இருக்கிறாரோ?

தோழி: அவர் வந்துவிடுவார்.

தலைவி: இதோ பார்.....கார்காலம் தொடங்கி விட்டது, மழை பெய்கிறது. அதனால் முல்லைக்கொடி தளதளவென்று வளர்ந்து அரும்பு விட்டிருக்கிறது. நம் முடைய வீட்டில் வளரும் இந்த முல்லைக்கொடியாள் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள் ஊர் சிரிப்பது கிடக்கட்டும். இந்த முல்லை என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறதே! ‘உன் காதலர் கார்காலம் என்று சொன்னாரே; வந்துவிட்டாரா?’ என்று கேட்டுச் சிரிக்கிறது.

தோழி: முல்லை அரும்பைக் கண்டு நீ ஏன் அஞ்சுகிறாய்? அதனிடம் நீ அன்புடையவள் அல்லவா?

தலைவி: முல்லை சிரிக்கிறது என்று சொன்னேன்? அது தவறு. முல்லையரும்பையே தன்னுடைய பல்லாகக் கொண்டு கார்கால மடந்தை என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள் என்று சொல்வதுதான் பொருத்தம். கார்காலத்தின் அடையாளம் முல்லையரும்பின் தோற்றம் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? கார்காலத்தை மறந்துவிட்டு நம் வேலையைப் பார்க்கலாம் என்றால், முற்றத்தின் பக்கம் திரும்பும் போதெல்லாம், இந்த அரும்பு கண்ணிலே படுகிறது. கார்கால மடந்தை என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. நான் என் செய்வேன்!

இந்தக் கருத்தை யெல்லாம் உள்ளடக்கி ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்ற பெண்புலவர் ஒரு பாட்டுப் பாடியிருக்கிறார்.

இளமை பாரார் வளம்நசைஇச் சென்றோர்
இவணும் வாரார் எவண ரோஎனப்
பெயல்புறம் தந்த பூங்கொடி முல்லைத்

தொகுமுகை இலங்கெயி ருக
நகுமே தோழி தறுத்தன் காரே!

—குறுந்தொகை, 127

[தோழியே, 'இளமைப்பருவத்தின் அருமையைப் பாராதவ ராகிப் பொருளை விரும்பிச் சென்றவர், இன்னும் இங்கு வரவில்லை; அவர் எங்கிருக்கிறாரோ!' என்று நாம் சொல்லி வருந்த, மழையாற காப்பாற்றப்பெற்ற முல்லைப் பூங்கொடியில் உள்ள கொத்தான அரும்புகளை விளங்கும், தன் பற்களாகக் கொண்டு, மணமும் குளிர்ச்சியும் கொண்ட கார்காலமாகிய பெண் சிரிக்கிறாள்.]

★

தூலைவி இப்படி சொல்லி வருந்துவதாகச் சொல் லாமல், அவள் வருந்துவதைக் கண்டு இரண்டு பேர் பேசுவதாக வேறு ஒரு பாட்டைப் பிற்காலப் புலவர் ஒருவர் பாடினார்.

“என்ன அநியாயம்! இந்தக் கொடியாகிய முல்லை தன்னை வளர்க்கும் பெண் வாடும்படி முறுவலிக்கிறதே!” என்றாள் ஒருத்தி.

அதற்கு மற்றொருத்தி விடைகூறுகிறாள்; சிலேடையலங்காரம் அமைய அவள் சொல்கிறாள்.

“உலகத்தில் கொடியார்க்குக் குணம் உண்டோ?” என்பது அவள் கூற்று. கொடிக்குக் குணம் உண்டோ என்றும், கொடியவர்களுக்கு நல்ல குணம் உண்டோ என்றும் இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளும்படி அவள் சொன்னாள்:

எற்றே! கொடிமுல்லை தன்னை வளர்த்தெடுத்த முற்றிழையாள் வாட முறுவலிக்கும்!—முற்றும் முடியாப் பரவை முழங்குகத்து என்றும் கொடியார்க்கும் உண்டோ குணம்?*

* தண்டியலங்காரம், மேற்கோள்.

[முற்றும் முடியாப்பரவை முழங்கு உலகத்து-முற்றும் எல்லை கண்டு முடியாத கடல் ஆரவாரிக்கும் உலகத்தில்.]

★

காதலி முல்லையைக் கண்டு அது தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதாகச் சொல்கிறதைப் பார்த்தோம். முல்லை காதலனைப் பார்த்தும் சிரிக்கிறதாம். பட்சபாதம் இல்லாதது போலும்! அப்படி ஒரு புலவர் பாடுகிறார்.

காதலன் தன் காதலியைப் பிரிந்து சென்றிருந்தான். தன் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு மறுபடியும் தன் ஊரை நோக்கி வேகமாக வந்துகொண்டிருக்கிறான். காலத்தில் வந்துவிடுவேன் என்று சொன்னபடியே வருகிறான்.

கார்கால மாதலால் மழை பொழிந்து எங்கும் மாஞ்செடி கொடிகள் வளமாக வளர்ந்திருக்கின்றன. பூவும் காயுமாகக் குலங்குகின்றன. வழியில் ஒரு முல்லைக் கொடி. அரும்புகள் கொத்துக் கொத்தாக அரும்பியிருக்கின்றன. அதைப் பார்க்கிறான் அந்த ஆணழகன். 'இது என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறதோ?' என்ற எண்ணம் அவனுக்கு உண்டாகிறது. 'ஆம்; சிரிக்கத்தான் சிரிக்கும். என் காதலியோடு நான் பழகும்போது, உன்னைப் பிரியவே மாட்டேன் என்று உறுதிமொழி கூறினேன். இப்போது அதைக் காற்றில் பறக்க விட்டு விட்டு இவ்வளவு காலம் பிரிந்து நின்றேன். இந்தப் பிரிவினால் அவள் என்ன பாடு படுகிறாளோ?' என்று அவன் கருதினான்.

கார்காலத்தில் மாலைக்காலம் அது. ஒளி மங்கிக் கொண்டு வருகிறது, அங்கே காதலி அவன் வரவை ஒவ்வொரு கணமும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நிற்பாள். 'உன் உறுதிமொழி என்னவாயிற்று?' என்று அந்த

முல்லைக்கொடி கேட்டுச் சிரிக்கிறதோ?—ஆனாலும் தனியாக இருக்கும் அவனிடம் இரக்கம் கொள்ளாமல் அது சிரிக்கலாமா? “இதோ பார், கார்காலம் வந்துவிட்டதே! இன்னுமா நீ உன் காதலியிடம் போகவில்லை?” என்று சொல்லிச் சிரிக்கிறதே!

அவன் அந்த முல்லையையே பார்த்துப் பேசத் தொடங்கிவிட்டான்:

கார்புறந் தந்த நீருடை வியன்புலத்துப்
பலர்புகு தருஉம் புல்லைன் மாலை,
முல்கை வாழியோ முல்கை! நீநின்
சிறுவெண் முகையின் முறுவல் கொண்டனை;
நகுவை போலக் காட்டல்
தகுமோ மற்றிது தமிழோர் மாட்டே?

—குறுந்தொகை, 162.

[முல்லையே, முல்லையே, நீ வாழ்வாயாக! மேகத்தால் பாதுகாக்கப்பெற்ற நீரையுடைய விரிந்த காட்டில், மக்கள் பலரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு மீண்டு செல்லும் ஒளியிழந்த மாலைக்காலத்தில், நீ நின் சிறிய வெள்ளையான அரும்புகளால் சிரிக்கிறாய். தனிமையால் துன்பப்படுவார்களிடத்தில் சிரிப்பாய் போலத் காட்டுதல் தகுதியாகுமோ?]

“இது தகுமா?” என்று அவன் ஏக்கத்துடன் கேட்கிறான். பாவம்! கார்காலம் வந்தும் காதலியை அடையாமல் நடுக்காட்டில் நிற்பதைக் கண்டு முல்லையரும்பு சிரிப்பது மாத்திரம் அன்று, தன் கூரிய நுணியினால் குத்தியும் காட்டுகிறது போலும்!

இந்தப் பாட்டைப் பாடியவர் கருஆர்ப் பவுத்திரன் என்ற புலவர்.

திருக்கைச் சிறப்பு

மெல்ல தட்டுத் தடுமாறி வந்துகொண்டிருந்தார் புலவர். சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்னும் அரசனுடைய திருவோலக்கத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார் அவர். அவர் முதியவராதலால் மிடுக்குடன் நடக்கமுடியவில்லை. உடம்பு தளர்ந்தது மாத்திரமன்று; உள்ளமும் தளர்ந்திருந்தது.

புலனழுக்கற்ற அந்தணாளரும் பாரிவள்ளலின் ஆருயிர் நண்பருமாகிய கபிலரே அங்கே வந்துகொண்டிருந்தார். பாரி பூதவுடம்பை நீத்தபிறகு அவனைப்போன்ற வள்ளல் யாரையும் காணாமல் அலமந்தவர் அவர். உடம்பு இரண்டும் உயிர் ஒன்றுமாகப் பழகிய அவ்வள்ளலின் பிரிவைத் தாங்க இயலவில்லை, அந்த நல்லிசைச் சான்றோருக்கு. அதனால்தான் அவர் உள்ளத்தில் தளர்ச்சி உண்டாகியிருந்தது.

சேய்மையில் கபிலர் வரும்போதே அரசவையில் இருந்தவர்கள் எழுந்து அவரை வரவேற்றனர். சற்று அருகிலே வந்தவுடன் அரசனே எழுந்து முன் சென்று வரவேற்றான். அவருடைய தளர்ச்சியைக் கண்டு தன் கையால் அவர் கையைப் பற்றி அழைத்து வந்து ஆசனத்தில் அமர்த்தினான்.

அரசர் கைகொடுத்து அழைக்கும் பெருமை எல்லோருக்கும் கிடைக்காது. கபிலரை அப்படி அழைத்துவந்த தனால் அப்புலவர் பெருமான் பெருமை அடையவில்லை. அரசனுடைய பெருமையே அதிகமாயிற்று.

கபிலர் கை மெத்தென்றிருந்தது. மகளிர் கையைப் போல மென்மையாக இருந்தது. அதை அரசன் தன் வலிய கையால் நன்கு உணர்ந்தான். “உங்கள் கை எவ்வளவு மென்மையாக இருக்கிறது!” என்று சொல்லி வியப்புடன் கபிலரை நோக்கினான் அரசன்.

கபிலர் சற்றே மௌனமாக இருந்தார். பிறகு மெல்லப் பேசலானார். “அரசர்பிரான் என் கையைப் பற்றி வழி காட்டினமையால் இது மெல்லியதாக இருந்ததை அறிய முடிந்தது. அதே சமயத்தில் நானும் மன்னர்பிரானின் திருக்கரத்தைத் தீண்டி அறியும் பேறு பெற்றேன். அதில் உள்ள வலிமையை உணர்ந்தேன். அந்தக் கை எனக்குப் பல பல செய்திகளைச் சொல்லாமற் சொல்லியது.” சற்றே பேச்சை நிறுத்தி இளைப்பாறினர் புலவர்.

“ஆம், அந்தத் திருக்கரம் பல காட்சிகளை எனக்குக் காட்டியது. நான் இத்தனை வலிய பொருள்களோடு பழகுகிறேன்; இவ்வளவு வன்மையான காரியங்களைச் செய்கிறேன்; இதுதான் என் வன்மைக்குக் காரணம் என்று அது இரகசியமாகச் சொல்லியது. அது சொன்னவற்றைச் சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லவேண்டும்” என்று அவையில் உள்ளவர்கள் ஆர்வம் காட்டினர்.

“போர்க்களத்தில் கொடிய யானைகள் பகைவர்களைக் கொல்லும் வீறுடன் நிற்கின்றன. மதிற்கதவுகளைத் தம் முடைய கொம்பால் குத்தி, மத்தகத்தால் மோதி, உள்ளே தாழாகப் போட்டிருக்கும் கணைய மரங்களை முறித்துக் கோட்டைக்குள்ளே புக ஆயத்தமாக இருக்கின்றன. நம் முடைய அரசர் பெருமானது பட்டத்து யானையின் நிலையைச்

சொல்லவேண்டுமா? அதன் மேல் ஏறிக் கையில் வேலும் அங்குசமும் ஏந்தி அந்தக் களிற்றை நடத்திப் போர் செய்யும்போது அரசருடைய வீரம் புலப்படுகிறது. யானையை வேண்டியபடி யெல்லாம் தூண்டி நடத்த இந்தக் கை உதவுகிறது. அங்குசத்தைப் பிடித்து ஓட்டுகிறது. பெருங்களிற்றை இயக்க எவ்வளவு உரமாகத் தூண்டவேண்டும்! அதற்குரிய கருவிகளைப் பிடித்துப் பிடித்துப் பயின்ற கைகள் அரசர் கைகள். அதற்கு ஏற்றபடி வன்மையாக இருக்கின்றன.”

“ஆம்; உண்மை” என்றார் ஒரு புலவர்.

“அது மட்டும் அன்று; முழந்தாள் அளவு நீண்டிருக்கும் இந்தக் கரங்கள் வலியனவாக இருப்பதற்கு இன்னும் சில காரணங்கள் இருக்கின்றன.

“மன்னர்பிரான் போர்க் குதிரை ஏறிச் செல்கிறார். பகைவர்களுடைய கோட்டையை நோக்கிப் பறக்கிறது குதிரை. அந்தக் கோட்டையைச் சுற்றி அகழி இருக்கிறது. குதிரை போகும் வேகத்தில் அகழியில் விழுந்தாலும் விழுந்துவிடுமே! அதனால் அதை அடக்கி ஓட்டவேண்டும். குதிரை போகும் போக்கிலே அதை விட்டால் இடையூறு நேரலாம். ஆதலால் எங்கே வேகமாகப் போகவேண்டும், எங்கே மெல்லப் போகவேண்டும் என்பதை உணர்ந்து வாரைப் பிடித்து ஒழுங்கு செய்ய வேண்டும். பெரிய குதிரையைத் தாங்கி ஓட்டும் இந்தத் தொழிலுக்கு எவ்வளவு வன்மை வேண்டும்? இந்தத் திருக்கரங்கள் அந்தக் குதிரையை அடக்கி ஓட்டுவதற்கு ஏற்றபடி வலியனவாக இருக்கின்றன.”

“அடுத்தபடி புலவர் எந்தக் காட்சியைக் காட்டப் போகிறார்?” என்று ஆவலோடு அவர் வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவையில் உள்ளவர்கள்.

கபிலர் மற்றொரு காட்சியை விரிக்கத் தொடங்கினார்.

“அரசர் தேரில் நிற்கிறார். அவர்புறத்தில் அம்பரூத்துணி தொங்குகிறது. கையிலே வலிய வில் இருக்கிறது; அதில் நாண் ஏற்றி அம்பை விடுவது எளிய செயலா? நாணை ஏற்றியும் பகைவர் மேல் அம்பு மழைபெய்தும் காய்த்துப் போன கையல்லவா இது? அந்தச் செயலுக்கு ஏற்ற வகையில் வலியவையாக இருக்கின்றன அரசர்பிரானுடைய தாள் தோய் தடக்கைகள்.”

மறுபடியும் சிறிது சும்மா இருந்தார் கபிலர்.

“இவ்வளவும் நம் அரசர்பிரானுடைய வீரச் செயல்கள். நாம் நம்முடைய அதுபவத்திலே தெரிந்துகொண்டதை மறக்கலாமா? போர் எப்போதும் நடந்துகொண்டே இராதது. ஆனால் இப்போது நான் சொல்லப்போகும் செயல் நாள்தோறும் நடக்கிறது. இந்தக் காங்கள் அந்தச் செயலுக்கு ஏற்ற வன்மையை உடையனவாக இருக்கின்றன.

“புலவர், பாணர், விறலியர், கூத்தர் என்று பரிசிலர்களாகிய நாங்கள் எவ்வளவு பேர் நாள்தோறும் வருகிறோம்! எங்களுக்கு ஆடையும் அணியும் பிற பண்டங்களும் சிறிதும் தடையின்றி வழங்குபவை இக்காங்கள். இப்பெருமானுடைய உள்ளம் மென்மையாக உருகுகின்றது, இரவலரை நோக்கி; அதனால் இவர் காங்கள் பொருளை அள்ளி வீசி அந்த ஈகையால் வன்மையடைகின்றன. வீரமும் ஈகையும்

பயின்ற நம் மன்னர்பிரானுடைய கைகள் வன்மையுடையன வாக இருப்பதை நான் இன்று உணர்ந்தேன்.”

“தங்கள் கை மெல்லியதாக இருக்கின்றது என் தல்லவா நான் சொன்னேன்?” என்று அரசர் கேட்டார்.

கபிலர் சற்றே கணைத்துக்கொண்டார்; “ஆம்; மன்னர் பிரான் கூறியதைக் கேட்டேன். நான் உணர்ந்ததை முதலில் சொன்னேன். இப்போது மன்னர்பிரான் உணர்ந்த தற்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன். மன்னர்பிரான் என் கையைப் பற்றியதால் இதன் மென்மையைத் தெரிந்துகொண்டார். புலவர்கள் அத்தனை பேர்களுடைய கைகளும் இப்படித்தான் இருக்கும். பாணர், கூத்தர் முதலிய பரிசிலர்கள் கைகளும் இத்தகையனவே. நாங்கள் விறகா உடைக்கிறோம்? எங்கள் கை உழைக்கும் கைகள் அல்ல. அரசர் பிரானைப் பாடும் பரிசிலர்களுக்கு விருந்தின்மேல் விருந்தாகக் கிடைக்கின்றன. கறியும் சோறும் உண்ணும் தொழிலைத்தான் அந்தக் கைகள் செய்கின்றன. உண்ணும் சிரமத்தை யன்றி, வேறு சிரமத்தை அறியாத எங்கள் கைகள் மெத்தென்று இராமல் வேறு எப்படி இருக்கும்?” என்று சொல்லி முடித்தார்.

தம்முடைய கையின் மென்மைக்குக் காரணம் சொல்பவரைப்போல, அரசனுடைய வீரத்தையும் ரகையையும் பாராட்டினார் கபிலர். கேட்டவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள் என்று சொல்லவா வேண்டும்?

கபிலர் தாம் கூறியவற்றை ஒருசெய்யுளாகப் பாடினார். அதைக் கேட்ட அரசன், “உங்கள் கையைப் பற்றிய தற்குப் பலன் கிடைத்துவிட்டது” என்று மகிழ்ந்து கூறினார்.

கபிலர் பாடல் வருமாறு·
கடுங்கண்ண கொல்களிற்றால்
காப்புடைய எழுமுருக்கிப்
பொன்இயல் புனைதோட்டியால்
முன்புதூந்து சமம்தாங்கவும்,
பார்உடைத்த குண்டகழி
நீர்அழுவம் நிவப்புக்குறித்து
நிமிர்பரிய மாதாங்கவும்,
ஆவம் சேர்ந்த புறத்தை தேர்மிசைச்
சாவ நோன்ஞாண் வடுக்கொள வழங்கவும்,
பரிசிலர்க்கு அருங்கலம் நல்கவும், குரிசில் !
வலிய ஆகும்,நின் தாள்தோய் தடக்கை ;
புலவுநாற்றத்த பைந்தடி
பூநாற்றத்த புகைகொளி இ ஊன்றுவை
கறிசோறு உண்டு வருந்துதொழில் அல்லது
யிறிதுதொழில் அறியா ஆகலின், நன்றும்
மெல்லிய பெரும தாமே, நல்லவர்க்கு
ஆரணங் காகிய மார்பிற் பொருநர்க்கு
இருநிலத் தன்ன நோன்மைச்
செருமிகு சேளய்,நிற் பாடுநர் கையே.*

[கொடுமையையுடைய பகைவரைக் கொல்லும் யானையினால்
காவலையுடைய கணைய மரத்தை முறித்து இரும்பாற் செய்த அங்கு
சத்தால் அந்த யானையை முன்னே செலுத்திப் போரில் எதிர்த்து
நிற்கவும், பாறையை உடைத்த ஆழமான அகழியாகிய நீர்ப்பரப்
பில் சென்று சேருவது போலச் செல்லும் நடையையுடைய
குதிரையை இழுத்துப் பிடிக்கவும், அம்பருத் தூணி சேர்ந்திருக்கும்
முதுகை உடையயாகி, தேரின் மேல் வில்லில் வலிமையையுடைய
நாணை ஏற்றிப் பகைவர் வடுப்பும்படியாக அம்புகளை விடவும்,
புலவர் முதலிய இரவலர்களுக்கு அரிய ஆபரணங்களை வழங்கவும்,
தலைவனே, நின் முழங்காலைத் தொடும் விசாலமான கைகள் வலிமை

* புறநானூறு, 14

யுடையன ஆகும். மகளிருக்கு வருத்தத்தைத் தருவதாகிய மார்பையும் பொருள் பகைவருக்குப் பூமியைப் போன்ற வலிமையையும் உடைய, போரில் மேம்பட்டு நிற்கும் முருகனைப்போன்ற அரசே, நினைப்பாடுபவர்களுடைய கைகள் புலால் நாற்றத்தை யுடைய பசிய ஊனைப் பூவின் மணமுடைய புகையில் கொளுத்தி அமைந்த துவையையும் கறியையும் சோற்றையும் உண்டு வருந்துகிற இந்தத் தொழிலை அல்லாமல் வேறு தொழிலை அறியா வாததால், மிகவும் மெல்லியனவாக இருக்கின்றன, பெருமானே!]

★

சூயிலருக்குக் கைகொடுத்துப் பாடல் பெற்றவன் சோமான். இது நடந்தது சங்ககாலம். இதேபோன்ற மற்றொரு நிகழ்ச்சியும் உண்டு. இந்தக் காலம் வேறு, அந்தக் காலம் வேறு. அங்கே பாடல்பெற்றவன் பிற்காலச் சோழரில் ஒருவனாகிய இரண்டாம் இராச ராச சோழன். பாட்டைப் பாடினவர் ஒட்டக்கூத்தர்.

ஒட்டக்கூத்தர் விக்கிரம சோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராச ராசன் என்னும் மூன்று சோழ மன்னர்களுடைய அவைக்களப் புலவராகவும் இருந்து விளங்கினார். இரண்டாம் இராசராசன் காலத்தில் அவர் முதிய பிராயமுடையவராக இருந்தார்.

ஒரு நாள் அப்புலவர் அரசன் அவைக்கு வந்தபோது தளர்வோடு வந்தார். அப்போது அவரை வரவேற்றுக் கை கொடுத்து அழைத்துவந்து இருக்கையில் அமரச்செய்தான் சோழவேந்தன். அப்படிச் செய்த அருமையை நினைத்து ஒட்டக்கூத்தர் மனம் உருகினார். உடனே அந்தக் கையைப் பாராட்டத் தொடங்கினார்.

"இந்தப் புலவனுக்குக் கைகொடுத்த பெருமையின் அளவை எல்லோரும் அறிய முடியுமா? இது சாமானியமான கையா? உலகில் உள்ள மலைகளையெல்லாம் தடவும்

யானை அரசர்பிரானது யானை. விரந்த மலையில் உள்ள காட்டில், ஒருவரோடு ஒருவர் போராடிய பகைவர் தலையைத் தடவி நடப்பது அது. அதன்மீது ஏறும் சோழ சக்கரவர்த்தியின் பெருமை மிகப் பெரிது. இராமபிரானே இப்படி அவதாரம் பண்ணியிருக்கிறான். அரசர்பிரான் இந்தப் பிறவியில் பெற்ற வெற்றிகள் கிடக்கட்டும். இராமனாக அவதாரம் செய்தபோது அரக்கர் குலமெல்லாம் மடியும்படியாக வில்லை வளைத்த திருக்கரம் அல்லவா இது?" என்று புகழ்ந்து பாடினார். சோழ அரசர்களைச் சூரிய குலத்தினர் என்று சொல்வார்கள். இராமபிரானும் சூரிய குலத்தில் பிறந்தவனே. ஆதலின் இராச ராசனை இராமனாகவே புகழ்ந்தார் புலவர்.

**கொலையைத் தடவிய வைவேல் அரக்கர் குலம்மடியச்
சிலையைத் தடவிய கையே இது, செக தண்டத்துள்ள
மலையைத் தடவிய விந்தத் தடவி மலைந்த ஒன்றார்
தலையைத் தடவி நடக்கும்கொல் யானைச் சயதுங்களே !**

[உலகத்தில் உள்ள மலைகளையும் விசாலமான விரந்தமலையில் உள்ள காட்டில் போர் செய்த பகைவர் தலைகளையும் தன் காலால் தடவி அவற்றின்மேல் நடப்பதும், கொல்லும் இயல்பையுடையதுமான யானையையுடைய வெற்றிப்பிரதாபனே! கொலை செய்யும் தன்மையைப் பொருத்திவைத்த கூர்மையான வேலை ஏந்திய அரக்கர்களுடைய குலமெல்லாம் அழியும்படியாக வில்லை தடவி வளைத்த கைதான் இந்தக் கை. இது இவ்வளவு எளிதாக என் கையைப் பறையும் பேறு எனக்குக் கிடைத்ததே!]

அந்தப் புலவர் சேரன் கைவலிமையோடு தம் கைமென்மையையும் சொன்னார். இந்தப் புலவர் சோழன் கை வலிமையை மாத்திரம் சொன்னார். புலவர்களுக்கும் கைகொடுத்த புலவர் இருவரும் இரண்டு அரிய பாடல்களைப் பெற்றார்கள்.

. அரிசியும் ஆனையும்

பாட்டுப் பாடி வயிறு வளர்க்கிறவன் அவன். பாணன் என்று அவனைச் சொல்வது வழக்கம். அவனுடைய மனைவியும் பாடுவாள்; ஆடுவாள். அவளுக்கு விறலி என்று பெயர். பாணனும் விறலியும் ஊர் ஊராகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. இப்படியே தமிழக கவி களாகிய புலவரும், நாடகக் கலைஞருமாகிய கூத்தரும் எப்போதும் சுற்றிக் கொண்டே இருந்தார்கள். யாராவது தம்முடைய அருமையை அறிந்து பாராட்டினால் அங்கே சில காலம் தங்குவார்கள். புலவர் தமமைப் பாதுகாத்த வள்ள லைப் புகழ்ந்து பாடுவார்கள். பாணர் யாழ் வாசிப்பார்கள்; விறலியர் பாடுவார்கள். கூத்தர் கூத்து ஆடுவார்கள்.

மேலே சொன்ன பாணனிடம் இசைப் புலமை இருந்தது; அதோடு பசிக்கும் வயிறும் இருந்தது. அவனுடைய வீடு வறுமையின் இருக்கை. அவன் அரிசிச் சோற்றைக் கண்டு எத்தனையோ நாட்கள் ஆடுவீட்டன. அவன் மனைவியாகிய விறலி சமைக்கத் தெரிந்தவள்; தன் கணவனுக்குச் சுவையுள்ள உணவைச் சமைத்துப்போடத் தெரிந்தவள் தான். வீட்டில் வெறும் சட்டிபானை இருந்தால் எதைச் சமைப்பது? ஆனால், அவள் கடமை, தன் கணவனைக் காப்பாற்றித் தன்னையும் காத்துக் கொள்வது. வீட்டின் பின் புறத்தில் குப்பைக் கீரை வளர்ந்திருந்தது. அதைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து, வேகவைத்து அதையே உணவாக ஆடுவாள். பாணனும் விறலியும் அந்தக் கீரை யுணவையே நாஸ்தோறும் உண்டு வந்தார்கள்.

“ஒரு நாளாவது அரிசிச் சோற்றைச் சுவைக்கும் வாழ்வு வராதா?” என்று ஒரு நாள் விறலி ஏங்கினான். பாணன் அவள் ஏக்கத்தைக் கண்டு வருந்தினான். அதைப் போக்க வேண்டுமென்று எண்ணி, ‘எப்படியாவது அரிசி வாங்கிக் கொண்டுதான் வீடு திரும்புவது’ என்று புறப்பட்டான்.

அரிசியை எங்கே வாங்குவது? பிச்சை எடுக்க அவன் மனம் இசையவில்லை. அக் காலத்தில் நாஞ்சில் நாட்டில் நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்ற வீரன் இருந்தான். அவனை நாஞ்சில் பொருநன் என்னும் சொல்வார்கள். கலைஞர்களை ஆதரித்து அவர்களுக்கு வேண்டியதை ஈயும் இயல்பை உடையவன் அவன். அவனுடைய புகழைக் கேளவியுற்ற பாணன் நேரே அவனை அணுகினான். தன் யாழை மீட்டிப் பாடினான். ‘இவனை என்ன கேட்பது, எப்படிக்கேட்பது?’ என்று யோசித்தான். அவனுடைய தரித்திரம் அவன் நினைப்பிலும் இருந்தது. ‘நல்ல இடத்துக்கு வந்திருக்கிறோம்; ஆயிரம் பொன் தா என்று கேட்கலாம்’ என்ற துணிவு வேண்டாமோ? பாணனுக்கு அவ்வளவு துணிவு இல்லை. மெல்ல மெல்லக் கெஞ்சும் குரலோடு, “என் மனைவி வீட்டுக் கொல்லைப் புறத்தில் கொய்த கீரையைச் சமைத்துப் போடுகிறாள். அதையே நாள்தோறும் உண்ணுகிறேன். அதற்கு மாற்றாகத் தொட்டுக் கொள்ள ஒன்றும் இல்லை. கொஞ்சம் அரிசி தந்தால் எங்கள் கீரை உணவுக்கு வியஞ்சனமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வோம்” என்றான்.

பாணனுடைய வார்த்தைகள் நாஞ்சில் பொருநனுக்கு மிக்க இரக்கத்தை உண்டாக்கின. பாணனது வறுமையைத் தெரிந்து கொண்டான். அவன் தன் வறுமையைத் தன் பேச்சிலும் புலப்படுத்தினான். ‘கொஞ்சம் அரிசி’ என்றல்

லவா கேட்கிறான்? பாவம்! அவனுக்குக் கேட்கக் கூடத் தெரியவில்லை!

ஆனால், நாஞ்சில் பொருநன் கொடுக்கத் தெரியாதவன் அல்லவே? பாணன் தன் நிலைக்கு ஏற்றபடி கேட்டான். பொருநன் அப்பாணனிடம் உள்ள கலைச்சிறப்பை அறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி பரிசில் வழங்க வேண்டும் அல்லவா? தன் கௌரவத்துக்கு ஏற்ற கொடையாகக் கொடுப்பது முறை. அவன் அரிசி வேண்டுமென்றால், பிச்சைக்காரனுக்குப் போடுவது போல் ஒரு பிடி அரிசியைப் போட்டுவிட்டு, “நீ கேட்டதைக் கொடுத்து விட்டேன்; போய் வா” என்று சொல்வது?

இப்படி யெல்லாம் அந்த வீரன் யோசனை செய்து பார்த்தான். அந்தப் பாணனை அழைத்துக்கொண்டு தன் மாளிகையின் முற்ற வெளிக்குச் சென்றான். அங்கே யானை ஒன்று நின்று கொண்டிருந்தது. “பாணரே, இந்த யானையை நீங்கள் உங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போம்” என்று சொன்னான். பாணன் அவன் ஏதோ வேடிக்கையாகச் சொல்கிறான் என்று நினைத்தான். சிறிதே புன்னகை பூத்தான். “நீர் நான் சொல்வதை நம்பவில்லை போல் இருக்கிறது! இந்த யானையை உமக்குத் தருகிறேன்; கொண்டு போம்” என்று மறுபடியும் அந்தக் கொடையாளி கூறினான்.

“எனக்கா!”—பாணன் பிரமித்துப் போனான்,

‘உமக்கு அரிசியும் கிடைக்கும்; இந்த ஆனையும் கிடைக்கும்’ என்றான் வள்ளல்.

அந்த யானையையும் அரிசி மூட்டைகளையும் வேறு பண்டங்களையும் வழங்கினான் நாஞ்சிற் பொருநன்.

இப்படி ஒரு கதையை ஒளவைப் பாட்டி சொல்கிறார். நாஞ்சில் பொருநனுடைய கொடைச் சிறப்பைப் பாராட்டி அவர் பாடிய பாட்டில் இந்தச் செய்தி வருகிறது.

அந்தப் பாணன் புலவர்களைப் பார்த்துச் சொல்வதாகப் பாட்டு அமைந்திருக்கிறது. “என்ன அறியாமை! நான் அவனைக் கொஞ்சம் அரிசி வேண்டுமென்று கேட்டேன். அவன் ஆணையைக் கொடுத்தான்” என்று சொல்வது போலப் பாடியிருக்கிறார். இப்படிக் கொடுப்பதைக் கொடை மடம் என்று சொல்வது மரபு.

“தமிழ் பாடிச் சிவந்த நாலை உடைய செந்நாப் புலவர்களே, பெரிய அடி மரத்தையுடைய பலா மரங்கள் வளர்ந்திருக்கும் நாஞ்சில் நாட்டில் உள்ள பொருநன் நிச்சயமாக மடவன்; அறியாமையை உடையவன்” என்று பாட்டு ஆரம்பமாகிறது.

தடவுநிலைப் பணவின் நாஞ்சில் பொருநன்
மடவன் மன்ற, செந்நாப் புலவர்!

இப்படிச் சொல்வதற்கு என்ன காரணம்? மேலே சொல்கிறார்

“நான் என் வீட்டில், வளையைக் கையில் அணிந்த விறலி வீட்டுப் புறத்தில் உள்ள தோட்டத்தில் கொய்து சமைத்துப் போட்ட இலைக் கறிக்கு வியஞ்சனமாக (கண்ணுறையாக), கொஞ்சம் அரிசி வேண்டுமென்று கேட்டேன். அப்போது அவன் செய்தது என்ன தெரியுமா?”

வளைக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்து
அடகின் கண்ணுறையாக யாம்பினை
அரிசி வேண்டினே மாக.

[பாணன் தன்னைப் பன்மையில் கூறிக் கொள்கிறான். விறலி—பாணன் மனைவி. படப்பை—வீட்டுத் தோட்டம். அடகு—இலை. கண்ணுறை—விபஞ்சனம்.]

அடுத்தபடி நாஞ்சில் வள்ளுவன் செய்தது வருகிறது.

“நான் கேட்டதை அறிந்த அவன் வேறு சில தரா தரங்களை ஆராய்ந்தான். கொடுக்கும் தன் கௌரவத்தையும் யோசித்தான். பெரியகாடு சூழ்ந்திருக்கும் மலையைப் போல ஒரு பெரிய யானையை எனக்குத் தந்தான்.”

தான்பிற

வரிசை அறிதலின், தன்னும் தூக்கி,

இருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்

பெருங்களிறு நல்கியோனே.

[வரிசை—தராதரம். தன்னும்—தன் நிலையையும். தூக்கி—ஆராய்ந்து. கடறு—காடு. வளைஇய—சூழ்ந்த. நல்கியோன்—கொடுத்தான்.]

பின்பு, இதனால் விளைந்த அதிசயத்தைச் சொல்கிறான் பாணன்.

“வெறும் அரிசி கேட்டவனுக்கு இந்த யானையைக் கொடுக்கிறோமே, இது சரியா என்று அவன் யோசிக்க வில்லை. அப்படியும் யோசிக்காமல் கொடுக்கும் கொடையும் உண்டோ? ஆச்சரியந்தான்! பெரியவர்கள் தம் கடமையை இதன் அளவு இதுதான் என்று வரையறை செய்து பாதுகாக்க மாட்டார்கள் போலும்!”

அன்னதுஓர்

தேற்றூ ஈகையும் உளதுகொல்?

போற்றூர் அம்ம பெரியோர்தம் கடனே!

[அத்தகையதாகிய, யோசனை செய்து பாராத கொடை ஒன்றும் உண்டோ? பெரியோர் தாம் செய்யும் செயலை அளவு பார்த்துப் பாதுகாக்க மாட்டார்கள் போலும்!]

அரிசி கேட்டவனுக்கு ஆனையைக் கொடுத்தால் அழியாமையானே? அதனால், “மடவன் மன்ற” என்று பாடினார் ஓளவையார். இது பழிப்பது போன்று புகழ்ந்தது கூடியது; நிந்தாஸ்துதி. பாட்டு முழுவதையும் பார்க்கலாம்.

தடவுநிலைப் பலவின் நாஞ்சிற் பொருநன்
மடவன் மன்ற, செந்தாப் புலவீர்!
வகைக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்த
அடகின் கண்ணுறை யாக, யாம்சில
அரிசி வேண்டினெம் ஆக—, தான்பிற
வரிசை அறிதலின், தன்னும் தாக்கி
இருங்கடறு வகையு குன்றத்து அன்னதோர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே; அன்னதோர்
தேற்றூ ஈகையும் உளதுகொல்?
போற்றார் அம்ம பெரியோர்தம் கடனே! *

இது கடைச் சங்க காலத்தில் இருந்த ஓளவையார் பாட்டு.

★

இதே போலப் பிற்காலத்தில் ஒரு புலவர் ஒரு பாட்டைப் பாடினார். அவர் ஆறகழார் என்ற ஊரில் இருந்த வாணன் என்னும் உபகாரியைப் பாடின பாட்டு அது. ஓளவையார் பாட்டைப் படித்தால் நம் கண்முன் பாணனுடைய வாழ்க்கையும் அவன் பெற்ற பரிசிலும் சித்திரமாக நிற்கின்றன. இந்தப் புலவர் அதே கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் அவருக்குப் பொருளைக் காட்டிலும் சொல்லில்தான் அதிகக் கவனம். “அரிசி கேட்டேன்; ஆனைதந்தான்” என்று ஓளவையார் சொன்னதையே அவர் சொன்னாலும் கொஞ்சம் சிலேடையைப் புகுத்தினார். “நான் ஆறகழார் வாணனைச் சோற்றுக்கு அரிசி தாச்

* புறநானூறு, 140.

சொன்னேன்; அவன் களிக்கு மாவைத் தந்தான்; இவன் எப்படிக் கொடை வழங்குகிறான்!” என்று பாடினார் சோறு சாட்பிடவேண்டும் என்று கேட்ட எனக்கு அதிலும் மட்டமான களியை உண் என்று அதற்கு ஏற்ற மாவைத் தந்தான் என்பது அதில் தொனிக்கும் பொருள். அவன் களிக்கு மாவைத் தந்தானாம்!

களிக்கு ஏற்ற மாவைத் தந்தான் என்று பொருள் கொள்ளும்படி அமைந்த அந்தத் தொடரே, மதங்கொண்ட யானையைத் தந்தான் என்றும் பொருள் கொள்ளும்படி இருக்கிறது. களிக்கும் மா—மதத்தால் களிபெறும் விலங்காகிய யானை என்று பொருள்படும். பாட்டு வருமாறு.

சேற்றுக் கமலவயல் தென் ஆறை வாணனையார்
சோற்றுக்கு அரிசிதரச் சொன்னால்—வேற்றுக்
களிக்குமா வைத்தந்தான்; சுற்றவர்க்குச் செம்பொன்
அளிக்குமாறு எவ்வாறு அவள்?

“சேற்றிலே கமலம் வளர்கின்ற வயல்கள் பரந்த தெற்கிலுள்ள ஆறகழூர் வாணனைப் போய் நான், ‘சோற்றுக்கு அரிசி தா’ என்று சொன்னேன்; அவன் சோறு அல்லாத களிக்கு மாவைத் தந்தான்; அவன் புலவர்களுக்குப் பொண்ணைக் கொடுக்கிறது எவ்வாறு?” என்று புலவர் பாடினார்.

‘அரிசி கேட்க மாவைக் கொடுத்தான்’ என்று மற்றொரு பொருள் தொனிக்கும்படி சிலேடையாகப் பாடினார் புலவர். ஓளவை பாடின பாட்டைப் பார்த்துத்தான் பாடினாரோ, என்னவோ! ஆனால் அந்தப் பாட்டின் அழகும், இந்தப் பாட்டின் இயல்பும் ஆணைக்கும் அரிசிக்கும் உள்ள வேற்றுமை உடையவை! ஓளவையார் பாடிய பாட்டு ஆணை போல நடக்கிறது! இந்தப் பாட்டோ?

எலியும் புலியும்

சில நாட்களுக்கு முன் ஏதோ ஒரு விவசாயப் பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன்; அதைப் படிப்பதற்கு எனக்குச் சிரத்தை இல்லை; தேவையும் இல்லை என்று எண்ணினேன். ஓரிடத்தில் எலியைப் பற்றியும் பாம்பைப் பற்றியும் என்னவோ எழுதியிருந்தார்கள். அதைக் கவனித்தேன்; “நாகரிகம் படைத்தவர்களுக்குப் பாம்புத் தோலால் செய்த பொருள்கள் என்றால் அதிக ஆசை; எத்தனை விலையானாலும் வாங்கி விடுகிறார்கள். அதனால் பல பாம்புகளை அநியாயமாகக் கொலை செய்து விடும் படியான நிலை ஏற்படுகிறது” என்று பொருள்படும்படி கட்டுரையாளர் எழுதியிருந்தார். “பாம்பைக் கொல்வது அநியாயம் என்று சொல்கிறாரே; இவர் என்ன.....” என்று எண்ணியபடியே மேலே படிக்கலானேன்.

“பாம்புகளைக் கொல்வதனால் நமக்கு உண்டாகும் நஷ்டத்தை அவர்கள் உணர்வதில்லை. வயல்களில் விளையும் நெல்லைக் கதிரோடு பறித்துக் கொண்டு போய்விடுகின்றன எலிகள் அறுவடைக் காலத்தில் இந்த எலிகளால் நேரிடும் நஷ்டம் கொஞ்ச நஞ்சம் அல்ல. இறைவன் படைத்த இயற்கையிலேயே இதற்கு ஒரு மாற்று உண்டு. பாம்புகள் எலிகளைத் தின்றுவிடுகின்றன. அதனால் கதிருக்கும் நெல்லுக்கும் எலிகளால் உண்டாகும் சேதம் எவ்வளவோ குறைந்து போகிறது” என்று அவர் தம் கருத்துக்கு உரிய காரணத்தை எடுத்துச் சொல்லியிருந்தார்.

நான் விவசாயியாக இருந்தால், எனக்கு உடனே நெற்கதிரும், அதைப் பறித்து வங்கிலே வைக்கும் எலி

யும், அதைப் பிடித்துத் தின்னும் பாம்பும் நினைவுக்கு வரும். 'வெள்ளை வயலிலே கறுப்பு விதை விதைக்கும்' எனக்கு நான் படித்த தூல்களின் நினைவுதான் வந்தது. திருவள்ளுவர் என் அகக் கண்ணில் தோன்றினார். அவருக்குத் தெரியாத செய்தி என்ன இருக்கிறது? இந்த எலியின் தன்மையும் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

“கூட்டமாக எலிகள் சேர்ந்து, கடலைப்போல ஆரவாரம் செய்து என்ன பயன்? பாம்பு மூச்சு விட்டால் போதும்; எல்லாம் அழிந்து விடும்” என்று அவர் சொல்கிறார்.

**ஒலித்தக்கால் என்றும் உவரி? எலிப்பகை
நாகம் உயிர்ப்பகக் கெடும்**

என்பது அவர் கூறும் திருக்குறள்.

புலவர் பெருமானாகிய திருவள்ளுவர் மாத்திரமா இதைச் சொல்கிறார்? ஒரு சோழ அரசனே இதைச் சொல்கிறான். எலியைப் பற்றி அவன் சொல்லும்போது, அதை மிகவும் அற்பப் பிராணியாகப் பேசுகிறான்.

“ உழவர்கள் பல காலம் உழைத்து இட்ட பயிர் எப்போது விளையும் என்று எதிர் பார்த்திருக்கிறார்கள். எலியும் விளையும் பருவத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு, வருகிறது. முன்னே பின்னே வருவதில்லை. தனக்கு வசதியான சிறிய இடத்துக்குப் போய் நெற் கதிரைக் கடித்துக் கொண்டு சென்று, தன் சிறிய வளை நிறைய வைக்கிறது. என்ன சிறுமை இயல்புள்ள பிராணி! தானே முயலாமல் யாரோ பாடுபட்டதைப் பறிக்கிறது. அப்படியாவது வயல் முழுவதையும் அறுவடை செய்கிறதா? சின்ன இடத்தில் அதன் அறுவடை வேலை நடக்கிறது. கடித்ததைக் கொண்டுபோய்த் தன் சின்னஞ் சிறிய வளையிலே வைக்

கிறது. அதை அங்கே பொத்திப் பொத்திக் காக்கிறது. மிகவும் அற்பமான முயற்சி. அதைப் போன்று இந்த உலகில் சில பேர்வழிகள் இருக்கிறார்கள். அந்த எலி மனிதர்கள் நிறைய ஈட்டவும் மாட்டார்கள்; பிறருக்குக் கொடுக்கவும் மாட்டார்கள். அறிவு, உழைக்கும் ஆற்றல், அதற்கு ஏற்ற கை கால் எல்லாம் இருந்தும் எலியைப்போல் பிறர் உழைப்பினால் வந்ததைத் தம் சிறிய உழைப்பினால் பெற்று, பெற்ற சிறிய செல்வத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வாழ்கிற அவர்களுடைய பழக்கமே எனக்கு வேண்டாம். அத்தகைய மனிதர்களுடைய உறவு ஏழேழ் பிறவிக்கும் இல்லாமல் இருக்கட்டும்!”

எலி அற்ப முயற்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக வளைக்குள் புகுந்துகொண்டு வாழ்கிறது. மனிதன் சிறிய முயற்சி செய்யவா இவ்வளவு பெரிய உடம்பையும், இவ்வளவு பெரிய மனத்தையும் பெற்றுப் பிறந்திருக்கிறான்? அது எலியின் வேலை அல்லவா? மனிதனாகப் பிறந்து எலியாகப் போவதா? இப்படி யெல்லாம் சோழன் எண்ணி யிருக்க வேண்டும்.

விளைபதச் சீறிடம் நோக்கி வளைகதிர்
வல்சி கொண்டு அனை மல்க வைக்கும்
எலிமுயன் றனையர் ஆகி, உள்ளதம்
வளன்வலி யுறுக்கும் உளம் இளைரொடு
இயைந்த கேண்மை இல்லா கியரோ!

[விளைந்த நெல்லையுடைய சிறிய இடத்தைப் பார்த்து வளைந்த கதிராகிய உணவைக் கொண்டு போய்த் தன் வளை நிறைய வைக்கும் எலி முயற்சி செய்தாற போல் முயல்பவராகி, தம்மிடம் இருக்கும் செல்வத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொள்ளும் இயல்புடையவரும், ஊக்கம் இல்லாதவருமாகிய மனிதர்களோடு சேர்ந்த நட்பு எனக்கு இல்லாமற் போகட்டும்.

பதம்—உணவு; இங்கே நெல். சிறிடம்—சிறிய இடம். வல்சி—உணவு. அனீ—வளை. வளன்—செல்வம். வலியுறுக்கும்—வலிமையுடன் சேர்த்துக் கொள்ளும். உளம்—ஊக்கம். கேண்மை—நட்பு. இல்லாகியர்—இல்லையாகட்டும்]

இதைப் பாடியவன் சோழன் நல்லுருத்திரன் என்பவன். பாட்டு இதனுடன் முடியவில்லை. அதை முற்றும் பார்க்கப் போகிறோம். அதற்குள் நம்முடைய பாரதியார் கூப்பிடுகிறார். அவரைக் கொஞ்சம் கேட்கலாம்.

பாரதியாரும் அற்ப விஷயங்களைக் கண்டால் காழி உமிழ்பவா.

பாட்டுத் திறத்தாலே-இவ் வையத்தைப்
பாலித்திட வேண்டும்

என்ற ஊக்கமுடையவர். அவர் பராசக்தியிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறார். சின்னஞ் சிறு காரியங்களில் பொழுதைப் போக்கிச் செத்துப் போகிறவர்களை வேடிக்கை மனிதர் என்று சொல்கிறார்.

தேடிச் சோறுநிதம் தின்று-பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி-மனம்
வாடித் துன்பமிக உழன்று-பிறர்
வாடப் பலசெயல்கள் செய்து-நரை
கூடிக் கிழப்பருவம் எய்திக்-கொடுங்
கூற்றுக் கிரைஎனப்பின் மாயும்
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே-நான்
வீழ்வேன் என்று நினைத் தாயோ?

“ நான் வேடிக்கை மனிதன் ஆகமாட்டேன் ” என்று பாரதியார் சொல்கிறார். ‘எலிமனிதர்களுடைய சங்காத்தமே எனக்கு வேண்டாம்’ என்று சோழ அரசன் நல்லுருத்திரன் சொன்னான். இருவருடைய கருத்திலும் ஒற்றுமை இருக்கிறது.

பின் யாருடைய கேண்மை வேண்டும்? அரசனைக் கேட்டுப் பாருங்கள். அதற்கு அவன் விடை கூறுகிறான். “எலி மனிதர் கேண்மை ண்டாம; புலிமனிதர் கேண்மை வேண்டும்” என்று சொல்கிறான்.

புலியினுடைய பெருமுயற்சியையும் வீரத்தையும் அவன் சொல்கிறான். புலிக் கொடியை உயர்த்திய சோழனுக்குப் புலியின் பெருமை தெரியாமலா இருக்கும்?

புலிக்கு ஒரு குணம் உண்டு. அது காட்டு விலங்கைத் தானே அடித்துத் தின்னும். வேறு ஒன்று அடித்ததைத் தான் உண்ணாது. அடிக்கிறபோது அடிபட்ட விலங்கு வலப்பக்கமாக விழுந்தால்தான் பெருவீரம் என்பது புலியுலகத்து நாகரிகம் போலும்! இடப் பக்கத்தில் விழுந்து விட்டால் அதைத் தொடவே தொடாதாம்.

ஒரு புலி காட்டுப்பன்றியை அடித்தது. அதற்கு நரியையும் நாயையும் அடிக்கத் தெரியாது. அற்பப் பிராணி அல்லவே! முாட்டு வேகமும் தைரியமும் உடையது காட்டுப் பன்றி. அதை அடித்தபோது அது இடப்பக்கமாக வீழ்ந்தது. புலி அதைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் போய்விட்டது. அதற்கு வருத்தம். “சே! நம்முடைய வீரத்துக்கு இழுக்கு வந்துவிட்டது. இதற்குக் கழுவாயாக இன்று நோன்பு இருக்க வேண்டும்” என்று நினைத்ததோ, என்னவோ, அன்று முழுவதும் அது உண்ணவே இல்லை.

மறுநாள் அது இரட்டிப்புத் தறுகண்மையோடு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டது. தான் இருந்த குகையிலிருந்து உறுமிக் கொண்டு பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து புறப்பட்டது. அநதப் பக்கமே எதிரொலித்தது. பெரிய யானை, ஆண் யானை, ஒன்று அங்கே நின்றுருந்தது. அதன்மேல் பாய்ந்து

வலப்பக்கமாக விழும்படி வீழ்த்தியது. ஏகாதசிப் பட்டினிக்குப் பிறகு துவாதசிப் பாரணை உண்டல்லவா?

“அந்தப் புலியைப் போலக் கம்பீரமாகப் பெரு முயற்சியைச் செய்யும் நண்பர்கள் எனக்கு வேண்டும்” என்று சோழ அரசன் சொல்கிறான். “இந்தமாதிரி பசிக்கிற புலியைப் போலச் சிறிதும் சோர்வு இல்லாத ஊக்கத்தைப் பெற்ற பலசாலிகள்—மனோபலமும் தேக பலமும் ஒருங்கே படைத்த வீரதீரர்கள்—எனக்கு நண்பராக வேண்டும். அவர்கள் நட்பைப் பெற்று வாழும் வாழ்க்கை எனக்கு உண்டாகட்டும்!” என்று அவன் தன் விருப்பத்தைப் பாட்டாகச் சொல்கிறான்.

கடுங்கட் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென,
அன்று அவன் உண்ணா தாகி வழிநாள்
பெருமலை விடர் அகம் புலம்பவேட்டு எழுந்து
இருங்களிற்று ஒருத்தல் நல்வலம் படுக்கும்
புலிபசித் தன்ன மெலிவில் உள்ளத்து
உரனுடை யாளர் கேண்மையொடு
இயைந்த வைகல் உளஆ கியரோ!

[தையத்தையுடைய காட்டுப்பன்றி இடப்பக்கமாக வீழ்ந்ததென்று, அன்று அவ்விடத்தில் அதனை உண்ணாமல், மறுநாள் பெரிய மலையில் உள்ள குகை எதிரொலிக்கும்படி வேட்டையை விரும்பிப் புறப்பட்டு, பெரிய ஆண் பாணையை நல்ல வலத்திலே விழும்படி அடிக்கும் புலியானது பசித்தாற்போன்ற தளர்ச்சியில் லாத ஊக்கத்தையும் வலிமையையும் உள்ளவர்களுடைய நட்போடு பொருந்திய வாழ்நாட்கள எனக்கு உளவாகட்டும்!

கடுங்கண்-கொடுமை; தையம். கேழல்-காட்டுப் பன்றி. வீழ்ந்தென-வீழ்ந்ததென்று. அவண்-அவ்விடத்தில். விடர் அகம்-குகையாகிய இடம் புலம்ப-சிலையோட. வேட்டு-விரும்பி. ஒருத்தல்-ஆண் யானை. உள்ளத்து-ஊக்கத்தையுடைய. வைகல்-நாட்கள். உள ஆகியர்-உளவாகட்டும்.]

'எலியைப் போன்ற அற்ப மனிதர் உறவு வேண்டாம்; புலியைப் போன்ற பெரிய மனிதர் உறவு வேண்டும்' என்று உருத்திரன விரும்புவது அவனுடைய உயர்ந்த, விசாலமான உள்ளத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. 'எலி முயன்றனையராகிய உள்ளமிலாரொடு இயைந்த கேண்மை இல்லாகியரோ! புலி பசித்தன்ன மெலிவில் உள்ளத்து உரனுடையாளர் கேண்மையோடு இயைந்த வைகல் உளவாகியரோ!' என்று அவன் சொல்லும்போது அதே நடையில் நாமும் அதைச் சொல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது அல்லவா?

இந்தப் பாட்டைச் சங்க காலத்து நூலாகிய புற நானூற்றிலே கோத்து வைத்திருக்கிறார்கள். *

* புறநானூறு, 190.

ஆடை அணிகளின் பெயர்கள்

ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வஞ்சி மாநகரத்தில் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் என்ற அரசன அரசாண்டுவந்தான். பல போர்களில் வெற்றி பெற்றவன் அவன். கல்வி முதலிய பலவகைச் சிறப்புக்களை உடையவனாக இருந்தான்.

தமிழ்ப் புலவர்கள் அவனை வந்து பார்த்துத் தம் புலமையை வெளிப்படுத்தி அவனிடம் பரிசு பெற்றுப் போனார்கள். அவர்களுக்குள் காப்பியனார் என்பவர் ஒருவர். காப்பியாறு என்ற ஊர்க்காரர் அவர்; ஆகையால் அவரைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் என்று சொல்வார்கள்.

அவர் நார்முடிச் சேரலிடம் வந்து அவனுடைய உபசாரத்தைப் பெற்றுச் சிலநாள் அவனுடன் தங்கி யிருந்தார். பிறகு அவனைப் புகழ்ந்து பாடவேண்டும் என்று அவருக்கு ஓர் ஆசை உண்டாயிற்று. அந்தக் காலத்து வழக்கப்படி அரசனுடைய வீரத்தையும் ஈகையையும் பத்துப் பாடல்களில் பாராட்டினார்.

அந்தப் பத்துப் பாட்டில் இரண்டாவது பாட்டின் ஆரம்பத்தைப் பாருங்கள். அரசனை வாழ்த்தி அவன் பெருமையை விளக்க வந்தவர், “நீ வாழ்வாயாக!” என்று பாட்டைத் தொடங்கியிருந்தால் பொருத்தமென்று எண்ணுவோம். ஆனால் அவர் எப்படி ஆரம்பித்திருக்கிறார், தெரியுமா?

மாண்டனை பலவே போர்மிகு குரிசில்நீ!

ஆம். முதல் வார்த்தை 'மாண்டனை' என்பதுதான். "உண்மையில் அந்தப் புலவன் இப்படிப் பாடியிருந்தால் அவன்தான் மாண்டுபோயிருக்க வேண்டும்" என்னு சொல்லத் தோன்றுகிறதல்லவா? இந்த இரண்டாவது பாட்டுக்கு மேலும் எட்டுப் பாட்டுப் பாடி அரங்கேற்றினார் புலவர். அரசன் நாற்பது லட்சம் பொன் கொடுத்துத் தன் அரசிலே பாதி பிரித்துக்கொடுத்தானும்! இதைப்பற்றி உங்களுக்கு ஐயம் இருந்தால் பதிற்ப்பத்து என்ற சங்க நூலில் நான்காம் பத்தைப் பாருங்கள். "களங்காய்க் கண்ணி நார் முடிச்சேரலைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடினார் பத்துப் பாட்டு.....பாடிப் பெற்ற பரிசில் நாற்பது நூறுபிரம் பொன் ஒருங்கு கொடுத்துத் தான் ஆள்வதிற்பாகக் கொடுத்தான் அக் கோ" என்ற குறிப்பை அங்கே காணலாம்.

அந்த இடத்தில் 'மாண்டனை' என்பதற்கு நாம் நினைப்பதுபோல இறந்தாய் என்பது பொருள் அன்று. 'மாட்சியை உடையவன் ஆனாய்' என்பதுதான் அங்கே பொருள். 'மாண்டனை பலவே' என்பது, பல வகையில் நீ மாட்சி பெற்றிருக்கிறாய் என்ற பொருளை உடையது. 'மகாமாட்சிமை தங்கிய மன்னர்பிரான்' என்று சொல்லும் வழக்கம் உண்டல்லவா? அதைப் போன்றதுதான் இது.

பாட்டிலே ஓசையை நிரப்புவதற்காகச் சில அர்த்த மில்லாத சொற்களைப் போடுவார்கள். அவற்றை அசை நிலை என்று இலக்கணம் சொல்கிறது. வாழிய என்பது அத்தகைய அசைகளில் ஒன்று. அதற்கு அர்த்தம் இல்லா விட்டாலும் அச்சொல் காதில் விழும்போதே இனிதாக

ஒலிக்கிறது. “மலைச் சாரலைக் காண வா” என்று ஒருவன் சொல்கிறான். “காணியவா வாழிய மலைச்சாரல்” என்று பாட்டு வருகிறது. இங்கே வாழிய என்பது அசைநிலை. இதே மாதிரி “மாள்” என்பதும் ஓர் அசைநிலை. “சிறிது தவிர்ந் தீக மாள்” என்று ஒரு புலவர் சொல்கிறார். ‘எப்போதும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாயே; சிறிது இளைப்பாறிவிட்டுக் கொடு’ என்று சொல்கிறார். அங்கே ‘மாள்’ என்ற சொல் வருகிறது. அதற்குப் பொருள் இல்லா விட்டாலும், அமங்கலமாகத் தொனிக்கும்படி அந்தப் புலவர் பாடுவாரா? மாண்டனை, மாள் என்பவற்றிற்கு அந்தக் காலத்தில் நல்ல பொருள்களே வழங்கிவந்தன. நாளடைவில், இறந்தாய் என்னும் பொருளும் ஏற்பட்டது. மாட்சிமைப்பட்ட என்ற பொருளைக் காட்டிலும் இறந்துபோன என்ற பொருளை இக் காலத்தில் நமக்கு முதலில் நினைவுக்கு வருகிறது.

சொற்களின் வரலாற்றில் இத்தகைய விசித்திரங்கள் பல உண்டு. ஒரு சொல் ஒரு காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளைச் சுட்ட வழங்கியிருக்கலாம். நாளடைவில் அது பொதுவாகப் பல பொருள்களைச் சுட்டுவதற்கு உபயோகப் படலாம். எள்ளிலிருந்து எடுக்கும் ரெய்யை எண்ணெய் என்று முதலில் சொன்னார்கள். நல்லெண்ணெய் என்று இப்போது தனியே சுட்டிச் சொல்லுவதையே முன்பு எண்ணெய் என்று உணர்த்தினார்கள். வரவா அதற்கிருந்த சிறப்புப் பொருள் போய் எல்லாவிதத் தைலங்களுக்கும் அது பொதுவாகிவிட்டது. கடலை எண்ணெய் என்று சொல்கிறோம். பழைய முறைப்படி சொல்வதானால் அதைக் கடலை ரெய்யென்று சொல்லவேண்டும். குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளுக்குச்

சிறப்பாக அமைந்த பெயர் அதன் இனங்களுக்கெல்லாம் பொதுவாக வந்துவிட்டது.

இந்த முறைக்கு நேர்மாறாகப் பொதுவாக இருந்த சொல் தனியே ஒன்றைச் சுட்டும்படி ஆவது ஒரு விசித்திரம். நெய் என்பது எல்லாவிதமான தைலங்களுக்கும் பொதுவான பெயர். அது இப்போது பெரும்பாலும் மாட்டு நெய்க்கும் சிறுபான்மை வேறு மிருகங்களிலிருந்து கிடைக்கும் நெய்க்குமே வழங்குகிறது.

ஒரு சொல் வரவா இழிந்த பொருளைச் சுட்டும் சொல் லாகிவிடுவதுண்டு. நாற்றம் என்பது நல்ல மணம் தீய மணம் இரண்டுக்கும் பொதுவான சொல். அது இப்போது தீய மணத்தையே சுட்டுகிறது.

இழிந்த பொருளைச் சுட்டிய சொல் உயர்ந்த பொருளைச் சுட்டுவது ஒரு விசித்திரம். கழகம் என்பது சூதாடும் இடத்தைக் குறித்துப் பழங்காலத்தில் வழங்கியது; இப்போது புலவர் கூடும் சபையைக் குறிக்க வழங்குகிறோம்.

மனித வாழ்க்கையில் நாகரிக மேம்பாட்டுக்கு அடையாளங்களாகிய ஆடை அணி என்னும் இரண்டில் காலநதோறும் பல பல வகைகள் உண்டாயின. பொருள் இருந்ததனால் சொல்லும் உண்டாயிற்று. அந்தச் சொற்களில் பல நாளடைவில் பொருள் மாறி வழங்கலாயின.

தமிழில் ஆடைக்குப் பல பெயர்கள் உண்டு. நூற்று நெய்புந் தொழிலில் சிறந்த தமிழர் பலவகை ஆடைகளை நெய்தனர். அலங்காரங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையானது ஆடையென்பது அவர்கள் கண்ட உண்மை. “அணியெல்

லாம் ஆடையின் பின் " என்று ஒரு புலவர் சொல்கிறார்.

இப்போது பெண்கள் அணியும் ஆடைகளைப் புடைவையென்றும் சேலைபென்றும் கூறுகிறோம். புடைவையென்பது தனித்தமிழ்ச்சொல். பழைய காலத்தில் பொதுவாக ஆடையைக் குறிக்க இச் சொல் உபயோகப்பட்டது.

திருநாவுக்கரசர் என்ற சைவ சமய ஆசிரியர் வரலாற்றைப் பெரிய புராணம் விரிவாகச் சொல்கிறது. சைவராக இருந்த அவர் ஜைனராக மாறி மீட்டும் சைவரானார். அவர் ஜைனராக இருந்தபோது பொறுக்கமுடியாத வயிற்று வலி வந்தது. ஜைனர்களுடைய மந்திரதந்திரங்களால் அது நீங்கவில்லை. அவர் தம்முடைய தமக்கையாராகிய திலகவதியாரிடம் சென்று ஏதாவது பரிகாரம் செய்துகொள்ளலாமென்று எண்ணி, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அவர் வாழும் திருவதிகைக்கு வந்தார். அப்படி வரும்போது பிறர் அறியாதவாறு ஆடையால் உடம்பை மறைத்துக்கொண்டு வந்தாராம். இதைப் பெரிய புராண ஆசிரியராகிய சேக்கிழார் சொல்கிறார்:

பெய்தருமால் உள்ளத்துப் புன்சமணர் இடங்கழிந்து
மெய்தருவான் தெறியடைவார் வெண்புடைவை மெய்குழந்து
கைநுவார் தமையூன்றிக் காணுமே இரவின்கட்
செய்வவமா தவ்வாழும் திருவதிகை சென்றடைந்தார்.

வெண்புடைவை மெய்குழந்து இரவின்கண் திருவதிகை சென்றடைந்தாராம். வெள்ளை ஆடை என்ற பொருளில் வெண்புடைவை என்பதைச் சேக்கிழார் அமைந்திருக்கிறார்.

நச்சினூர்க்கினியர் என்ற உரையாசிரியர் "காழகம்" என்ற சொல்லுக்கு, 'நீலநிறத்தையுடைய புடைவை' என்று

ஒரிடத்தில் உரை எழுதுகிறார். புடைவை என்றது மாதர் ஆடையைல்ல; பொதுவாகத் துணியென்ற பொருளில் தான் அவர் அச்சொல்லை எழுதியிருக்கிறார். இப்படிப் பொதுவான பொருளில் வழங்கிய புடைவையென்னும் சொல் பிறகு சிறப்பாக மகளிர் உடுப்பதையே குறிக்கும் சொல் ஆகிவிட்டது. யாராவது பெரியவர் வெயிலுக்குத் தலைக்குமேல் வெள்ளாடை போட்டுக்கொண்டு வந்தால், நாமும் சேக்கிழாரைப்போல, “பெரியவர் தலையில் வெள்ளைப் புடைவையைப் போட்டுக்கொண்டு வந்தார்” என்று சொன்னால் அருகில் இருப்பவர்கள் நிச்சயமாகச் சிரிப்பார்கள். காலமென்னும் பாதையில் பிரயாணம் செய்த சொல் புதிய பொருளைப் பெறுகிறது. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்றும் எல்லா வகையான ஆடைகளையும் புடைவை என்றே சொல்கிறார்கள். துணிக் கடைகளில் புடைவைக் கடை என்று எழுதியிருக்கிறார்கள்.

சேலையென்ற சொல் சேலம் என்ற வட சொல் திரிபு. அதுவும் புடைவை என்பதைப்போலப் பொதுவாக வழங்கிய சொல்தான். கந்தைத் துணியைக் கட்டிக்கொண்டமை யால் ‘சூசேலர்’ என்ற பெயர் ஒருவருக்கு வந்தது. அவர் கந்தைப் புடைவையையா கட்டிக்கொண்டிருந்தார்? இல்லை, இல்லை; காட்டிலே பெண்டாட்டியை விட்டு வந்த நான் வேலையல்லவா அது?

துணி என்று ஆடையைச் சொல்கிறோம். சிறந்த ஆடையைப் பெரும்பாலும் துணியென்று சொல்வதில்லை. கூறை என்ற சொல்லை மிகவும் உயர்ந்த பொருளில் வழங்குகிறோம். கல்யாணத்தில் மணமகளுக்கு எடுக்கும் ஆடையைக் கூறையென்றும், கூறைப்புடைவை யென்றும் சொல்கிறோம். கந்தைத்துணி, சுருணைத்துணி, அழுக்குத்துணி,

சாணித்துணி என்று மட்டாகமானவற்றோடு சேர்த்துச் சொல்லும் துணி என்ற சொல்லுக்கும், பணம் அதிகமாகக் கொடுத்துழிகவும் மங்கலமான காரியத்துக்குப் பயன்படுத்தும் ஆடையைக் குறிக்க வழங்கும் கூறையென்ற சொல்லுக்கும் மூலம் ஒன்றுதான்.

தறியில் நீளமாக ஆடைகளை நெய்வார்கள். பிறகு துண்டு போட்டுத் தனித்தனிப் புடைவையாகவோ வேட்டியாகவோ கிழிப்பார்கள். இப்படித் துணிப்பதால் அதற்குத் துணியென்று பெயர் வந்தது; கூறுபடுத்துவதனால் கூறையென்று பெயர் வந்தது. அந்த இரண்டு சொல்லுக்கும் ஆடையென்ற பொதுவான பொருள்தான் முன்பு இருந்தது. மாயூரத்துக்கு அருகில் 'கொறநாடு' என்று சொல்லுகிற ஊர் இருக்கிறது. அது கொறநாடு அல்ல; கூறநாடு. கூறை நெய்யும் சாலியர் வாழும் இடம் அது. கல்யாணப் புடைவைகள் மாத்திரம் நெய்பவர்கள் என்று அந்தப் பெயரைக்கொண்டு ஊகித்து முடிவு கட்டக்கூடாது. கூறையென்பதற்கு ஆடையென்ற பொதுவான பொருள் இருந்த காலத்தில் அந்தப் பெயர் ஏற்பட்டது. ஆகவே ஆடை நெய்வார் இருக்கும் இடம் என்பதுதான் கூறநாடு என்பதற்குப் பொருள். அறுவை என்று ஒரு பெயர் ஆடைக்குப் பழைய இலக்கியத்தில் வரும். அதுவும் அறுத்தது என்ற காரணத்தால் வந்த பெயரே.

பொன்னைத் துணியில் முடிவது பழைய வழக்கம். கிழித்த துணியில் பொன்னை முடிவார்கள். அதனால் பொன் முடிப்புக்கே கிழி என்ற பெயர் வந்துவிட்டது.

சித்திரம் எழுதுபவர்கள் தாம் எழுத எண்ணியிருக்கும் அளவுக்குத் துணியைக் கிழித்துக்கொண்டு அதில் வண்ணங்களைக் கொண்டு எழுதுவார்கள். அதனால் நாளடைவில்

படத்திற்கே கிழியென்ற பெயர் வந்துவிட்டது. படம் என்ற வட சொல் ஆடையைக் குறிப்பது. துணியில் வரைந்த காரணம் பற்றி அது இப்போது ஒவியத்துக்கே வந்துவிட்டது. படம் என்பது சற்று மாறிப் படாம் ஆயிற்று; ஒவிய வேலைப்பாடுகள் அமைந்த ஆடைகளைக் குறிக்க அச்சொல்லை வழங்கத்தொடங்கினர். “சித்திரச் செய்கைப் படாம்” என்று மணிமேகலை ஆசிரியர் சொல்கிறார். முதலில் ஆடைக்கு உண்டான பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய வேறு பொருளுக்கு உபயோகப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு நாட்டிலிருந்து வந்த ஆடைகளையும் அவ்வந் நாட்டுப் பெயரால் அழைத்துவந்தார்கள். சீனத்திலிருந்து வந்த பட்டுக்குச் சீனம் என்ற பெயரே அமைந்தது. காழகமாகிய பர்மாவிலிருந்து வந்த ஆடைக்குக் காழகம் என்ற பெயர் வழங்கியது. கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த ஆடையைக் கலிங்கமென்றே கூறினர். காழகத்திலிருந்து வந்த ஆடைகள் பெரும்பாலும் நீல நிறம் உடையன. இதனால் நீல நிறம் உடைய எல்லா ஆடைகளுக்கும் காழகம் என்ற பெயரே வந்துவிட்டது. அப்படியே கலிங்கத்திலிருந்து வந்த ஆடைகள் செந்நிறமாக இருந்தமையால், சிவப்பு ஆடைகளுக்கெல்லாம் கலிங்கம் என்ற பெயர் அமைந்து விட்டது. மிகவும் நுண்ணிய நூல்களாலாகிய மெல்லிய வெள்ளிய ஆடைக்குத் துகில் என்று பெயர். பட்டைக் காட்டிலும் அதனை உயர்ந்ததாகக் கூறுவர். தமிழ்நாட்டில் மெல்லிய துகில் நெய்வார் இருந்ததனால் துகிலி என்ற பெயரைப் பெற்ற ஊர் ஒன்று உண்டு.

ஒவியல் என்ற சொல் தழைத்த தளிர் மாலையும், பிறகு மாலையும் பெயராக வந்தது. மாலையைப்போல

அங்கவஸ்திரத்தைப் போட்டுக் கொள்கிறோம். அந்தக் காலத்திலும் அப்படி அணிந்தமையால் அதற்கும் ஒலியல் என்ற பெயர் அமைந்தது. முருகன் இடையில் அணிந்த ஆடையும் மேல் அணிந்த ஆடையும் சிவந்த நிறம் உடையன. பரிபாடலில் இதை நினைந்து முருகனை, “உடையும் ஒலியலும் செய்யை” என்று ஒரு புலவர் போற்றுகிறார். அங்கே அங்கவஸ்திரம் என்ற பொருளில் ஒலியல் என்பது வந்திருக்கிறது.

இனி அணிகளைப் பற்றிச் சிறிது பார்க்கலாம். நகை என்று இன்று நாம் ஆபரணங்களை வழங்குகிறோம். அந்தச் சொல் இந்தப் பொருளில் மிகச் சமீபகால முதல்தான் வழங்கியிருக்கவேண்டும். அதற்கு விளக்கம் என்ற பொருள் உண்டு. ஆபரணங்கள் உடம்புக்கு விளக்கம் தருவதால் நகையென்று பெயர் பெற்றன போலும்!

குழை என்பது காதில் அணியும் ஆபரணத்துக்குப் பெயராக வழங்குகிறது. பழங்காலத்தில் காதில் தளிரைச் செருகிக்கொள்வது ஆடவருக்கும் மகளிருக்கும் வழக்கம். திருமுருகாற்றுப்படையில் தெய்வ மகளிரை வருணிக்கும் போது, அவர்கள் காதில் அசோகர் தளிரைச் செருகியிருந்ததாக நக்கீரர் சொல்கிறார். “வண்காது நிறைந்த பிண்டி ஒண்டளிர்” என்கிறார். முருகனும் தன்காதில் அசோகர் தளிரைச் செருகிக்கொண்டு வருவானாம். “செயலேத் தண்டளிர் துயல்வருங் காதினன்.” தளிருக்குக் குழையென்பது ஒரு பெயர், தளிர் மாறிப் பொன்னும் மணியும் காதணியாக வந்த காலத்தில், பண்டம் மாறினாலும் சொல் மாறவில்லை. பொன்னணிக்கும் அந்தக் குழை என்ற பெயரையே அளித்தார்கள்.

பெண்கள் காது வளர்ப்பதற்காகப் பனை ஓலையைச் சுருட்டி அணிந்துகொள்வார்கள். இன்றும் ஏழைகள் வர்ணம் ஊட்டிய பனை ஓலையைக் காதில் சுருட்டிச் செருகியிருப்பதைக் காண்கிறோம். காதில் ஓலை போட்டுக் கொண்ட பழங்காலத்தில் அந்த அணியை ஓலையென்றும் தோடென்றும் சொன்னார்கள். தோடு என்பதற்கும் ஓலையென்றே பொருள். காதில் இடும் பண்டமாகிய ஓலை மாறிப் பொன்னும் வைரமும் வந்துவிட்டன. ஆனாலும் ஓலை, தோடு என்ற சொற்கள் மாறவில்லை. தோடு என்பதற்குப் பனை ஓலைச் சுருளாகிய காதணி என்ற பொருள் போய்ப் பொதுவாகக் காதணி என்ற பொருள் வந்து விட்டது. வைரத் தோடும், சிவப்புக்கல் தோடும், பொன்னோலையும் உருவத்தை மாற்றிக்கொண்டாலும் பழைய பெயரை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை.

பவுன்களையெல்லாம் கோத்து அணியும் மாலையை இப்போது காசுமலை என்று சொல்கிறோம். பழைய காலத்தில் காசுமலை இப்படி இருந்ததில்லை. இருக்கிற பவுன்களை அப்படியே கோத்துப் போடுவதில் என்ன அழகிருக்கிறது? பழங்காலத்தில் உருண்டையான பொன் மணிகளைக் கோத்து அணிந்தார்கள். அதற்குத்தான் காசுமலை என்று பெயர். ஒரு காலத்தில் இந்த நாட்டில் உருண்டையான காசு வழக்கத்தில் இருந்தது. இந்தக் காசுமலையின் உருவத்தை உணரக் குறுந்தொகையென்ற சங்க நூலில் ஒரு பாட்டுத் துணை செய்கின்றது.

பாலை நிலத்தைப்பற்றி ஒரு பெண் சொல்கிறாள். அந்த நிலத்தில் வேப்ப மரம் வளர்ந்திருக்கும். அந்த மரத்தில் ஒரு கிளி தன் வளைந்த மூக்கிலே வேப்பம் பழத்தைக் கவ்விக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு உவமை சொல்கி

றாள் அந்தப் பெண். பெண்மணிகளுக்கு ஆபரண ஞாபகம் வருவது இயற்கைதானே? நகம் நீண்டு வளர்ந்த தட்டான் ஒருவன் காசுமாலை செய்கிறான். துவாரமிட்ட காசுகளைப் பொற்கம்பியில் கோத்துக் கட்டுகிறான். புதிய கம்பியை நுழைப்பதற்காகத் தன் விரல் நகங்களுக்கிடையே பொற்காசைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல இருக்கிறது. கிளி தன் அலகில் வேப்பம் பழத்தைக் கவ்வியிருக்கும் காட்சி. நல்ல உவமை அல்லவா? நிறத்தாலும் உருண்டையான உருவத்தாலும் வேப்பம் பழம் பொற்காசு போல இருக்கிறது.

.....கிள்ளை

வகைவாய்க் கொண்ட வேப்ப ஒண்பழம்

புதுநாண் நுழைப்பான் நுதிமாண் வள்உகிர்ப்

பொலங்கல ஒருகாசு ஏய்க்கும்.

[கிளி தன் வளைந்த அலகிலே பற்றிக்கொண்ட ஒள்ளிய வேப்பம் பழம் புதிய கம்பியை நுழைக்கும் பொருட்டு நுண்ணிய வளப்பமான நகத்திலே பற்றிய பொன்னாலாகிய அணிக்ஞரிய ஒற்றைக் காசை ஒக்கும்.]

ஒரு பெண் இப்படிச் சொல்லுவதாகப் பாட்டுப் பாடிய புலவர்கூட அள்ளூர் நன்முல்லையார் என்ற பெண்மணிதான்.

பழங்காலத்துக் காசுமாலை நன்றாகத்தான் இருந்திருக்கும், இப்போதும் அதுமாதிரி போட்டுக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் அதற்குக் காசுமாலை என்ற பெயர் இல்லை. இன்று காசின் உருவம் மாறிவிட்டது; காசுமாலையின் உருவமும் மாறிவிட்டது. பழைய காசுமாலையைப் பார்த்தவர் யாராவது இன்று திடீரென்று உயிர்பெற்று வந்தால், ஆயிரம் சொன்னாலும் இதைக் காசுமாலை என்று ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்.

குழந்தை பிறந்தபோது ஒன்பதாவது நாள் காப்பு இடுவார்கள். நோய் முதலியன இல்லாமல் தெய்வங்கள் குழந்தையைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கருதி வேப் பிலையின் ஆர்க்கை வட்டமாக வளைத்துக் குழந்தையின் கையிலில் இடுவார்கள். வேம்பு, பேய்களின் தொல்லை யை நீக்கு மாம். அதனால் அதற்குக் கடிப்பகை என்று ஒரு பெயர் உண்டாயிற்று. செய்யும் காரியத்தில் இடையூறு வராமல் இருப்பதற்காகத் தெய்வங்களை நினைந்து ரட்சாபநதனம் செய்துகொள்வார்கள். அதைக் காப்புக் கட்டுதல் என்று இன்றும் வழங்குகிறோம்.

குழந்தைக்குக் காப்பு இடும்போது வேம்பின் ஆர்க்கோடு வெள்ளியாலும் பொன்னாலும் கம்பி சுற்றியிட்டார்கள். அதற்கும் இனம்பற்றிக் காப்பு என்று பெயர் வந்தது. நாளடைவில் கைகளில் அணியும் அணிகளில் ஒருவகைக்கே காப்பு என்ற பெயர் வந்துவிட்டது.

பெண்மணிகள் சங்கைக் கடைந்து செய்த வளையலைக் கைகளில் முன்பு அணிந்தனர். சங்குக்கு வளையென்பது ஒரு பெயர். அப் பெயர் அதனான ஆபரணத்துக்கு வந்தது. இப்போது சங்கு மாறின காலத்தும் வளையென்ற சொல் மாறவில்லை; பொன் வளை, கண்ணாடி வளையென்று சொல்கிறோம்.

கண்டம் என்பது கழுத்தைக் குறிக்கும் வார்த்தை. கழுத்தில் அணியும் ஆபரணத்துக்குக் கண்டி, கண்டிகையென்ற பெயர் வந்தது. ரத்ன கண்டியென்று சொல்வதைக் கேட்கிறோமே. சைவர்கள் ருத்திராட்ச மாலையை அணிவார்கள். அதை முதலில் ருத்திராட்ச கண்டி என்று சொன்னார்கள். அப்பால் அடையில்லாமல் கண்டியென்றாலே ருத்திராட்ச மாலையைக் குறிக்கும் நிலை வந்தது. பெரிய

புராணத்தில் சிவனடியார்களை வருணிக்கும்போது அவர்களுக்கு முத்தாரம்போல அழகு தருவது ருத்திராட்ச மாலை என்று சொல்கிறார் ஆசிரியர்;

ஆரம் கண்டுகை

என்று பாடுகிறார். பொதுவாகக் கழுத்தணியைக் குறித்த கண்டுகை என்ற சொல் ருத்திராட்ச மாலையைக் குறித்து நிற்கிறது இங்கே. பின்னும் அந்தச் சொல் காலமென்னும் பாதையிலே பிரயாணம் செய்தது. மற்றப் பொருள்களை விட்டு ருத்திராட்ச மாலையிலே ஒட்டிக்கொண்ட அது கழுத்தையும் விட்டுவிட்டது. ருத்திராட்சம் என்கே இரந்தாலும் அதைப் பற்றிகொண்டது. காதிலே ஒற்றை ருத்திராட்சம் ஒரு கிழவருக்குத் தொங்குகிறது. அதை, “காதிலணி கண்டுகை வடிந்தகுழை தாழ” என்று சொல்கிறார் சேக்கிழார். கண்டுகை என்ற சொல் எப்படியெல்லாம் நிறம் மாறிப் பிரயாணம் செய்கிறது!

காலம் செய்கிற கோலம் ஆடையும் அணியுமாகிய பொருள் அளவிலேயா நிற்கிறது? சொல்லில்கூட அது விசித்திரமான மாற்றங்கள் செய்கிறது. சிறப்பைப் பொதுவாக்கியும் பொதுவைச் சிறப்பாக்கியும், உயர்வை இழிவாக்கியும் இழிவை உயர்வாக்கியும், ஒன்றை விட்டு ஒன்று பற்றித் தலையில் இருப்பதைக் காலில் இருப்பதாக்கியும், காலில் இருப்பதைத் தலையில் இருப்பதாக்கியும் சொற் பொருள் அமைப்பில் பல பல விநோதங்களைச் செய்கிறது.

விளக்குத் திருநாள்

இருளைப் போக்கி ஒளியைத் தரும் மூன்று சுடர்களை யும் நாம் போற்றி வணங்க வேண்டும். சந்திரன், சூரியன், அக்கினி என்ற முச்சுடர்களும் இறைவனுக்குக் கண்ணாக இருக்கின்றன. சந்திரனையும் சூரியனையும் பொங்கல் திருநாளன்று வழிபடும் வழக்கம் இந்த நாட்டில் இருக்கிறது. தீயை வணங்கும் வணக்கம் மிக விரிவாக வெவ்வேறு உருதில் நம்மிடம் இருந்துவருகிறது.

தீக்கு வெம்மை தரும் தன்மையும் ஒளி தரும் இயல்பும் இருக்கின்றன. சந்திரனும் சூரியனும் நம்முடைய விருப்பப்படி நம் வீட்டுக்கு வரமாட்டார்கள். நம்முடைய முயற்சிக்கு உட்பட்டவர்கள் அல்ல அவர்கள். ஆனால் அக்கினியோ நம் அருகில் அழைத்தால் வரும். நாம் வேண்டும்பொழுது வேண்டிய இடத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

தீயின் வெம்மையினால் நாம் உணவு சமைக்கிறோம். சூளிரைப் போக்கிக்கொள்கிறோம். உலைக்களத்தில் வேலை நடக்கிறது. ரெயில் ஓடுகிறது. அதன் மற்றொரு தன்மையாகிய ஒளியினால் வேண்டும் இடத்தில் வேண்டும் பொழுதில் இருளைப் போக்கிக்கொள்கிறோம். வானத்தில் பறக்கும் விமானத்திலும், ஆழ்கடலில் மூழ்கும் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களிலும், பாதாளச் சுரங்கங்களிலும், வீடுகளிலும், வீதிகளிலும் விளக்கேற்றி ஒளியைப் பெருக்குகிறோம்.

வேள்வியிலும், தீக்கரகத்திலும் அக்கினியைப் போற்றுவர் மக்கள். அது அதன் வெம்மைக்கு வணக்கம். அதன் ஒளியை விளக்கில் போற்றுகிறோம். ஆண்கள் தீக்கடவுளின் வெம்மையை, ஆற்றலைப் போற்றுகிறார்கள். பெண்மணிகள் அதன் ஒளியை வழிபடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் விளக்கேற்றி வழிபடுவது மகளிருக்கு வழக்கம். சங்க காலத்து நூல்களில் மலை வருணனை வரும் இடங்களில் மலை மணி விளக்கு அயரும் பெண்களின் செயலைப் புலவர்கள் பாராட்டி யிருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாளும் வீட்டில் திரு விளக்கு ஏற்றி இன்புறும் வழக்கத்தோடு, நாட்டினர் யாவரும் சேர்ந்து விளக்கை வழிபடுவதையே ஒரு விழாவாகக் கொண்டாடி வருகின்றனர். அன்று வரிசை வரிசையாக வீடுகளிலும் வீதிகளிலும் விளக்கு ஏற்றி வழிபட்டு இன்புகின்றனர்.

தீபாவளி என்ற தொடருக்கு விளக்கின் வரிசை என்பது பொருள். வடநாட்டில் தீபாவளியில் விளக்குகளை ஏற்றிப் போற்றுவார்கள். இங்கே தீபாவளியென்றால் வெடியும் வாணமும் கொளுத்துகிறோம். விளக்கை ஏற்றி வழிபடும் கார்த்திகை விழாவை நாம் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகிறோம்.

உண்மையில் நமக்குக் கார்த்திகைதான் தீபாவளியாக இருக்கிறது; விளக்குகளை வரிசை வரிசையாக ஏற்றி மகிழும் நாள் அதுதானே? அந்த விழா எவ்வளவோ காலமாகத் தமிழ் நாட்டில் நிகழ்ந்து வருகிறது. பழைய காலத்துப் பாடல்களில் அந்த விழாவைப் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன.

கார்த்திகை மாதம் பிறந்துவிட்டது. ஐப்பசி அடை மழைக்குப் பிறகு வானம் வெளி வாங்கியிருக்கிறது. “கார்த்திகைக்குப் பின் மழையில்லை; கர்ணனுக்குப்பின் கொடை இல்லை” என்பது பழமொழி அல்லவா? வானத்தில் சந்திரன் உலவிவருகிறான். அவன் வளர்ந்து முழுமையை அடையும்போது அவனிடம் உள்ள குறுமுயல் நன்றாகத் தெரிகிறது. சந்திரன் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நட்சத்திரத்திடம் சேர்கிறான். கார்த்திகை மாதம் பூர்ணிமையன்று கார்த்திகை நட்சத்திரத்தோடு சேர்கிறான். கார்த்திகை நட்சத்திரம் ஆறு விண்மீன்களின் தொகுதி. அதை அறுமீன் என்றும சொல்வார்கள்.

கார்த்திகை நட்சத்திரத்தன்று இரவில் வீதியெல்லாம் விளக்கை ஏற்றி அணி செய்து விளக்கு வரிசைகளைத் தொங்கவிடுகிறார்கள் மக்கள். ஊரில் யாவரும் கூடி இந்தக் கார்த்திகை விழாவைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இந்தக் காட்சியைச் சங்ககாலப் புலவராகிய நக்கீரர் வருணிக்கிறார்.

மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பில்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர, மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகல்திருள் நடுநாள்.

‘மழை பெய்து மாறிய வானத்தில் குறுமுயலாகிய மறுவின் நிறம் விட்டுவிளங்கும்படி மதிநிறைந்து கார்த்திகை நட்சத்திரத்தோடு சேரும் இருள் அகன்ற நடு இரவில்’ என்பது இதன் பொருள். கார்த்திகை மாதத்தில் பூர்ணிமையன்று கார்த்திகை நட்சத்திரமும் சேர்கிறது. அப்போது விழா நடக்கிறது.

மறுகுவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிநல் மூதார்ப் பலர்உடன் துவன்றி
விழாவுடன் அயர.

‘ஃதிகளில் விளக்கு ஏற்றி விளக்கு வரிசையைத் தொங்கவிட்டுப் பழமையான பெருமையையுடைய ஊரில் பலர் ஒன்றாகக் கூடிக் கார்த்திகைத் திருவிழாவைச் சேர்ந்து கொண்டாட’ என்பது இதன் பொருள். ஊரெல்லாம் சேர்ந்து எங்கும் விளக்கை ஏற்றிக் கொண்டாடுகிறார்களாம். இது அகநானூற்றில் வரும் பாட்டு.

★

காந்தள் என்பது ஒருவகைச் செடி. அதில் வெண்காந்தள் என்றும், செங்காந்தள் என்றும் இரண்டு வகை உண்டு. செங்காந்தளுக்குத் தோன்றி என்பது ஒரு பெயர். அது செக்கச் செவேலென்று வேலிக்காவில் வளரும். அது காடு அடர்ந்த நிலமாகிய முல்லைத் திணைக்கு உரியது. அதைக் கண்வலிப்பூ என்று சொல்வதுண்டு. கார்த்திகைப் பூ என்றும் சொல்வார்கள். கார்த்திகையில் விளக்கு ஏற்றி னாற்போல அது இருப்பதனால் அதற்குக் கார்த்திகைப் பூ என்று பெயர் வந்தது. புலவர்கள் தோன்றியை வருணிக் கும்பொழுது அது கார்த்திகை விளக்கைப்போல் இருக்கிற தென்று சொல்வார்கள். தோன்றி மலர்ந்தபோது அது விளக்கேற்றிய அகல்போல் இருக்கிறதாம்.

வாடையொடு நிவந்த ஆயிதழ்த் தோன்றி

சுடர்கொள் அகலின் சுருங்குபிணி அவிழ

என்பது அகநானூற்றில் வரும் பாட்டு.

மற்றொரு பழம் பாடலில், “கார்த்திகைத் திருவிழாவில் நாட்டில் உள்ள மக்கள் ஏற்றிய விளக்குகளைப் போலத் தோன்றிப் பூக்கள் மலர்ந்தன” என்று சொல்கிறார் ஒரு புலவர்.

தலமிகு கார்த்திகை நாட்டவர் இட்ட
தலைநாள் விளக்கில் தகையுடைய வாசிப்
புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி.

பழங்காலத்தில் நட்சத்திரத்தை அசுவதியிலிருந்து எண்ணாமல் கார்த்திகையிலிருந்து எண்ணினார்கள். அதுவே முதல் நட்சத்திரமாதலின் இந்தப் பாட்டில் அதனை, 'தலை நாள்' என்று புலவர் பாடுகிறார். 'நன்மை மிக்க கார்த்திகை மாதத்தில் நாட்டிலுள்ள மக்கள் ஏற்றிய, முதல் நட்சத்திரமாகிய கார்த்திகை நட்சத்திர விளக்குகளைப்போல, அழகை உடையனவாய், காடுகளில் தோன்றிப் பூக்கள் மலர்ந்தன' என்பது இப் பாட்டின் பொருள்.

இவை, தமிழ் நாட்டில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கார்த்திகை மாதத்தில் கார்த்திகைத் திருநாளைக் கொண்டாடினார்கள் என்பதையும், அத்திருநாளில் வீதியிலும் வீட்டிலும் விளக்குகளை ஏற்றினார்கள் என்பதையும் உணர்த்துகின்றன. "கல்யாணம் கார்த்திகை" என்ற பழமொழியும் கார்த்திகை மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியும் சிறப்பும் கொடுக்கும் விழா என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

★

கார்த்திகையன்று கோயில்களிலும் தீபம் ஏற்றுகிறார்கள். கார்த்திகைத் தீபம் என்று அந்த நாளை வழங்குகிறோம். கார்த்திகை யன்று திருவண்ணாமலையில் ஏற்றும் விளக்கு நாடறிந்தது. அதனால் அந்த நாளை அண்ணாமலையார் தீபம் என்றும் சொல்வார்கள்.

கார்த்திகைத் திருநாளில் திருவண்ணாமலைத் தலத்தில் மலையின்மேல் தீபம் ஏற்றுவார்கள். சுற்று வட்டாரத்தில் நெடுந்தூரம் வரையில் உள்ள மக்கள் தங்கள் ஊர்களில் இருந்தபடியே அந்தத் தீபத்தைத் தரிசித்து விரத நிறைவு

செய்வார்கள். அந்தக் குன்றத்தின்மேல் இட்ட விளக்கானது பலருக்குத் தெரிவதனால், பலருக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்த ஒன்றை, “குன்றின்மேல் இட்ட விளக்கு” என்று பழமொழியாகச் சொல்லும் வழக்கம் உண்டாயிற்று. அந்தப் பழமொழி உண்டானதற்கு மூலகாரணம் திருவண்ணாமலைக் கார்த்திகை விழாவேயென்று தோன்றுகிறது. அந்தப் பழமொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்த நாட்டில் வழங்கியது.

கடைச்சங்க காலத்தில் பழமொழி என்ற நூல் ஒன்று எழுந்தது. முன்றுறையரையனர் என்ற புலவர் இயற்றிய நூல் அது. நானூறு பழமொழிகளைத் திரட்டி, ஒவ்வொன்றையும் விளக்கி இறுதியில் அப் பழமொழியை வைத்து ஒவ்வொரு வெண்பாப் பாடினர். அதில் ஒரு பாட்டு வருமாறு:

கன்றி முதிர்ந்த கழியப்பன் னுள்செயினும்
ஒன்றும் சிறியார்கண் என்னுனும் தோள்ருவாம்;
ஒன்றாய் விடினும் உயர்ந்தார்ப் படும்குற்றம்
குன்றின்மேல் இட்ட விளக்கு.

‘பல காலம் பழக்கப்பட்ட குற்றங்களைப் பல நாள் சிறியவர் செய்தாலும் அவற்றில் ஒன்றும் சிறிதளவேனும் தோன்றுவதில்லை. ஒன்று மாத்திரம் செய்தால் உயர்ந்தவர்களிடம் உண்டாகும் குற்றம் குன்றின்மேல் இட்ட விளக்கைப் போல யாவருக்கும் தெரிந்துவிடும்’ என்பது இதன் பொருள்.

குன்றின்மேல் இட்ட விளக்குப் பலருக்கும் விளக்கமாகத் தெரியும். குன்றின்மேல் எதற்காக விளக்கு ஏற்று கிறார்கள்? அதைப் பலரும் ஏன் பார்க்கிறார்கள்? எல்லா

இடங்களிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சியன்று இது. கார்த்திகை யில் அண்ணாமலையாகிய குன்றில் ஏற்றும் விளக்கை எண்ணியே இந்தப் பழமொழி எழுந்திருக்கவேண்டும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்தக் கருத்து, பழமொழியாக வழங்கியது. அப்போதே அது பழைய மொழியானால், அதனால் குறிக்கப்பெறும் நிகழ்ச்சி அதற்குமுன் எவ்வளவு பழையதாக இருக்கவேண்டும்!

தமிழ் நாட்டில் மிகப் பழங்காலந் தொடங்கியே கார்த்திகைத் திருநாளில் யாவரும் விளக்கேற்றித் தொழுது கொண்டாடினர் என்பதையும், அந்நாளில் குன்றின்மேல் விளக்கேற்றிக் கும்பிட்டனர் என்பதையும் இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன; 'கார்த்திகைப் பூ' என்ற பெயரும், 'குன்றின் மேல் இட்ட விளக்கு' என்ற பழமொழியும் அதற்குச் சாட்சி கூறுகின்றன.

தை பிறந்தால்

தை பிறந்தது. இனிப் பலருக்குப் பல வகையில் வழி பிறக்கும். 'தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்' என்ற பழமொழி இருக்கிறதல்லவா?

திடீரென்று தை மாதத்தில் வழி பிறந்துவிடாது. அதற்குமுன் வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்தால்தான் தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும். மார்கழி மாதத்திலாவது தைப் பொங்கலுக்கு வேண்டிய அரிசி, வெல்லம் ஆகியவற்றைச் சேகரித்து வைத்தால்தான், தை முதல் தேதி பொங்கல் வைத்து இறைவனை வணங்கி இன்புறமுடியும்.

தை மாதம் விரதம் நிறைவேறும் மாதம் என்று கன்னிமார்கள் மகிழ்வார்கள். மார்கழி மாதம் பாவை நோன்பு நோற்றவர்கள் தை மாதத்தில் அவபிருத நீராடிப் பொங்கலிட்டு, 'பாற் சோறு மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழிவரக் கூடியிருந்து' உண்பார்கள். இந்த மார்கழி நோன்பு தமிழ் நாட்டில் மிகப் பழங் காலந்தொட்டே நடைபெற்று வருகிறது.

கன்னிப்பெண்கள் தங்களுக்கு நல்ல கணவன் வர வேண்டும் என்றும், எங்கும் மழை பெய்து நாட்டில் வளவாழ்வு நிலவவேண்டும் எனறும் பிரார்த்தித்து நோன்பு நோற்பார்கள். மார்கழி முழுதும் 'நெய்யுண்ணோம், பாலுண்ணோம்' என்றபடி சுவையுள்ள பொருள்களை நுகராமல், விடியற் காலையில் நீராடி இறைவனைப் பிரார்த்திப்பார்கள்.

ஒரு பதுமையைப் பண்ணி அதில் அம்பிகையை ஆவாகனம் செய்து வழிபடுவார்கள். அந்தப் பதுமையில் எழுந்

தருளியிருக்கும் அம்பிகையை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடுவார்கள். “எங்களுடைய விண்ணப்பங்களை ஏற்றருள்; அவற்றை நின் திருவுள்ளத்திற் கொண்டருள் வேண்டும்; பாவை வடிவில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாட்டியே!” என்ற பொருளுள்ள “ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!” என்ற முடிவு அமைந்த பாடல்களைப் பாடுவார்கள். பாவை நோன்பில் பாவையை நோக்கிப் பாடும் பாட்டாதலால் இத்தகைய பாடல்களுக்குப் பாவைப் பாட்டு என்பது பெயர்.

ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவையும், மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருவெம்பாவையும் அந்தப் பாவைப் பாட்டைச் சார்ந்தனவே. அந்த இரண்டு பாவைகளுக்கும் முன்பே தமிழ்நாட்டில் பாவைப் பாடல்கள் வழக்கில் இருந்து வந்தன என்று தெரிகின்றது.

அம்பிகையை நோக்கிப் பாடுவதாக அமைந்த பாட்டுக்கள் நாளடைவில் மற்றவர்களையும் விளித்துப் பாடுவனவாக மாறின. அப்போது ‘ஏலோ ரெம்பாவாய்’ என்பது பொருளற்ற வாய்பாடாக மாறியது. ஏலேல சிங்களை எண்ணி வலைஞர்கள் கப்பலை ஓட்டும்போது, “ஏலையா” என்று பாடினர்களாம். பிறகு, ‘ஏலேலோ ஏலையா’ என்று அது நீண்டது. அதன் பின் காரை குத்துவாரும், மற்றவர்களும் ‘ஏலேலமடி ஏலம்’ முதலிய வாய்பாடுகளாக மாற்றிப் பாடுகிறார்கள். அது எப்படிப் பொருளற்ற வாய்பாடாக மாறியதோ அப்படியே பாவைப் பாட்டின் இயுதியும் பொருளற்ற வாய்பாடாக மாறிவிட்டது.

அந்தப் பாட்டைப் பாடி நோன்பு நோற்கும் கண்ணிப் பெண்கள் விடியற்காலையில் தம் தாய்மாரைத் துணையாக அழைத்துச் சென்று நீராடுவார்கள்.

தாய் அருகா நின்று தவத்தைத் தீர் ஆடுதல்

என்று பரிபாடலில் ஒரு புலவர் பாடுகிறார். தாயுடன் சென்று நீராடுவதால் அதற்கு 'அம்பாவாடல்' என்று பெயர். "உலகமெல்லாம் பஞ்சத்தாலும் பட்டினியாலும் துன்புற்று வாடாமல் இருக்கட்டும்" என்று கன்னியர் அம்பாவாடுவார்களாம். முதிய கிழவிகள் எப்படி நோன்பு நோற்கவேண்டும் என்பதை முன் நின்றுகாட்ட, அவர்கள் நோன்பை நோற்பார்கள்.

· வெம்பா தாக வியனிலை வரைப்பென
அம்பாவாடலின் ஆய்தொடிக் கன்னியர்
முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்டப்
பணிப்புலர் பாடி

என்பது பரிபாடல்.

இவ்வாறு நோன்பு நோற்ற பிறகு தை மாதத் தொடக்கத்தில் நோன்பை முடிப்பார்கள். அதுகாலும் தூய்மை குலையாமல் நோற்ற நோன்பின் பயனாக, நல்ல வழி பிறக்கும் என்று தை மாதத்தில் நீராடுவார்கள். அதைத் தைந் நீராடல் என்று சொல்லுவார்கள். ஒரு மாத காலம் சுவையுள்ள உணவை ஒழித்து விடியற்காலையில் நீராடிச் செய்த நோன்பு நிறைவேறுகிறதென்றால் அப்போது உண்டாகும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவு உண்டா?

★

தை மாதம் பிறந்துவிட்டால் எல்லாருக்கும் கொண்டாட்டம். பாவை நோன்பு நோற்ற பாவைமார்களுக்கு எல்லையற்ற களிப்பு. ஊர்க் குளமும் ஆறும் விழாவின் அழகொடு பொலிகின்றன. ஊரே திரண்டு தைந்நீராட்டை அயர்கிறது.

**நறுவீ ஐம்பால் மகளிர் ஆடும்
தைஇத் தண்கயம் போலப் பண்படிந்து**

என்று ஒரு சங்கப் புலவர் பாடுகிறார். மலரைக் கூந்தலில் வைத்துக்கொள்கிறார்கள் மகளிர். பூட்டம் கூட்டமாக நீரில் மூழ்குகிறார்கள். “இதுவரைக்கும் நோன்பு நோற்றாயிற்று. இனி அதன் பலனை இறைவன் திருவருளால் பெறவேண்டும்” என்ற உவகையோடு மூழ்குகிறார்கள். அப்போது குளம் மிகமிகக் குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது. சுணையும் கயமும் நிரம்பியிருக்கின்றன.

**தைஇத் திங்கள் தண்கயம் போலக்
கொளக்கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனகர்**

என்று கோலூர்கிழார் புறநானூற்றில் பாடுகிறார். உணவுப் பண்டங்கள் யாவும் நிரம்பியுள்ள இடத்துக்குத் தைநீராகும் குளத்தை உவமையாகச் சொல்கிறார்.

**வையெயிற் றவநாப்பன் வகையணிப் பொலிந்துநீ
தையினீர் ஆடிய தவந்நலைப் படுவாயோ?**

என்பது கலித்தொகை. ஒரு காதலன் தன் காதலியிடம் சென்று, தன் விருப்பத்தைச் சொல்கிறான். அவனை அவள் ஏறிட்டு நோக்காமல் இருக்கிறான். அப்போது, “நீ இவ்வாறெல்லாம் இருந்தால், நல்ல கணவன் வேண்டுமென்று பலவகையான தவத்தைச் செய்தாயே, அத்தவம பவிக்குமா?” என்று கேட்கிறான். அப்போது சொல்வது இது. “இந்த ஊரில் எல்லாப் பெண்களும் நோற்றார்கள். நீயும் அந்தப் பெண்களின் நடுவே ஒருத்தியாய் இருந்து நோற்றாய். எல்லாரும் நோன்பை முடித்துத் தைநீர் ஆடியபோது, நீயும் ஆடியாய். அவ்வாறு ஆற்றிய தவம் இப்போது பவிக்கப்போகிறது. தையும் பிறந்து வழியும்

பிறந்துவிட்டது. நான் உன்னைத் தேடிக்கண்டு கொண்டேன். உன் அன்பை இரக்கின்றேன். இப்போது நீ என்னைப் புறக்கணிக்கிறாய். நீ செய்த தவத்துக்குரிய பயன் கிடைத்தும் வேண்டாம் என்கிறாய். இனிமேல் இந்தத் தவத்தின் பலன் வேறு கிட்டப் போகிறதா?" என்று கேட்கிறான் அவன்.

தையின்நீர் ஆடிய தவம்

என்று மார்கழி மாதம் முழுவதும் பாவை நோன்பு நோற்றுத் தை மாதத் தொடக்கத்தில் நீராடி நிறைவுறுத்திய தவத்தைக் குறிக்கிறான். இதைச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த கபிலர் என்ற புலவர் பாடியிருக்கிறார்.

சங்கப் பாடல்களில் தைநீராடலும் அம்பாவாடலும் பற்றிய செய்திகள் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டிருப்பதால் அக்காலத்தில் மார்கழி நோன்பும், தைநீராட்டும் தமிழ்நாட்டில் எல்லாக் கன்னிமாரும் மேற்கொண்ட வீரதமாக இருந்தன என்றே கொள்ளலாம்.

இளம்பூரணர் என்ற புலவர் இப்போது நமக்குத் தெரிந்த உரையாகிரியர்களிலெல்லாம் முந்தியவர். அவர் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரையெழுதியிருக்கிறார். ஆண்பால், பெண்பால் முதலிய ஐந்து பால்களைப்பற்றிய இலக்கணம் தொல்காப்பியத்தில் வரும் இடத்தில் ஒரு செய்தி வருகிறது.

சொல்லினால் ஆண்களா, பெண்களா என்று தெளிவுபடாவிட்டாலும், பொருளினால் ஆணு பெண்ணு என்பது தெளிவுபடும் என்று ஒரு கருத்தைத் தொல்காப்பியர் சொல்கிறார். “பிரசவ அறையில் இரண்டுபேர் இருக்கிறார்

கள்” என்றால் அந்த இரண்டு பேரும் பெண்கள் என்பதைச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டு தெளியலாம். பேர் என்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவானாலும், பிரசவ அறையில் இருப்பவர் பெண்களே யாதலால் இங்கே அந்தச் சொல் ஆணைச் சாராமல் பெண்ணையே சாரும். அந்தச் சொல்லை ‘ஆடுழி மிகுசொல்’ என்று சொல்வார்கள். ஆடுழி மிகுசொற்களுக்கு உதாரணம் காட்ட வந்த இளம்பூரணர், ‘இன்று இவ்வூரார் எல்லாம் தைநீர் ஆடுபு’ என்று ஒன்றைக் காட்டுகிறார். அங்கே ஆண் என்றோ பெண் என்றோ தெரிந்துகொள்ளும்படியான சொல் ஏதும் இல்லை. ஆயினும் தைநீராகும் தொழில் பெண்களுக்கே உரிய தாதலின் இங்கே பெண்பாலின் செயலையே இத் தொடர் சுட்டி நிற்கிறது. இதை, ‘தொழிலிற் பிரிந்த ஆடுழி மிகுசொல்’ என்பதற்கு உதாரணமாகக் காட்டினார்.

ஓர் இலக்கணத்திற்கு உதாரணம் காட்ட வேண்டுமானால் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததையே காட்டவேண்டும் பெண்களே தைநீராடுவர் என்ற செய்தியைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களுக்கு, “இவ்வூரார் எல்லாம் தைநீராடுபு” என்பது ஆண்களை விட்டுவிட்டுப் பெண்களையே குறிப்பது என்று தெரியவராது. அக்காலத்தில் அந்த வழக்கம் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததாக இருந்ததனால்தான் இளம்பூரணர் அந்த உதாரணத்தைக் காட்டினார். வேறு உரையாசிரியர்களும் அவரைப் பின்பற்றி, “இவ்வூர் மக்களெல்லாம் தைநீராடினர்”, “மருவூரார் தைநீராடினர்” என்று உதாரணங்களைக் காட்டினார்கள். இந்த உதாரணங்கள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் பாவை நோன்பு நோற்றுத் தை மாதத்தில் அதனை நிறைவு செய்து நீராடின வழக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

மார்கழி நோன்பு முடிந்து தை பிறந்துவிட்டால், நோன்பின் பயனாகிய மழையும் நல்ல கணவரைப் பெறும் மணமும் வரும் என்ற எண்ணத்தால், “தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்” என்ற பழமொழி உண்டாயிற்று என்று சொல்லலாம். அது பழைய மொழியாதலால் பழைய வழக்கத்தை எண்ணிப் பிறந்ததென்று சொல்வதே பொருத்தம் அல்லவா?

பழந் தமிழர் கடவுள் வழிபாடு

காலையிலும் மாலையிலும் தமிழ் நாட்டுக் கிராமங்களில் பலர் கோயிலுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனம் செய்து கொண்டு வருவார்கள். சிவன் கோயிலுக்குப் போனால் கிராமமாக ஒவ்வொரு சுவாமியையும் தரிசித்துக் கும்பிட்டு வருவது பக்தர்களுடைய வழக்கம். முதல் முதலில் விநாயகக் கடவுளிடம் போய்த் தலையில் குட்டிக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் போட்டு வழிபட்ட பிறகுதான் மற்றத் தெய்வங்களிடம் போவார்கள். கல்யாணம், படிக்கவைப்பது முதலிய நல்ல காரியங்களில்கூட முதல் முதலாகக் கணபதியைத் தொழுதுவிட்டுத்தான் காரியத்தைத் தொடங்குவார்கள். இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள கோயில்களையெல்லாம் கணக்குப் பண்ணி, சிவன் கோயில் இத்தனை, பெருமாள் கோயில் இத்தனை, பிள்ளையார் கோயில் இத்தனை என்று பிரித்துப் பார்த்தால் பிள்ளையார் கோயிலே அதிகம் என்று தெரியும். சிவன் கோயிலில் பிள்ளையார், சுப்பிரமணியர் கோயிலில் பிள்ளையார், பிடாரி கோயிலில் பிள்ளையார், தெருத்தோலும் பிள்ளையார், மரத்தடியில் பிள்ளையார்—இப்படியாகத் தொந்திக் கணபதி ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட இடங்கள் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல.

இவ்வளவு பிரபலமாகத் தமிழ்நாட்டில் காட்சி அளிக்க கிருரே ஆணைமுகப் பெருமான், இவர் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் இந்த நாட்டில் இவ்வளவு சிறப்பாக இருந்தாரா என்பது சந்தேகத்துக்கு இடமான செய்தி. ஆம்; கேட்கும்போதே விஷயம் நமக்கு அவ்வளவு உசிதமாகப்

படவில்லை. ஆனால் சரித்திரத்தை மாற்ற நமக்கு என்ன உரிமை உண்டு ?

பழந் தமிழர் காலத்தில் அவர்கள் வழிபட்டுவந்த தெய்வங்களைப் பற்றியும் எப்படி வழிபட்டார்கள் என்பது பற்றியும் அந்தக் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்களின் மூலமாகப் பல செய்திகள் தெரியவருகின்றன. அப்படித் தெரிந்த தெய்வங்களின் வரிசையிலே முதலில் இருக்க வேண்டிய தொப்பையப்பர் காணப்படவே இல்லை. அப்படியானால் தெய்வங்களைப்பற்றி மிகுதியாக அந்தக் காலத்துத் தமிழர்கள் நினைத்திருக்க மாட்டார்கள் என்று சொல்லக்கூடும். அப்படி அன்று. நாம் இன்று வழிபட மறந்துபோன பல தெய்வங்களைக்கூட அவர்கள் வணங்கி வந்தார்கள். சிவபெருமானுக்குக் கோயில் கட்டி வழிபட்டார்கள். திருமால் எழுந்தருளிய தலங்களிற் சில இன்று சிறப்பாக இருப்பதுபோலவே அன்றும் இருந்தன. முருகனைத் தமிழர்கள் போற்றி வணங்கி வழிபட்டதைப் போல அவ்வளவு சிறப்பாக யாரும் வழிபடவில்லை என்றே சொல்லி விடலாம். பராசக்தியின் வணக்கமும் பலபல வகைகளில் இருந்தது. திருமகள், காமன், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தெய்வங்களுக்கும் கோயில் வகுத்துக் கும்பிட்டார்கள். பூதங்கள் பல தமிழ் நாட்டினரின் வழிபாட்டைப் பெற்றன. இவ்வளவு தெய்வங்களைப் பற்றிய செய்திகளெல்லாம் பழந் காலத்து இலக்கியங்களில் வரும்போது வேண்டுமென்று விநாயகரை விலக்கிவிடுவார்களா என்ன? அந்தக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் விநாயகக் கடவுள் வழிபாடு மிகுதியாகப் பரவவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள் ஆராய்ச்சிக்காரர்கள்.

இப்போது கிடைக்கும் பழந் தமிழ் நூல்களுக்குள் மிகப் பழமையானது தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கணம்

அதில் பழைய வழக்கப்படி நிலத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பெயரைக் கொடுத்திருக்கிறார் தொல்காப்பியர். மலையையும் அதைச் சார்ந்த இடங்களையும் குறிஞ்சி நிலம் என்ற பெயரால் குறித்தார்கள். காடுகளையும் அவற்றை ஒட்டிய இடங்களையும் முல்லை நிலம் என்றார்கள். வயல்களும் அவற்றைச் சார்ந்த நிலப்பரப்பும் மருத நிலம் என்ற பெயரைப் பெற்றன. கடலும் கடலைச் சார்ந்த கரைப் பிரதேசங்களும் நெய்தல் நிலம் என்ற பகுப்பாகச் சொல்லப்பட்டன. ஒன்றும விளையாமல் கோடைக்காலத்தில் பொட்டலாகிப்போன நிலப்பரப்பைப் பாலை நிலம் என்றார்கள்.

இந்த ஐந்து வகை நிலங்களுக்கும் உரிய தெய்வங்கள் தனித்தனியே இன்னார் என்ற வரையறையைத் தமிழர்கள் கொண்டிருந்தார்கள். தொல்காப்பியத்தில் உள்ள,

மாயோன் மேய காடுறை உகைமும்
 சேயோன் மேய மைவரை உகைமும்
 வேந்தன் மேய தீம்புனல் உகைமும்
 வருணன் மேய பெருமணல் உகைமும்
 முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்எனச்
 சொல்லிய முறையால் சொல்வும் படுமே

என்ற சூத்திரத்தால் நான்கு நிலங்களுக்கு உரிய தெய்வம் இன்னார் இன்னார் என்று தெரிகின்றது. காடு அடர்ந்த முல்லை நிலத்திற்குத் திருமால் தெய்வம். மலைப் பிரதேசமாகிய குறிஞ்சிக்கு முருகக் கடவுள் தெய்வம். நீர்வளம் நிரம்பிய வயல்கள் சூழ்ந்த மருத நிலத்திற்கு இந்திரன் தெய்வம். கடலைச் சார்ந்த நெய்தலுக்கு வருணன் தெய்வம். பாலை நிலத்துக்குத் தூர்க்கையும் சூரியனும் தெய்வமென்று வேறு சில நூல்கள் சொல்கின்றன.

இயற்கையில் அமைந்த இந்த நிலப்பகுதிகளே அவ்வத் தெய்வத்துக்கு உரிய இயற்கைக் கோயில்கள் ஆகிவிட்டன. இதனால் அந்த அந்த நிலப்பகுதியில் வேறு தெய்வங்களுக்கு இடமில்லை என்பது பொருள் அல்ல. இந்தத் தெய்வங்களை அந்நிலத்தில் உள்ளவர்கள் மிகுதியாக வழிபடுவார்கள்.

★

முல்லை நிலத்தில் ஆயர்கள் மிகுதியாக வாழ்வார்கள். அவர்கள் திருமாலை வழிபடுவார்கள். ஆயர்குலப் பெண்கள் கையைக் கோத்துக்கொண்டு ஆடுவார்கள். அப்படி ஆடும் போது திருமாவின் புகழைப் பாடுவார்கள். இந்தக் கூத்துக்கு 'ஆய்ச்சியர் குரவை' என்று பெயர். அவர்கள் பாடுவதை நாம் சிறிது இங்கே கவனிப்போம்.

கோவலன் கண்ணகியை மதுரைப் புறத்தே உள்ள இடைச் சேரியில் வைத்துவிட்டுச் சிலம்பை விற்பதற்காக ஊருக்குள்ளே சென்று, வஞ்சகத்தால் கொலை செய்யப்படுகிறான். அப்பொழுது கண்ணகி தங்கியிருந்த இடைச் சேரியில் பல வகையான கெட்ட சகுனங்கள் உண்டாகின்றன. குடத்திலே வைத்துப் பிரை குற்றின பால் உறையவில்லை; காளை மாட்டின் கண்ணிலிருந்து நீர் சோர்கிறது; வெண்ணெய் நன்றாக உருகவில்லை; ஆட்டுக்குட்டி துள்ளி விளையாடவில்லை; பசுக்களெல்லாம் நடுங்குகின்றன; அவற்றின் கழுத்திலுள்ள மணிகள் அடிந்து விழுகின்றன; இவற்றைக் கண்டு மாதரி என்ற ஆய்மகள் கறவைப் பசுக்களுக்கும், கன்றுக்கும், ஆயர்களுக்கும் துன்பம் ஒன்றும் வராமல் இருக்கவேண்டிக் குரவை ஆட ஏற்பாடு செய்கிறாள். இடைச்சியர் கைகோத்துப் பாடி ஆடுகிறார்கள்.

கண்ணபிரானைத்தான் அவர்கள் பாடுகிறார்கள். அவன் பெருமையையும் அன்பர்களுக்கு எளியவனாக இருக்கும் சீலத்தையும் புகழ்கிறார்கள்.

பழங்காலத்தில் தேவர்களுக்காக அமிர்தம் கடைந்த பெருமான் அவன். தயிர் கடையும் ஆய்மகளிருக்குப் பாற்கடலைக் கடையும் செயல்தான் முதலில் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அமரரும் அசுரரும் பிடித்து இழுத்துக் கடைந்தார்கள். அவர்கள் பலம் எந்த மூலைக்கு? மேரு மலையை மத்தாகவும் வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கடை கயிறுகவும் கொண்டு பாற்கடலைக் கடையவேண்டும். அவர்களால் முடியவில்லை. திருமால் வந்து கைகொடுத்தான். அந்தக் கையின் பலம் வேறு யாருக்கு வரும்?

வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணுக்கிக்

கடல்வண்ணன், பண்டொருநாள் கடல்வயிறு கலக்கினையே!

கடல் வண்ண, நீ பாற்கடலை ஒரு கலக்குக் கலக்கி விட்டாய் அன்றைக்கு. உன் கை அப்படிக்க் கலக்கின கை.

இதென்ன ஆச்சரியம்! அதே கை எங்கள் குலப் பெரு மாட்டியாகிய யசோதையினாலே கட்டுண்டது! தயிர் கடையும் கயிறு சட்டென்று கிடைத்தது. அதை எடுத்து அவள் கட்டிவிட்டாள். அந்தக் கையா இது? என்ன ஆச்சரியம் அம்மா!

வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணுக்கிக்

கடல்வண்ணன், பண்டொருநாள் கடல்வயிறு கலக்கினையே!

கலக்கிய கை—யசோதையார் கடைகயிற்றால் கட்டுண் கை!

“பத்மநாபா, இது என்ன திருவிளையாடல்! இது என்ன மாயம்! என்ன ஆச்சரியம்!” என்று கேட்கிறார்கள் ஆய்மகளிர்.

கலக்கியகை—கடல்வயிறு கலக்கிய கை
யசோதையார் கடைகயிற்றூல் கட்டுண்கை!
மணர்க்கமல உந்தியாய்! மாயமோ! மருட்கைத்தே!

மருட்கை என்பதற்கு வியப்பு என்பது பொருள்.

இப்படிப் பலவிதமாக முல்லை நிலத்து மக்கள் பாடி-
ஆடித் திருமலைத் தொழுதார்கள்,

திருமால் எழுந்தருளிய தலங்களும் சில அக்காலத்தில்
சிறப்பை அடைந்திருந்தன. திருவேங்கடம், காஞ்சிபுரத்
தைச் சார்ந்த திருவெஃகா, திருமாலிருஞ் சோலைமலை முத
லிய தலங்கள் அக்காலத்துப் புலவர்களின் பாடலைப்
பெற்றவை.

பரிபாடல் என்ற சங்கநூலில் திருமால், முருகன்
என்னும் இருவருடைய தோத்திரங்கள் இருக்கின்றன,
வேதத்திலுள்ள கருத்துக்களை அவற்றிலே பல இடங்களில்
காணலாம். முல்லை நிலத்தினர் தம் தெய்வமாகக் கொண்டு
குரவையாட்டயர்ந்து வழிபடுவது ஒருபால் இருப்ப, எல்
லாம் கடந்த ஒன்றாகவும் உலகத்தையெல்லாம் இயக்கும்
ஒரு தனிப் பொருளாகவும் மெய்யுணர்வால் உணர்ந்த ஞானி
யர் கூறும் புகழ் பண்டைத் தமிழகத்து மக்களுக்கும்
தெரியும். பரிபாடலில் ஓர் இடத்தைப் பார்க்கலாம். அது
திருமலைப்பற்றிய பகுதி.

'உன்னுடைய வெம்மையும் ஒளியும் சூரியனிடத்திலே
காணப்படுகின்றன. உனது சூளிர்ச்சியும் மென்மையும்
சந்திரனிடத்திலே உள்ளன. உன்னுடைய கொடையும்
தியாகமும் மழையினிடம் உள்ளன. உன் பாதுகாப்பும்
பொறுமையும் நிலத்தின்பால் இருக்கின்றன. உன் மேனி
மணமும் நிறமும் காயாம்பூவினிடம் விளங்குகின்றன. உன்
வாழ்—6

தோற்றமும் விரிவும் கடலினிடம் காணப்படுகின்றன. உன் திருவுருவமும் ஒலியும் ஆகாசத்தில் நிலவுகின்றன. உன் அவதாரமும் அடங்குதலும் வாயுவினிடம் அமைந்துள்ளன என்ற கருத்தைக் கடுவன் இள எயினனார் என்ற கடைச்சங்க காலத்துப் புலவர் அதில் அமைத்துப் பாடுகிறார்.

நின், வெம்மையும் வினக்கமும் ஞாயிற்றுள;
 நின், தண்மையும் சாயலும் திங்களுள;
 நின், சூத்தலும் வண்மையும் மாரியுள;
 நின், புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்துள;
 நின், நாற்றமும் ஒண்மையும் பூவையுள;
 நின், தோற்றமும் அகலமும் நீரின்உள;
 நின், உருவமும் ஒலியும்ஆ காயத்துள;
 நின், வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தின்உள.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நிற்கும் நாம் இதனினும் மிஞ்சிய உயர்ந்த தத்துவத்தைச் சொல்ல முடியாது. இறைவன் எங்கும் உறைகின்றான் என்ற உண்மையையும், உலகமே அவனது இயல்பை உணர்த்தும் கோயிலாக இருக்கின்றது என்பதையும், இயற்கை முழுவதும் இறைவன் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தும் அடையாளமே என்பதையும் இன்னும் சிறப்பாகப் புலப்படுத்துவது எளிய காரியம் அன்று. இதேமாதிரியான கருத்தை நமக்குப் புரியும் வகையில் அமைத்து, நந்தலாலாவாகிய கண்ணபிரானை நம் காலத்துக் கவிஞர் பாரதியார் புகழ்வதை இங்கே கொஞ்சம் ஒப்பு நோக்கலாம்.

காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா—நின்றன்
 கரியநிறம் தோன்றுதையே நந்தலாலா!
 பார்க்கும் மரங்களெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
 பச்சைநிறம் தோன்றுதையே நந்தலாலா!

கேட்கும் ஒவியினெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
கீதம் இசைக்குதடா நந்தலாலா
தீக்குள் விரகைவைத்தால் நந்தலாலா—நின்னைத்
தீண்டும் இன்பம் தோன்றுதடா நந்தலாலா!

கூண்ணபிரானோடு அவனுக்கு முன்னோனாகிய பல தேவ
னையும் அதிகமாக வழிபட்டுவந்தார்கள் பழந் தமிழர்கள்.
இக்காலத்தில் அவனைத் தமிழர்கள் முன்போலக் கொண்
டாடுவதில்லை. பலதேவனையும் கண்ணபிரானையும் சேர்த்
துப் பாடிய பாடல்கள் பல உண்டு. சோலைமலையில் பல
ராமனுக்குத் தனிக் கோயிலே இருந்தது. திருமாவின் திரு
மகனாகிய காமனையும் பிரமதேவனையும் வழிபட்டார்கள்.
திருமகளைப் போற்றினார்கள்.

✱

குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாகிய முருகனைத் தமிழ்த் தெய்
வம் என்று கொண்டாடுவார்கள். மலை நாட்டில் உள்ள குற
வர்கள் தங்களுடைய குலதெய்வமாக அவனை வைத்து
வணங்குவார்கள். ஆட்டை அறுத்துத் தினையும் அரிசியும்
வைத்துக் கள்ளையும் தேனையும் நிவேதனம் செய்து அவன்
புகழைப் பாடி ஆடுவார்கள். இந்த ஆட்டத்தை வெறி
யாட்டு என்று சொல்வார்கள். முருகனைப் பூசிக்கும் பூசா
ரிக்கு வேலன் என்று பெயர். அவன் தன் கையில் வேலை
வைத்துக்கொண்டு முருக ஆவேசம் வந்து ஆடுவதனால்
அந்தப் பெயரைப் பெற்றான். முதிய குறமகளுக்கும் முருக
னது ஆவேசம் வருவது உண்டு. அவனைத் தேவராட்டி
என்பர்.

திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனை வழிபடும் வகை
கள் பலவற்றைக் காணலாம். குறமகள் முருகனை ஆவேச
உருவத்தில் வருவிக்கிறாள். அதற்காக முன் ஏற்பாடுகள்
நடைபெறுகின்றன. கோழிக் கொடி முருகனுக்கு

உரியது. அதை நட்டுவைத்து முருக பூசைக்குரிய இடத்தை ஒழுங்குபடுத்துகிறாள். நெய்யையும் சிறிய வெண் கடுகை அரைத்த குழம்பையும் அப்புகிறாள். வெள்ளைக் கடுகை தெய்வ பூசைக்கு உரிய முக்கியமான பொருளாக அக்காலத்தில் கொண்டிருந்தார்கள், எங்கும் மலர்களைத் தூவுகிறாள். உள் ஒன்றும் புறம்பு ஒன்றுமாக இரு வேறு நிற முடைய ஆடையை உடுத்துக்கொள்கிறாள். சிவந்த நூலைக் கையிலே காப்பாகக் கட்டிக்கொள்கிறாள். வெண் பொறியைத் தூவி ஆட்டுக் கிடாயைப் பலியிட்டு அதன் உதிரத் தோடே கலந்த அரிசியை வைத்துக் கூடைகளில் நிறையத் தினை முதலிய தானியங்களை வைத்துப் பசுமஞ்சள், சந்தனம் முதலிய வாசனைப் பொருள்களைத் தெளிக்கிறாள். செவ்வலரி மாலை முதலியவற்றை நறுக்கித் தோரணமாகத் தொங்கவிடுகிறாள். பிறகு முருகனை வாழ்த்தித் தூபம் கொடுத்துக் குறிஞ்சிப்பண்ணைப் பாடித் தொண்டகம் என்னும் பறையும் வேறு பல வாத்தியங்களும் முழங்க, பல பூக்களைத் தூவிக் குறமகள் முருகனை வரவழைக்கிறாள். ஆவேச ஞபமாக முருகன் எழுந்தருளுகிறான். அது கண்டு கடவுள் இல்லையென்று சொல்பவர்கள் கூட அஞ்சுகிறார்களாம்.

“குறமகள் முருகியம் நிறுத்து முரணினர் உட்க, முருகு ஆற்றுப் படுத்த உருகெழு வியன் நகர்” என்று அந்தக் கோயிலை வருணிக்கிறார் நக்கீரர் என்னும் புலவர்; ‘குறமகள், முருகனுக்கு விருப்பமான வாத்தியங்களை வாசிக்கச் செய்து, தெய்வம் இல்லையென்று சொல்லும் முரண் பாடான கொள்கையை உடையாரும் அஞ்சும்படியாக முருகனை வரும்படியாகச் செய்த அச்சம் பொருந்திய விசாலமான கோயில்’ என்கிறார்.

மலையில் வாழும் குறவர்கள் இங்ஙனம் வழிபட, மதுரையில் வாழும் நாகரிகம மிக்க மாந்தர்கள் திருப்பரங்குன்றத்துக்குச் சென்று அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் முருகனை வழிபடுகிறார்கள். பரிபாடலில் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கிறோம். மதுரையிலிருந்து பரங்குன்றத்துக்குச் செல்லும் வழி முழுவதும் ஒரே தலைக்காடுதான். சந்தனம், சாம்பிராணி, விளக்கு, மலர், வாத்தியம், மணி, பாசம், மயில், கோடரி, யானை முதலிய பொருள்களை முருகனுக்குக் காணிக்கையாக மக்கள் கொண்டு போகிறார்கள். பரங்குன்றத்தில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் விருப்பம் நிறைவேற வேண்டுவென்று வேண்டிக்கொள்கிறார்கள். 'என் காதலனோடு நான் சேர்ந்து இன்புற வேண்டும்' என்கிறாள் ஒருத்தி; 'எனக்குக் கருப்பம் உண்டாக வேண்டும்' என்கிறாள் ஒருத்தி; 'என் காதலர் பொருள் ஈட்டச் சென்றிருக்கிறார்; அவருக்கு நல்ல லாபம் உண்டாக வேண்டும்' என்று பிரார்த்தனை செய்கிறாள் ஒரு மடமகள். 'என் கணவர் போருக்குச் சென்றிருக்கிறார்; அவர் வெற்றி பெற வேண்டும்' என்று அருச்சுனை செய்கிறாள் ஒருத்தி.

கோயில் யானையைச் சில மகளிர் அணுகி அதன் கும்பத்தைக் குங்குமத்தால் அலங்கரித்துப் பூவால் அருச்சுனை செய்து, செவியில் கவரிகளைச் சாத்திக் குடையை மேலே வைத்துப் பூசித்துக் கவளம் கொடுக்கிறார்கள்; கவளம் கொண்ட சேஷத்தை அம்மகளிர் ஆசையோடு உண்ணுகிறார்கள். அப்படி உண்டால் அவர்கள் காதலருடைய சிறந்த அன்பைப் பெறுவார்களாம்.

முருகனுக்கு உரிய தலங்களுள் சிறந்தவற்றை ஆறுகப் பகுத்து, ஆறு படை வீடுகள் என்று சொல்லுவார்கள். இந்தப் பாகுபாட்டுக்கு மூலகாரணம் திருமுருகாற்றுப்

படை. நக்கீரர் என்னும் கடைச்சங்கப் புலவர் பாடிய அதில் திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய் என்னும் திருச்செந்தூர், திருவாவினன்குடி, சுவாமி மலையாகிய திருவேரகம், குன்றுதோறூடல், பழமுதிர்சோலை என்ற ஆறு தலங்கள் கூறப்பெறுகின்றன. எல்லா மலைகளையும் சேர்த்துக் குன்றுதோறூடல் என்ற தொகுதியாகச் சொல்லுகிறார் நக்கீரர்.

ஆவினன்குடியில் தவத்திற் சிறந்த முனிவர்கள் முருகனை வழிபடுவார்களாம். அவர்களைப்பற்றித் திருமுருகாற்றுப்படை சொல்கிறது. மரவுரியையே உடையாக உடுத்தவர்கள் அவர்கள். தலையிலே முடிந்த வெள்ளிய மயிரைப் பார்த்தால் சங்கைப்போலத் தோன்றும். உடம்போ பளபளவென்று ஒளிவிடும். மான் தோலை மேலே போர்த்திருப்பார்கள். பலநாள் உண்ணாவிரதம் இருப்பதனால் மார்பிலே சதைப்பற்றே யில்லாமல் எலும்புகள் எண்ணிக் கொள்ளும்படியாகத் தெரியும். கோபமோ, பகை உணர்ச்சியோ அவர்களிடம் மருந்துக்கும் இல்லை. வேத சாஸ்திரங்களையெல்லாம் கற்றவர்களுக்குக்கூடத் தெரியாத மெய்ஞ்ஞானத்தை உடையவர்கள். கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பு ஆகிய தலைமையர். ஆசையும் கோபமும் அவரை அணுகா. துக்கம் என்பது எள்ளவும் இல்லாத ஆனந்தநிலையில் இருப்பவர்கள் அவர்கள்.

மறி அறுத்துக் கள்ளை நிவேதித்து வெறியாடும் குறமகளுக்கு எளியகை வந்து அருள் புரியும் அம்முருகனை இத்தகைய தவ விரதம் பூண்ட ஞான முனிவருக்கும் தெய்வமாக விளங்குகிறான். ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழா விலும், பக்தர்கள் போற்றுகின்ற இடங்களிலும், வேலன் வெறியாடும் இடத்திலும், காட்டிலும் சோலையிலும்,

ஆற்றினிடையே உள்ள திட்டிலும், ஆற்றிலும் குளத்திலும், வேறுபல வளம் பெற்ற இடங்களிலும், சதுக்கத்திலும் சந்தியிலும், புதுப் பூங்கடம்பிலும் முருகன் இருப்பதாகப் பழந் தமிழர் எண்ணினர். அவன் இயல்பை அளந்து அறிதல் மன்னுயிர்க்கு அருமை என்று உணர்ந்தனர். இக்காலத்தில் கார்த்திகேயனே என்று நாம் போற்றுகிறோம்; அவர்கள், “அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ” என்றார்கள். சிவகுமார என்கிறோம்; “ஆல்கெழு கடவுட்புதல்வ” என்றார்கள். பார்வதீ புத்ர என்று சொல்வதைத் தமிழால், “மால்வரை, மலைமகள் மகனே” என்று சொன்னார்கள். இன்னும், “மாற்றோர் கூற்றே, வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ, இழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி, வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ, மாலைமார்ப, நூலறி புலவ, செருவில் ஒருவ, பொருவிறல் மள்ள, அந்தணர் வெறுக்கை, அறிந்தோர் சொல்மலை” என்றும் பிறவாறும் புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள்.

வேலை நட்டு அதனையே முருகக் கடவுளாக எண்ணிப் பூசை புரியும் வழக்கமும் அக்காலத்தில் இருந்தது. அப்படி வழிபடும் கோயிலை வேற்கோட்டம் என்று சிலப்பதிகார ஆசிரியர் குறிக்கின்றார்.

முருகக் கடவுளை வழிபடுவதோடு சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையும் வழிபட்டார்கள். சிவபெருமானைப் ‘பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்’ என்று ஜைனராகிய இளங்கோவடிகள் சொல்கிறார். மதுரையில் ஏழு நாள் ஒரு விழா மதுரைப் பெருமானுக்கு முன்பு நடைபெற்றதாம். உறையூரில் பார்வதி கல்யாணமான பங்குனி உத்தர உற்சவம் நடந்துவந்தது. சிவபெருமானது வாகனமாகிய

ரிஷப உருவத்தைப் பொறித்த பதக்கத்தைக் காப்பாகக் குழந்தைகளுக்கு அணிவார்கள்.

★

மருத நிலத்துத் தெய்வமாகிய இந்திரனுக்குத் தனியே கோயில் இருந்தது. காவிரிப்பூம்பட்டித்தில் இந்திர விழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. எல்லாச் சாதியினரும் எல்லாச் சமயத்தினரும் அவ்விழாவில் ஈடுபட்டார்கள். கற்பக மரத்தைப்போல உருவம் செய்து அதைக் கோயிலில் வைத்து வழிபட்டார்கள். அக்கோயிலைத் தருக்கோட்டம் என்று இளங்கோவடிகள் சொல்லுகிறார். நாட்டில் பஞ்சம் வராமல் இருப்பதற்காக அரசர்கள் இந்திர விழாவை மிகச் சிறப்பாகச் செய்வது பழைய காலத்தில் வழக்கமாக இருந்தது.

சந்திரனுக்கும் சூரியனுக்கும் தனித்தனியே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கோயில்கள் இருந்தன.

★

நெய்தல் நிலத்துக்குரிய தெய்வமாகிய வருணனை நெய்தல் நிலத்துப் பாதவர்கள் வழிபடுவார்கள். சுறா மீனினது கொம்பை நட்டு அதையே வருணாகுப் பாவித்துப் பூசை போடுவார்களாம். பெளர்ணமாவாசையிலும் அமாவாசையிலும் மீன் வேட்டைக்குப் போகமாட்டார்கள். பெண்மணிகளோடு சேர்ந்து நெடிய தூண்டில்களைச் செருகி வைத்த இறப்புக்களோடு கூடிய குடிசைகளையுடைய தங்கள் குடியிருப்புக்கு நடுவே, வலை கிடந்து உலரும் மணல் பரப்பிலே, சீனையையுடைய சுறா மீனின் கொம்பை நட்டு வருணாகு எண்ணி வழிபடுவார்கள். வெண்டாளி என்றபூவையும் தாழம்பூவையும் அணிந்துகொண்டு, பனங்

களனையும் நெல்லாலே செய்த கள்ளையும் உண்டு கூத்தாடுவார்கள்.

ஆகவே, எந்த இடத்திற்குப் போனாலும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் தங்கள் தங்கள் வாழ்க்கை நிலைக்கும் அறிவுத்திறத்திற்கும் ஏற்றபடி தெய்வ வழிபாட்டைச் செய்துவந்தார்கள். முனிவர் பூசிக்கும் கடவுள் திருமாலானாலும் செவ்வேளானாலும் உரையுணர்விறந்த ஒரு பெருந் தெய்வமாக இருக்கிறான். ஆயரும் குறவரும் வழிபடும்போது அத்தெய்வமே அவர்கள் வாழ்க்கையில் இன்பம் சூரக்கும் பெருமானாகி அவர்கள் கூட்டத்தில் ஒருவனாக இருக்கிறான்.

றுதல்விழி நாட்டத்து இமையோனாகிய சிவபிரான் முதல் நாற்சந்தியில் நிற்கும் காவல் தெய்வமாகிய சதுக்கப் பூதம் வரையில் பல்வேறு தெய்வங்களைத் தமிழர் வழிபட்டனர். அருகக் கடவுளையும், புத்தனையும் வழிபடும் கூட்டத்தினரும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தனர். பழந் தமிழ் நூல்களில், சமயப் பகையோ ஒரு தெய்வத்தை இழிவாகச் சொல்லும் வழக்கமோ காண்பது அரிது.

‘நம்மினும் வலியது தெய்வம்; நமக்கருள் புரிவது தெய்வம்’ என்ற கொள்கையை மீன் பிடிக்கும் பரதவனும் நம்பினான்; செங்கோலோச்சும் மன்னவனும் உணர்ந்தான். அவரவர்களுடைய போக்கிற்கு ஏற்ப அவர்கள் கடவுளை வழிபட்டனர்.

பாண்பசிப் பகைஞன்

நாட்டில் எங்கேனும் போர் என்றால் உடனே தோயன் மாறனுக்கு ஒலை வந்துவிடும். அரசன் தனக்குப் போரில் துணையாக வரவேண்டும் என்று தூதுவனை அனுப்புவான். மாறன் தன் கீழ் உள்ள வீரர்களுடன் வந்து படைத் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டால் நிச்சயம் தன் பங்கில் வெற்றி உண்டாகும் என்பது அரசனுக்குத் தெரியும்.

மாறன், நர்ந்தூர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்திருந்தான். பாண்டி நாட்டில் உள்ள சிறிய ஊர் அது. அவன் தந்தையின் பெயர் தோயன், அதனால் அவனைத் தோயன்மாறன் என்று அழைத்தார்கள். அவன் ஊரில் இருக்கும்போது அவனைத் தேடிக்கொண்டு புலவர்கள் வருவார்கள்; பாட்டுப் பாடும் பாணர்கள் வருவார்கள். அவர்களோடு அவன் இருந்து பொழுது போக்குவான். புலவர்கள் கூறும் கவிதைகளைக் கேட்டு இன்புறுவான். தமிழில் அவனுக்கு மிக்க ஆர்வம் இருந்தது. இசையை நுகரும் இயல்பும் அவனுக்கு மிகுதியாக உண்டு.

தோயன்மாறன் வேளாள குலத்தில் பிறந்தவன். அவன் ஓரளவு வேளாண்மையையும் கவனித்தான். ஆயினும் அவன் வில்லேருழவனாக இருப்பதுதான் உலகத்துக்குத் தெரியும். அவன் பெரிய செல்வன் அல்ல. தன்னிடம் வந்தவர்களுக்குத் தொடர்ந்து எப்போதும் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கும் செல்வம் அவனிடம் இல்லை. ஆனால்

வந்தவர்களுக்கு, இல்லை என்று மறுக்கும் சிறுமையையும் அவன் அறியான்.

அவன் தன்னிடம் வந்தவர்களுக்குப் பல பொருள் களையும் ஈந்து புகழ்பெற்றான். தன் வீரத்தால் பெற்ற பொருளையே அவ்வாறு வழங்கினான். அவன் செய்யும் ஒவ்வொரு போர் முடிவிலும் வெற்றி பெற்ற அரசன் அவனுக்குப் பொன்னும் பொருளும் வழங்குவான். அவற்றைக் குவை குவையாகப் பெற்றுத் தன் ஊருக்குக் கொண்டு வருவான் மாறன். அவற்றையெல்லாம் சேமித்து வைத்திருந்தால் அவை மலைபோலக் குவிந்திருக்கும். அவன் அப்படிப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பவன் அல்லவே! 'இவற்றை வைத்துக்கொண்டு நாமும் அரசனைப்போல வாழலாம்' என்ற ஆசை அவனிடம் இல்லை. 'இனிமேல் இப்படி எங்கே கிடைக்கப் போகிறது?' என்ற அவநம்பிக்கையும் இல்லை.

போரில் பகைவர்களை எதிர்த்து நின்று பொருளும் பொழுது வீரர்களின் முகத்திலும் மார்பிலும் பகைவர்களின் படைகளால் புண் உண்டாகும். அவற்றை விழுப்புண் என்று சொல்லிப் பாராட்டுவார்கள். பெரு வீரனாகிய ஈர்த்தூர் மாறன் ஒவ்வொரு போரிலும் விழுப்புண் பெறுவான்; புகழ்பெறுவான்; பொருள் பெறுவான்.

அரசனுக்கு உண்டாகும் போர்த் துன்பத்தைத் தாங்கிப் போர்க்களம் சென்று போரிட்டு உடம் பெல்லாம் மருந்துப் பட்டைக்காகக் கொத்திய மரம்போல ஆகிவிட்டது அவனுக்கு. விழுப்புண்ணால் உண்டான தழும்புகள் அவனுடைய வீரத்தின் அழகு முத்திரைகளாக விளங்கின.

'எத்தனை நாள் பிறருக்காகப் போர் செய்வது? நாம் பெற்ற புகழ் போதும். வீணாக நமக்குப் பகைவர் அல்லாத மக்களைப் போரிலே கொன்று, நம் கையைக் குருதியால் ஈரமாக்கியதை விட்டுவிட்டுத் தமிழையும் இசையையும் நுகர்ந்து வாழலாம்' என்ற எண்ணம் அவனுக்குத் தோன்றியது. அதுவரையில் பெற்றவற்றை வைத்துக்கொண்டு வாழலாம், பிறருக்கும் கொடுக்கலாம் என்று எண்ணினான்.

அப்போதுதான் ஒரு பெரிய போரிலிருந்து திரும்பியிருந்தான். அதுகாறும் கிடைக்காத பொருள் வருவாய் அவனுக்குக் கிடைத்தது. அந்தப் பெரும் போரில் தன் கண்முன் பல உயிர்கள் அழிந்ததைக் கண்டு அவன் இரங்கினான். அதனால்தான் இத்தகைய எண்ணம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று.

தான் பட்ட புண்களுக்கு மருந்திட்டு ஆற்றிக் கொண்டான். அவனுடைய வில், வாள், வேல், கேடயம் எல்லாம் போரில் பழையவை ஆகிவிட்டன. அவற்றைத் தன் வீட்டில் ஒரு மூலையில் போட்டான். 'இனிமேல் இந்தத் தொல்லையே இல்லாமல் வாழலாம்' என்று முடிவு கட்டினான்.

அவனைத் தேடிக்கொண்டு புலவர்கள் வந்தார்கள். அவர்களோடு அளவளாவி இன்புற்றான்; பரிசு வழங்கினான். பாணர் பலர் வந்தனர். அவர்களுடைய யாழ் இசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தான். அவர்களுக்கும் வேண்டிய பொருளை வீசினான். அவனிடம் வருபவர்கள் அதிகமாயினர். அவன் கொடுக்கும் பொருளும் அதிகமாயிற்று. அவன் புகழும் மிகுதியாகப் பரவியது.

புகழ் வளரும்; பொருளோ ஈட்டித் தொகுத்தால் அல்லாமல் வளராதே! சில சமயங்களில் சிறு போர் தோன்றியபோது அரசன் ஆளை விட்டான். வர இயலாத நிலையில் இருப்பதாகச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டான் மாறன்.

அவனிடம் இருந்த பொருள் குறைந்துகொண்டே வந்தது. “இனிமேல் போர் செய்வதை நிறுத்திவிட்டேன்; என்னிடம் இனி வராதீர்கள்” என்று அரசர்களுக்குச் சொல்ல அவன் தயங்கவில்லை. ஆனால், “இனிமேல் கொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டேன்; என்னிடம் பொருள் இல்லை” என்று புலவர்களிடம் அவன் சொல்வானா? இல்லை என மறுக்கும் சிறுமைதான் அவனிடம் இல்லையே! அப்படிச் சொல்வதைவிடத் தன் உயிரை இழக்க அவன் ஆயத்தமாக இருந்தான்.

புலவர்களுக்கும் பாணர்களுக்கும் வாரி வாரி வழங்க வேண்டுமென்பது அவன் ஆசை. ஓரளவு அப்படிச் செய்துதான் வந்தான். ஆனால், தன் பொருள் ஈய நாயக் குறைந்துகொண்டு வருவது அவனுக்குப் புலனாயிற்று. நோயுற்று இறக்கும் நாள் அணுகுவதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டவன், எப்படி மாணத்தை நினைத்து நினைத்து அஞ்சுவானோ, அப்படி அவன் அஞ்சினான். புலவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லும் நாளும் வந்துவிடுமோ என்பதை நினைக்கும்போது அவன் கூசு ஆவி குலைந்தான்.

ஒரு நாள் சில பாணர்கள் வந்தார்கள். பல காலமாகப் பட்டினி கிடந்து இளைத்த உடம்புடன் இருந்தார்கள் அவர்கள். அவர்கள் நிலையைப் பார்த்து மிகவும் இரங்கினான் மாறன். ‘இப்படி வரும் கலைஞர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்க முடியாமல் போகும் நாள் ஒன்று வந்தாலும்

வரலாம். நாம் உடம்பில் உள்ள புண்களை ஆற்றிக்கொண்டு கசமாக இருக்கிறோம். இப்படியே இருந்தால் உடம்புப் புண் ஆறினாலும் மனப்புண் ஆறாமல் இருந்து கொண்டிருக்கும். நம்மை வா, வா என்று அழைக்கும் அரசர்கள் இருக்கும்போது அவர்களுக்குத் துணையாகச் சென்று போரிட்டுப் பொருள் பெற்று வந்தால், இந்தக் கலைஞர்களை எப்போதும்போல் பாதுகாத்து வரலாமே. இனிப் பழைய படியே நம்முடைய வீரத்தைக் காட்டவேண்டியதுதான். வெண்ணெய் இருக்க நெய்க்கு அழுவது போல, நம் கையில் வேல் இருக்கப் பொருள் இல்லையே என்று ஏங்கலாமோ! அவன் இப்படிச் சிறிது நேரம் சிந்தித்தான்.

உடனே தன் வீட்டுக்குள் சென்றான். மூலையிலே கிடந்த வேலை எடுத்தான். அது முனை மழுங்கியும் மூட்டு வாய் தேய்ந்தும் இருந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு பாணர்களிடம் வந்தான். அவர்கள் அவன் ஏதேனும் பொருளைக் கொணர்வான் என்று எதிர் பார்த்தார்கள், அவன் வேலோடு வந்து நின்றபோது ஒன்றும் தெரியாமல் விழித்தார்கள்.

“வாருங்கள்; போகலாம்” என்று மாறன் கூறி முன்னே நடந்தான். எங்கே என்றும் சொல்லவில்லை; எதற்காக என்றும் சொல்லவில்லை.

பாணர்கள் அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றார்கள். நமக்கு உணவளிக்க எங்கேனும் அழைத்துச் செல்கிறாளுே என்று ஐயுற்றாலும், ‘கைவேல் எதற்கு?’ என்ற கேள்விக்கு விடை தெரியாமல் மயங்கினார்கள்.

நேரே கொல்லன் பட்டரைக்குச் சென்றான் மாறன். பாணர்களும் உடன் சென்றார்கள். அவனைக் கண்டவுடன்

அங்கே இருந்த கொல்லன் எழுந்து நின்றான். “எங்கே இப்படி வந்தீர்கள்? நெடுங்காலமாக என்னை மறந்துவிட்டீர்கள்? இவர்கள் எல்லாம் யார்?” என்று கேட்டான்.

“உன்னிடந்தான் வந்தேன். இவர்களெல்லாம் இசைப் புலவர்கள். இவர்கள் உடம்பைப் பார்த்தாயா?”

“என்ன நோய் இவர்களுக்கு?” என்று கேட்டான் கொல்லன்.

“பசியென்னும் நோய்; வறுமை என்னும் பிணி. அதைப் போக்கவேண்டும் என்று எண்ணியே உன்னிடம் வந்தேன்” என்றான் அந்த வீரன்.

கொல்லன் ஒன்றும் விளங்காமல் விழித்தான். “நீங்கள் சொல்வது....”

“உனக்கு விளங்கவில்லை அல்லவா? இந்தா, இந்த வேலை வாங்கிக்கொள். இதைச் சரிப்படுத்திக் கொடு. நான் உன்னை மறந்தது உண்மைதான். இந்த வேலை மறந்ததனால் உன்னை மறந்தேன். பசியால் வாடிய இவர்கள் வந்தார்கள். இவர்களைக் கண்டேன். இவர்களின் ஒட்டிய வயிற்றைப் பார்த்தேன். இவர்கள் எங்களுக்குச் சோறு வேண்டும் என்று இரந்தார்கள். அப்போதுதான் உன் நினைவு வந்தது. எனக்கு இந்த வேலை வடித்துத் தா என்று உன்னை இரக்க வந்தேன்.”

“அப்படியெல்லாம் இந்த ஏழையைப் பார்த்துச் சொல்லலாமா? தாங்களே இட்ட கட்டளையைச் செய்வதை விடப் பெரியது வேறு என்ன இருக்கிறது?”

“இந்த வேல் செப்பம் செய்யப் பெற்று என் கையில் வந்தால், இவர்களைப் போன்றவர்களைப் பட்டினி போடும் பாவத்தினின்றும் நான விடுபடுவேன்” என்று சொல்லி

அதைக் கொடுத்துவிட்டுப் பாணர்களை அழைத்துக் கொண்டு தன் வீட்டுக்குச் சென்றான். அவர்களுக்கு உணவளித்தான்.

இந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை அறிந்தார் ஒரு புலவர். புதுக்கோட்டைச் சீமைக்குப் பழங்காலத்தில் கோனாடு என்று பெயர். அங்குள்ள எறிச்சிலூரில் வாழ்ந்த புலவர் அவர்; மாடல கோத்திரத்திற் பிறந்த அந்தணர். மதுரைக் குமரன் என்று அவருக்குப் பெயர். 'கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலனார் மதுரைக் குமரனார்' என்று அவருடைய விலாசம நீண்டிருக்கும்.

குமரனார் தோயன் மாறனிடம் அன்புடையவர். அவன் செய்த செய்கை அவர் மனத்தை உருக்கியது. அதை வைத்து ஓர் இனிய கவியைப் பாடினார். மாறனிடம் பரிசில் பெற்ற பாணன் ஒருவன் வறுமையால் வருந்திய மற்றொரு பாணனைக் கண்டு, "வா, நாம் தோயன் மாறனைப் போய்ப் பாத்துவிட்டு வரலாம். அவன் பாணர்களின் பசிக்குப் பகைவன்" என்று சொல்வதாகப் பாட்டை அமைத்தார். பாட்டைப் பார்க்கலாம்.

நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலனே;
 இல்என மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே,
 இறைஉறு விழுமம் தாங்கி, அமரகத்து
 இரும்புகவைக் கொண்ட விழுப்புண் நோய்தீர்ந்து,
 மருந்துகொள் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி
 வடுஇன்று வடிந்த யாக்கையன், கொடை எதிர்த்து
 ஈர்ந்தை யோனே, பாண்பசிப் பகைஞன்;
 இன்மை தீர வேண்டின் எம்மொடு

நீயும் வம்மோ முதுவாய் இரவல!
யாந்தன் இரக்கும் காலைத் தான்எம்
உண்ணுமருங்குல் காட்டித் தன்ஊர்க்
கருங்கைக் கொல்லினை இரக்கும்,
“திருத்திலை தெடுவேல் வடித்திசின்” எனவே.

[இதோடு சரி என்று சொல்லி நிறுத்திவிடாமல் தொடர்ந்து கொடுக்கும் செல்வம் இல்லாதவன்; இல்லையென்று மறுக்கும் சிறுமையும் உடையவன் அல்லன்; அரசனுக்குப் பகைவரால் உற்ற துன்பத்தைப் பாதுகாத்துப் போர்க்களத்தில் இரும்பால் செய்த படைக்கலங்கள் சுவைத்தமையால் உண்டான விழிப்புண்ணல் ஏற்பட்ட வருத்தம் தீர்ந்து, மருந்துக்காகப் பட்டையைக் கொத்திய மரத்தைப் போல வாளால் உண்டான தழும்புகள் பொருந்தி, குற்றமின்றி அழகுபெற்ற உடம்புடையவனாகி, ஈகையை மேற்கொண்டு, பாணருடைய பசிக்குப் பகைவனாகிய மாறன் ஈர்ந்தை என்னும் ஊரில் இருக்கிறான். அறிவு வாய்ந்த இரவலனே! உன்னுடைய வறுமை தீர விரும்பினால் எம்மோடு நீயும் வா. நாங்கள் அவனிடம் சென்று அவனை இரக்கும்போது, அவன் தன்னுடைய ஊரில் உள்ள இரும்புக் கொல்லனிடம் சென்று, உண்ணாமல் வாடிய எங்கள் வயிற்றைக் காட்டி, “திருத்தமான இலையையுடைய நீண்ட வேலை வடித்துத் தருவாயாக!” என்று அவனை இரப்பான்.

நிரப்பாது - முற்றுப்புள்ளி போடாமல். இறை - அரசன். விழுமம் - துன்பம். அமரகம் - போர்க்களம். இரும்பு - ஆயுதங்கள். விழிப்புண் - முகத்திலும் மார்பிலும் படும் புண். மரத்தின் - மரத்தைப் போல. மயங்கி - கலந்து; சேர்ந்து. வடு இன்று - குற்றம் இன்றி. வடிந்த - அழகு பெற்ற. எதிர்த்து - ஏற்றுக் கொண்டு. பாண் - பாணர்கள். இன்மை - வறுமை. வம்மோ - வா. தன் இரக்கும் காலை - தன்னை இரக்கும்போது. மருங்குல் - இங்கே வயிறு. வடித்திசின் - வடிப்பாய்; செப்பனிட்டுத் தா.]

இதற்கு முன் அவன் யாருடைய பகைவரையோ போரிட்டு வெல்வதாக எண்ணியிருந்தான். ஆனால் இப்

போது அந்தப் போர் தன்னைச் சார்ந்த பாணருடைய பகைஞனாகிய பசியைப் போக்குவதற்குச் செய்வது என்று உணர்ந்தான். போர்க்களத்தில் அவன் மூன் நிற்கும் பகைவர் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், அவனுக்கு எப்போதும் அந்தப் போர்களில் வெற்றி கொள்ளும் பகைவன் பாணர் பசிதான். அவனைப் பாண்பசிப் பகைஞன் என்று புலவர் கூறியது அதனால்தான்.

கதிர் வேய்ந்த கூரை

“இப்போது போன ஊர் எது?” என்று கேட்டேன். ரெயில் வண்டியில் போய்க் கொண்டிருந்தேன். தஞ்சை மாவட்டத்தில் குத்தாலம் தாண்டி வண்டி சென்று கொண்டிருந்தது. “இதுதான் கதிராமங்கலம் ரோடு” என்று உடன் இருந்த பிரயாணி விடை கூறினார்.

“கதிராமங்கலம் என்ற ஊருக்கு இங்கே இறங்கித் தான் போகவேண்டும் போலிருக்கிறது” என்றேன்.

“ஆம்” என்றார் அவர்.

“கதிராமங்கலம் என்று என்ன பெயர்? அது எதைச் சுட்டுகிறது?” என்று நான் கேட்டேன்.

“கதிர் வேய் மங்கலம் என்ற பெயர்தான் அப்படி மாறி விட்டது என்று ஒரு தமிழாகிரியர் சொன்னார்” என்றார் அந்தப் பிரயாணி.

எனக்கு உடனே எங்கள் ஆசிரியர் சொன்ன செய்திகள் நினைவுக்கு வந்து விட்டன. “இங்கே அருகில்தான் தேரமுந்தூர் இருக்கிறதோ?” என்று கேட்டேன். “ஆம்; இந்தப் பக்கத்தில் உள்ள ஊர்தான் தேரமுந்தூர்” என்று விடையிறுத்தார் அவர்.

தேரமுந்தூரைப் பற்றி நான் கேட்டதற்குக் காரணம், அந்த ஊருக்கும் இந்தக் கதிராமங்கலத்துக்கும் ஒரு தொடர்பு இருந்ததுதான். தேரமுந்தூருக்குப் பழைய

பெயர் திரு வழந்தூர். அழந்தூர் என்ற பெயரைப் பழைய மரபுப்படி திரு என்பதோடு சேர்த்துத் திருஅழந்தூர் என்று சொன்னார்கள். அந்த அழந்தூரில் கவிச்சக்கர வர்த்தியாகிய கம்பன் பிறந்தான்.

காவிரிக் கரையை அடுத்து உள்ள அந்த ஊரில் பெரு மாள் கோயிலும் சிவாலயமும் இருக்கின்றன. சிவாலயம் பாடல் பெற்றது. அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் இறை வனுக்கு அத்தியாபகேசன் என்று பெயர். வேதத்தை ஒதுவிக்கும் திருவிளையாடலை இறைவன் செய்தான் அங்கே என்று தெரிகிறது. அகத்தியனார் வந்து வில்வலன் வாதாவியைக் கொன்ற சாபத்தைப் போக்கிக் கொண்ட ஊர் அது. இந்தச் சிறப்புக்களை யெல்லாம் உடையது அந்த ஊர் என்பதை ஒரு தனிப் பாடல் சொல்கிறது.

கம்பன் பிறந்தஊர்; காவேரி பாயும்ஊர்;
 சும்பமுனி சாபம் குலைத்தஊர்—செம்பதுமத்
 தாதகத்து நான்முகனும் தாதையும்தே டிக்காணு
 ஓதகத்தார் வாழும்அழந் தூர்.

[சும்பமுனி - அகத்தியர். செம்பதுமத்தாது அகத்து - செந் தாமரையாகிய பூந்தாதுகளையுடைய வீட்டில் வாழும். தாதை - திருமால். ஓதகத்தார் - அத்தியாபகேசுவரர்.]

கம்பன் பிறந்த ஊருக்கும் கதிர் வேய் மங்கலத்துக்கும் ஒரு தொடர்பு உண்டு. அதுபற்றிக் கர்ணபரம்பரையாக ஒரு செய்தி வழங்குகிறது,

சும்பனுடைய காதலுக்கு இருப்பிடமான பெண்மணி ஒருத்தி கதிர் வேய் மங்கலத்தில் வாழ்ந்திருந்தாள். கம்ப னுடைய காமக் கிழத்தி அவள் என்பதை யாவரும் அறி வர். அவள் ஒரு கூரை வீட்டில் வாழ்ந்து வந்தாள். அந்

தக் கூரை வேய்ந்து பலகால மாகையால் பழுது பட்டுப் போயிற்று. வெயிற் காலத்தில் அந்தக்குறை தெரியவில்லை. மழைக்காலத்தில் கூரையின் குற்றம் தெரியவந்தது. அதை புதிதாக வேயவேண்டும். மழை நிற்கட்டும் என்று கம்பன் எண்ணியிருந்தான். மழை நின்றது. ஆனால் அதை வேய அவனிடம் என்ன இருந்தது?

கம்பனுக்கு எந்தப் பொருளாலும் குறைவராமல் காப்பாற்றி வந்தார் சடையப்ப வள்ளல். ஆகையால் அப்புலவர் பெருமான தனக்கென்று ஒன்றையும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. இப்போது தன் விருப்பத்துக்குரிய மங்கையின் வீட்டை வேயும் கவலை புதிதாகத் தோன்றியவுடனே, கம்பன் அதைச் சடையப்ப வள்ளலிடம் தெரிவித்தான்.

வள்ளல், “இதோ கூரையை வேயச் சொல்லிவிடுகிறேன்” என்றார்.

தென்னங் கீற்றுகளைக் கொண்டு வேயச் செய்தார். அதன்மேல் வைக் கோலைப் போட்டால் கூரை பலகாலம் கெடாமல் இருக்கும் என்று அந்த வீட்டில் வாழும் மங்கை தெரிவித்தாள். கம்பன் இதைக் கேட்டுச் சென்று, அதனைத் தன் கருத்தாகச் சடையப்ப வள்ளலிடம் கூறினான். “அதற்கு என்ன? அப்படியே செய்தாற்போயிற்று” என்று வள்ளல் கூறினார்.

அப்படிக்கூறினாலும் அப்போது கூரையை வேய நல்ல வைக்கோல் சிடைக்கவில்லை. இன்னும் சிலகாலம் பொறுத்திருந்தால் புதிய வைக்கோல் கிடைக்கும். இப்போதுதான் நெல் கதிர் விட்டு நிற்கிறது. அறுவடை யாகும் பருவம் இன்னும் வரவில்லை.

“இன்னும் சில காலம் கழித்துக் கூரையை, வேய்கிறேன்” என்று கம்பனிடம் சொல்லச் சடையப்பருக்கு விருப்பம் இல்லை. சொன்ன காரியத்தை விரைவில் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பது அவர் கருத்து.

என்ன செய்வதென்று யோசித்தார். நெற் பயிர் அறுவடையாகும் பருவம் வராவிட்டாலும் நெல்லின் தாள் உரமாகவே இருந்தது. “கதிர் நன்றாக முற்றாவிட்டாலும் சரி; முற்றிக் கதிரை அறுத்துப் போரடிக்கும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டாம். அப்படியே அரிந்து கதிரோடே வேய்ந்து விடுங்கள்” என்று தம் ஏவலருக்குக் கட்டளையிட்டார் சடையப்ப வள்ளல். கூரையின்மேல் வைக்கோலுக்கு மாறாக நெற்கதிரோடு தாள் ஏறியது. கதிரையே வேய்ந்து விட்டார்கள்.

சடையப்ப வள்ளலுக்குக் கம்பனிடம் இருந்த பேரன்பை நாடே கொண்டாடியது. வைக்கோலுக்குப் பதிலாகக் கதிரையே வேய்ந்த வீடு இருந்த அந்த ஊருக்குக் கதிர் வேய் மங்கலம் என்ற பெயர் அப்போது முதல் உண்டாயிற்று.

கதிர் வேய் மங்கலம் என்பதே இன்று கதிரா மங்கலம் என்று மருவி வழங்குகிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

வளம் உள்ளவர்கள் எப்படிச் செய்தாலும் செய்யலாம். சடையப்ப வள்ளலுடைய நிலவளமும் அன்பு வளமும் இணைந்து அந்த ஊரின் பழம் பெயர் மறைய, கதிர் வேய் மங்கலம் என்ற பெயரை நிலைக்கச் செய்தன.

கூம்பன் கதையோடு தொடர்புடைய கதிர் வேய் மங்கலத்தில் அன்று நெற் கதிரை வேய்ந்த கூரை நின்றது. அந்தக் காலத்துக்குப் பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே கதிர் வேய்ந்த வேறு கூரையைப் பற்றிய செய்தி புறநானூற்றில் வருகிறது. கதிர் வேய் மங்கலத்துச் செய்தி காதலோடு தொடர்புடையது. புறநானூற்றில் வருவதோ வீரச் செயலோடு தொடர்புடையது.

சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தாஞ் சேரல் இரும் பொறை யென்னும் அரசனுடைய வீரத்தைச் சிறப்பிக்க வந்த குறுங்கோழியூர் கிழார் என்னும் புலவர் கதிர் வேய் பாசறை ஒன்றைக் காட்டுகிறார்.

சேர அரசன் போருக்குச் சென்றிருக்கிறான்; பெரிய யானைப் படையுடன் பகைவர் நாட்டின்மேல் படையெடுத்துப் போயிருக்கிறான். போன இடத்தில் பாசறையை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். நல்ல கட்டிடமாகக் கட்டிக் கொண்டு பலகாலமாக வாழும் இடம் அன்று அது. போர் நடக்கும் வரையிலோ, வேறு இடத்துக்கு மாற்றும் வரையிலோ தங்கும் இடந்தானே பாசறை? இப்போது தங்கிய இடம் வயல்கள் நிறைந்த இடம். வளப்பமான நிலங்களுக்கு நடுவே பாசறை அமைக்க வேண்டி நேர்ந்து விட்டது. சுற்றிலும் நெல்லும் கரும்பும் விளைந்து நிற்கின்றன. நெல் அறுவடையாகும் பருவம்; கரும்பு ஆலை யடிக்கும் பருவம்; அந்த இடத்தில் பாசறையை அமைத்துக் கொண்டான் சேரமன்னன்.

அந்தப் பாசறையை எப்படி அமைத்திருக்கிறார்கள்? மூங்கிற்கோலைப் பரப்பி மரங்களை நட்டு மேலே கீற்றுக்களை வேய்ந்து பாசறையை அமைக்கலாம். அங்கேதான் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரையில் கரும்பையும் நெல்லையும்

யும் அல்லாமல் வேறு ஒன்றும் இல்லையே! அந்தக் கரும்பை வெட்டி அதையே கோலாகக் கட்டினார்கள். நெல்லைக் கதிரோடு அறுத்து அப்படியே கூரையை வேய்ந்து விட்டார்கள்.

இந்தப் பாசறையில் ஒரு பக்கம் யானைகளைக் கட்டி யிருக்கிறார்கள். குடையை நட்டு அதன் நிழலிலே அச்சம் இல்லாமல் வீரர் தூங்குகிறார்கள். பகைவர்கள் நாளுக்கு ஒரு முறை தோல்வியுற்று ஒடும்போது பயத்துக்கு இடம் இல்லை. ஆகையால் அந்த அகன்ற பாசறையில் கட்டுக் காவலே இல்லை.

உற்சவம் நடந்தால் கரும்பை வெட்டிக் குவித்திருப் பார்கள். அது போல இருக்கிறது அந்த இடம். ஒரு பக்கம் இடைவிடாமல் நெல்லைக் குற்றிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். வீரர்கள் கைகோத்துக் கொண்டு ஆடு கிறார்கள்.

இத்தகைய பாசறையில் சேர அரசன் தங்கியிருக் கிறான். கரும்பு பாப்பிக் கதிர் வேய்ந்த பாசறை அது என்பதைக் குறுங்கோழியூர் கிழார் பாட்டிலே எப்படிச் சொல்கிறார் என்பதைப் பார்க்கலாம்.

அலங்குசெந்தெற் கதிர்வேய்ந்த
ஆய்கரும்பின் கொடிக்கூரை
சாறுகொண்ட களம்போல
வேறுவேறு பொலிவுதோன்ற.

[அலங்கு - அசைகின்ற. ஆய்கரும்பு - மெல்லிய கரும்பு. கொடி-
வரிசை. சாறு - விழா.]

இந்தப் பாசறையில் காவலே இல்லாமல் அரசன் தங்கி யிருக்கிறான்.

வாய்காவாது பரந்துபட்ட
வியன்பாசறைக் காப்பாள! *

என்று புலவர் அரசனைப் பாராட்டுகிறார்.

எங்கும் கரும்பும் நெல்லும் அளவிறந்து விளைந்திருப்பதனால் அந்த இரண்டும் பாசறைக் கூரையை வேயப் பயன்பட்டன.

காதல் சிறக்கும் இடத்திலும் வீரம் சிறக்கும் இடத்திலும் நெற்கதிரை வேய்ந்த அற்புதத்தைக் கண்டு மகிழ்கிறோம். ஒன்று ஊரின் பெயரால் நினைவுக்கு வருகிறது; மற்றொன்று புலவர் பாட்டால் நினைவுக்கு வருகிறது.

செய்திக்குப் பரிசு

பையன் பரீட்சை எழுதியிருந்தான். சென்னையில் போய் எழுதிவிட்டு ஊருக்கு வந்திருந்தான். பரீட்சை முடிவு தெரியும் தேதி வந்தது. சென்னையில் அன்று மாலைப் பத்திரிகையில் முடிவு வெளியாகும். வெளியூர் களுக்கு அது மறுநாள் மாலையில்தான் கிடைக்கும். ஆயினும் பையனுக்கு வேண்டியவர் ஒருவர் அவன் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்றது தெரிந்து தந்தி அடித்தார்.

தந்தியை ஒரு சேவகன் கொண்டு வந்து தந்தான். பரீட்சை முடிவு வெளியாகும் காலம் என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அது மட்டும் அன்று. இப்போது வந்துள்ள தந்தி பரீட்சையில் வெற்றி கிடைத்த செய்தியையே சொல்லும் என்ற ஜோசியமும் அவனுக்குத் தெரியும். இல்லாவிட்டால் தந்தி எதற்கு அடிக்கிறார்கள்? அவன் இப்படி எத்தனையோ தந்தியைக் கொடுத்துப் பழக்கமானவன்.

தந்தியைக் கொடுத்துவிட்டு அந்தச் சேவகன் உடனே போய்விடவில்லை. தந்தியைப் பிரித்துப் படிக்கும்போதே படிப்பவரின் முகமலர்ச்சியை அவன் கவனித்தான். அங்கேயே நின்றான். அவனுக்குத் தெரியும், தனக்கு ஏதாவது பரிசு கிடைக்கும் என்று.

தந்தியைப் படித்தவர் உடனே மகிழ்ச்சியோடு நாலணுவோ, எட்டணுவோ அந்தத் தந்தியைக் கொண்டு வந்த சேவகனுக்கு வழங்கினார். அவனால் பரீட்சையில்

தேர்ச்சி உண்டாகவில்லை. வெற்றிச் செய்தியை அவன் சென்னையிலிருந்து கொண்டுவரவில்லை. ஆனாலும் அந்தச் செய்தியைச் சொல்லும் தந்தியைக் கொண்டுவந்த அளவுக்கு அவனுக்குப் பரிசு கிடைத்தது.

நேரே சென்னையிலிருந்தே அவன் செய்தியைக் கொண்டு வந்திருந்தால் பரிசு பின்னும் அதிகமாகக் கிடைக்கும். பத்திரிகைகளில் செய்தி வருவதற்கு முன் இரகசியமாகச் செய்தியை அறிந்து வருகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கேட்டால், எத்தனை பரிசு பெற்றார்கள் என்பது தெரியவரும்.

நல்ல செய்தியை யார் கொண்டு வந்தாலும் அவர்களிடத்தில் அன்பு பிறப்பதும், அவர்களுக்குப் பரிசு வழங்குவதும் மனிதர்களுக்கு இயல்பு.

கல்யாணம் சொல்ல வருகிறவர்களுக்குப் புத்தாடை வழங்கி விருந்தளிப்பதை நாம் அறிவோம்.

இத்தகைய காட்சிகளை இலக்கியங்களிலும் புலவர்கள் காட்டுகிறார்கள்.

பாண்டி நாட்டில் பிசிரீ என்ற ஊரில் ஆந்தையார் என்ற புலவர் வாழ்ந்து வந்தார். உறையூரில் வாழ்ந்த கோப்பெருஞ் சோழனிடம் அவருக்குப் பேரன்பு உண்டாயிற்று. அவனைக் கண்டு பழகுவதற்கு முன்பே அவனுடைய நல்லியல்புகளை அறிந்தமையால் அந்த அன்பு ஏற்பட்டது. அப்படியே கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் புலவரிடத்தில் அன்பு உண்டாயிற்று. பிசிராந்தையார் சோழன்மேற் பல பாடல்களைப் பாடி யாரிடமேனும் அனுப்புவார். அவற்றைக் கேட்டு அவன் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியை அடைவான்.

ஒரு முறை அன்னத்தைத் தூது விடுவதாக ஒரு பாட்டைப் பாடினார் புலவர். கற்பனைதான். அந்த அன்னம் வடக்கே பறந்து கொண்டிருக்கிறது. அதைப் பார்த்துச் சொல்வதுபோல அமைந்திருக்கிறது பாட்டு. “அன்னச் சேவலே, அன்னச் சேவலே, மாலைக் காலத்தில் நீ குமரித் துறையிலுள்ள அயிரைமீனை உண்டுவிட்டு, இமயமலையை நோக்கிப் போவாயானால், ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். இடையிலே சோழநாடு இருக்கிறது. அதன் தலைகரம் உறையூர். நீ நேரே பறந்து போகாமல் உறையூரில் கொஞ்சம் இளைப்பாறலாம். அங்கே உயர்ந்த நிலையுள்ள மாடங்கள் உண்டு. அவ்விடத்தில் உன் பேட்டையுடன் தங்கி இளைப்பாறு. பின்பு யாருடனும் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லாமலே நேரே அரண்மனைக்குள்ளே போ. எம்முடைய அரசனாகிய கோப்பெருஞ் சோழன் அங்கே இருப்பான். அவனிடம் அதிகமாக ஒன்றும் பேச வேண்டாம். அவன் காதிலே படுப்படி, ‘நான் பிசிராந் தைக்கு வேண்டியவன்’ என்று சொன்னால் போதும். உடனே அவனுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாகும். என் பெயரைச் சொன்னதற்காக உன் மனைவி அணியும்படியாக நல்ல அணிகலனைத் தருவான்” என்று பாடினார். சோழன் தம்மிடம் கொண்டிருக்கும் அன்பை வெளியிடும் பொருட்டே இப்படிக்க கற்பனை செய்து பாடினார்.

அன்னச் சேவல், அன்னச் சேவல்,

.....

குமரியம் பெருந்துறை அயிரை மாந்தி
வடமலைப் பெயர்குவை ஆயின், இடையது
சோழநன் னாட்டுப் படினே, கோழி
உயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை அசைஇ
வாயில் விடாது கோயில் புக்கெம்

பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க, இரும்பிசிர
ஆந்தை அடியுறை எனினே, மாண்டநின்
இன்புறு பேடை அணியத்தன்
தன்புறு நன்கலம் நல்குவன் தினக்கே.*

[மாந்தி - உண்டு. வடமலை - இமயம். கோழி - உறைபூர். குறும்பறை - குறிய சிறகுகளையுடைய பேடை. அசைஇ - தங்கி. வாயில் விடாது - வாயில் காவலரிடம் சொல்லி விடாமல்; வாயில்-தூது. கோயில் - அரண்மனை. கிள்ளி - சோழன். அடியுறை - ஏவலன். மாண்ட - பெருமைபையுடைய. நன்பு உறு - விருப்ப முடைய. கலம் - ஆபரணம்.]

'நல்ல செய்தியைச் சொல்லும் அன்னத்துக்குச் சோழன் நன்கலம் நல்குவான்' என்பது நற்செய்தி கூறுவோர் பரிசுபெறும் வழக்கத்தை எண்ணிக் கூறியதுதானே?

★

திவிட்டன் என்பவனுக்குத் திருமணம் செய்ய ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. சயம்பவை என்ற பெண்ணைத் திருமணம் முடிப்பதாகத் திட்டம் செய்தார்கள். மணமகனைச் சேர்ந்த மகளிர் பலர் பெண்ணைப் போய்ப் பார்த்து வருகிறார்கள். பெண் நல்ல அழகி, திவிட்டனுக்கு ஏற்றவள் என்பதை அறிந்து வந்து சொல்கிறார்கள். அந்த மகளிரில் மாதவசேனை என்பவள் ஒருத்தி. அவள் சயம்பவையின் உருவத்தையே ஓவியமாக எழுதி, திவிட்டனுடைய தாய்க்கு அதைக் காட்ட எண்ணிச் சென்றாள். முன்னாலே கண்டதை மனத்தில் இருத்திப் பளிக்குப் பலகையில் அந்த ஓவியத்தை எழுதியிருந்தாள். அதை உறையினால் மூடிக்கொண்டு திவிட்டனுடைய தாய் இருக்குமிடம் சென்றாள்.

பளிங்கியல் பலகை தன்மேல்
 பாவைய துருவம் தான்முன்
 தெளிந்தவா நெழுதிக் கொண்டு
 செந்துகில் உறையின் மூடி
 வளந்தரு கோயில் முன்னி
 மணிவண்ணற் பயந்த தேவி
 அளந்தறி வரிய கற்பின்
 அமிழ்தனாள் அருகு சேர்ந்தாள்.

[கோயில் - அரண்மனை. முன்னி - நோக்கி. மணிவண்ணன் - திவிட்டன்.]

மாதவ சேனை அரசன் தேவியை வணங்கி நின்றாள். அப்போது அவள், “கையிலே என்ன வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டாள். “அது சயம்பவையின் ஓவியம்” என்று மாதவசேனை சொன்னாள்.

மையகத் தலர்ந்த வாட்கண்
 மாதவ சேனை சென்று
 வையகத் தரசன் தேவி
 மரடி வணங்க லோடும்
 மெய்யகத் துவகை கூர
 விரும்பித்தன் அருகு கூவிக்
 கையகத் திதுஎன் னென்னக்
 கன்னிய துருவம் என்றாள்.

[மை - கண்ணுக்கு இடும் மை. கூர - மிக.]

அதைக் கேட்டவுடன் திவிட்டன்தாய்க்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாகிவிட்டது. ஓவியத்தைத் திறந்து பார்க்கக் கூடவில்லை. கன்னியது உருவம் என்ற சொல்லைக் கேட்ட அளவிலே அவளுக்குக் களிப்பு உண்டாயிற்று. உடனே மாதவசேனைக்கு அணிகலம் ஒன்றை வழங்கினாள்.

பிறகே, “எங்கே, படத்தைப் பார்க்கலாம்” என்று கேட்டாள்.

அணிகலைப் பரிந்து நங்கை
 அணிமருள் உருவம் தந்த
 மணிமருள் முறுவற் செவ்வாய்
 மாதவ சேனைக் கீந்து,
 பணிவரும் பலகை தன்மேல்
 பாவையைக் காண்டும் என்றாள்,
 துணிவரும் பலமுத் துண்டம்
 துடிக்கின்ற தனைய வாயாள்.

[அணிமருள் உருவம் - அணிகலன்கள் தம்மால் இவள் அழகு கெடுமே என்று மயங்குவதற்குக் காரணமான உருவம். மணி - முத்தது. காண்டும் - காண்போம். துணிவரும் - விலை துணிதற்கு அரிய.]

தனக்கு மருமகளாக வரப்போகும் பெண்ணைக் கண்டு ஓவியத்திலும் அமைத்திருக்கிறாள் என்ற செய்தி அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டியது. அந்த மகிழ்ச்சியின் விளைவாக அணிகலத்தைப் பரிந்து மாதவசேனைக்கு ஈந்தாள்.

இது சூளாமணியில் வரும் காட்சி.*

★

இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா நடைபெறப் போகிறது என்ற செய்தியைக் கேட்ட கூனியாகிய மந்தரை அதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள். கைகேயியின் உள்ளத்தை மாற்றி அவள் வாயிலாக அந்தச் செயலை நிறைவேற்றத் துணிகிறாள்.

கைகேயிக்குத் தன் சொந்த மகனாகிய பரதனைக் காட்டிலும் இராமனிடம் அன்பு மிகுதி. இராமனைத் தன் மக

* கலயாணச் சருககம், 180, 181, 182.

னென்றே அவள் எண்ணி வாழ்கிறாள். அத்தகைய இயல்புள்ளவளிடம் மந்தரை சென்று,

வரிசிலை இராமன் கோமுடி

குடுவன் நாளை; வாழ்வு இதுஎனச் சொல்லினாள்.

மந்தரை கைகேயியின் மனத்தைக் கலைப்பதற்காக வந்தாள். “கோசலை தன் மதியினால் வாழ்ந்தாள். நின் நலம் வீந்தது” என்ற பீடிகையைத் தொடங்கிப் பிறகே இந்தச் செய்தியைச் சொல்கிறாள். தான் சொல்ல வந்த செய்தியைத் துக்கச் செய்தியாகக் கைகேயி உணர வேண்டுமென்பது அவள் எண்ணம். அதற்கு ஏற்றபடி முன்னுரை கூறிச் செய்தியைச் சொல்கிறாள்.

ஆனால் கைகேயியோ அவள் கூறிய மற்றவற்றை யெல்லாம் மறந்தாள். இராமனுக்கு முடிசூட்டப் போகிறார்கள் என்ற செய்தி ஒன்றே அவள் உள்ளத்தில் பதிந்தது. அவளுக்கு அது நல்ல செய்தி ஆதலின் மகிழ்ச்சியால் துள்ளினாள். படுத்துக் கொண்டிருந்தவள் எழுந்தாள். மிகச் சிறந்த முத்துமலை ஒன்றை மந்தரைக்கு வழங்கினாள்.

ஆயபே ரன்பெனும் அளக்கர் ஆர்த்தெழுத்

தேய்விரை முகமதி விளங்கித் தேசுறத்

தூயவன் உவகைபோய் மிகச்சு டர்க்கெனாம்

நாயகம் அணையதோர் மலை நல்கினாள்*.

பெரிய அன்பென்னும் கடல் கொந்தளிக்க, முகம் முன்னிலும் ஒளிபெற்று விளங்கியது. மனத்திலே சிறிதும் மாசில்லாத தூயவளாகிய கைகேயிக்குக் களிப்பு எல்லை கடந்து போயிற்று. நட்சத்திரங்களுக் கெல்

*கம்பராமாயணம், மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம், 52.

லாம் தலைமை பெற்ற நட்சத்திரம் என்று சொல்வதற்கு ஏற்ற மாலையை வழங்கினோளாம்.

கூனி அதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் வீசி எறிகிறாள். அது வேறு விஷயம். நல்ல செய்தியைக் கேட்ட கைகேயி மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்கிறாள். அந்த இன்பச் செய்தியைச் சொன்னதற்காகச் சொன்னவளுக்குப் பரிசு வழங்குகிறாள். நல்ல செய்தி சொன்னவர்கள் பரிசு பெறுவதற்கு இதுவும் ஒரு நல்ல உதாரணம் அல்லவா?

படித்தது போதும் ஐயே!

உலகில் செல்வத்தால் உண்டாகும் மதிப்பைக் காட்டிலும் கல்வியால் உண்டாகும் மதிப்பு உயர்ந்தது என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை. கல்வி கற்றவனை எந்தக் குலத்தினரும் எந்த நாட்டினரும் வரவேற்று உபசரித்துச் சிறப்புச் செய்வர். அதனால், ஆற்றல் இல்லாதவர்களும் கல்வியிலே ஆசை வைக்கிறார்கள். கற்க இயலவில்லை யென்பதை யன்றி அதில் விருப்பம் இல்லாதவர் சிலரே. “ஆரும் விரும்பிய கல்வி” என்று ஒரு புலவர் கூறுவது உண்மை.

ஆனால், கல்வியை வெறுத்துக் கூறுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். பலகாலம் முயன்றும் கல்வியில் தேர்ச்சி பெறாதவர்கள், ‘இந்தப் பழம் புளிக்கும்’ என்று அதை வெறுத்தால் அது நியாயம் என்று சொல்லலாம். கல்வியை நன்கு கற்று அதில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றவர்களே, “ஐயோ! இந்தக் கல்வி வேண்டாம்; இதை ஏன் கற்றோம்?” என்று சொல்வார்களானால் அது வியப்புக் குரியதென்றே தோன்றுகிறது.

செல்வம் மிகுதியாக இருந்தால் அதனால் உண்டாகும் செருக்கு முதலியவற்றைக் கண்டு, அது வேண்டாம் என்று வெறுக்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் கல்வியினால் அறிவு விளக்கம் உண்டாகிறதென்றும், புறப் பார்வையைத் திருத்தினால் போதாதென்றும், கல்வியால் அகப் பார்வையைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் புலவர் பெருமக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும்

கல்வியை நன்றாகக் கற்றுப் புகழ் பெற்றவர்களே அதனை வெறுத்துப் பேசி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள், ஏன் அப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்பவற்றை இங்கே சற்று ஆராயலாம்.

*

ஒரு பாணன்: அவன் இசைத் தமிழிலே வல்லவன். யாழ் வாசிப்பதில் திறமை பெற்றவன். கல் நெஞ்சமும் கரையும் வண்ணம் யாழிலே இசை எழுப்பிக் கேட்டோரை மகிழ்விப்பவன். அவன் சொல்கிறான்; “ஐயோ! இந்த யாழை வைத்துக்கொண்டு நான் படும் வேதனை சிறிதல்ல. ஏன் இந்தக் கலையைக் கற்றுக்கொண்டேன் என்று நொந்துகொள்கிறேன்” என்கிறான். அவன் உள்ளம் அப்படி நொந்துபோகும்படியாக அந்த யாழ் அவனை என்ன செய்தது? அவன் பாடும் பாட்டுத்தான் அவனை என்ன செய்திருக்கக் கூடும்?

யாழோ பாட்டோ அவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கவில்லை. உண்மையைச் சொல்லப் போனால், உலகியலில் உண்டாகும் துன்பங்களைச் சில நேரமாவது மறந்திருக்க அந்த யாழ் உதவி புரிகிறது. அப்படி இருக்கவும் அவன் வருத்தப்படுகிறான்.

காரணம் வேறு ஒன்றும் இல்லை. அவன் வயிறு பசிக்கிறது. அவனுக்கு வேளைக்குச் சோறு கிடைக்கிறது இல்லை. அவனுடன் அம்மா, அப்பா, தங்கை, தமக்கை என்று உறவினர் கூட்டம் வேறு இருக்கிறது. இந்தப் பட்டினிப் பட்டாளத்துக்குத் தலைவனாக அவன் இருக்கிறான். உடும்பை உரித்துப் போட்டால் எப்படி இருக்கும்? அப்படி இருக்கிறது அவர்கள் உடம்பு. எலும்புதான் தெரிகிறது. அத்தனை பேருடைய பசியையும் தீர்க்க வழி தெரியாமல் திண்டாடுகிறான் பாணன். யாரைக்

கண்டாலும், “நானும் என் உறவினரும் பட்டினி கிடக்கிறோம்; எங்களுக்குச் சோறு தா; பொருள் தா” என்று கேட்கலாமா? அவன் மானம் உள்ளவன். யாரோனும் தன் இசைப் புலமையை அறிந்து மதித்துப் பரிசு வழங்கினால் பெற்றுக்கொள்வான். அதை மதிக்கிற கலையார்வம் உடையவர் யார் என்று தேடிக்கொண்டிருக்கிறான். யாரோனும் ஒருவர் கிடைத்தால் அவரிடம் சென்று யாழை வாசித்து இன்னிசை எழுப்புவான். அவர் வழங்கும் பொருளைக் கொண்டு சில நாட்கள் பட்டினியில்லாமல் வாழ்வான். ஒருவரையே பலகாலம் அண்டிப் பொருள் பெறுவது முறையாகாது. ஆகையால் வேறு உபகாரிகளைத் தேடிப் போவான். இந்த யாத்திரையிலே அவன் வாழ்நாள் வீணை கழிந்து வருகிறது.

அத்தகைய சமயத்தில்தான் அவன் தன் கலையை வெறுத்துப் பேசுகிறான். அவனிடம் குடி புகுந்த வறுமைப் பேய் அப்படிப் பேசச் சொல்கிறது. தான் பெற்ற குழந்தையைக் கோபத்தால், “ஓ நாசமாய்ப் போக!” என்று தாய் வைவது இல்லையா? அந்த வசவுக்கு அப்படியே பொருள் கொள்ளக்கூடாது. அது அவள் சினத்தைக் காட்டுகிறது. அப்படித்தான் இந்தப் பாணனும் தன் இசையை வெறுக்கிறான். உள்ளத்தினூடே என்றும் மாற்ற முடியாத பேரன்பு அதனிடம் இருக்கிறது. ஆனாலும் வறுமை காரணமாக இப்போது படும் துன்பம் அவனை இவ்வாறு வெறுத்துக் கூறச் செய்கிறது.

இதைக் கோலூர் கிழார் என்ற புலவர் சொல்கிறார். ஒரு பாணன் மற்றொரு பாணனைப் பார்த்துச் சொல்வது போல அமைந்திருக்கிறது பாட்டு. சொல்லும் பாணன் சோழன் நலங்கிள்ளியின்பால் சென்று பாடிப் பரிசில்

பெற்றவன். கேட்கும் பாணனே, 'யார் நம்மை ஆதரிப்பார்கள்!' என்று ஏங்கி ஊர் ஊராகத் திரிகிறவன். இருவரும் வழியிடையே சந்திக்கிறார்கள். பரிசு பெற்ற பாணனுக்குப் பட்டினிப் பாணனைக் கண்டவுடன் இரக்கம் உண்டாகிறது. அவனும் அப்படி இருந்தவன் தானே?

“பட்டினி கிடக்கும் சுற்றத்தோடே வரும் பாணனே, இங்கே என்ன செய்கிறாய்? உறையூருக்குப் போ. அங்கே போனால் இனி யாரிடமும் சென்று இரவா வண்ணம் நலங்கிள்ளி உனக்கு உதவி செய்வான்” என்று அவன் சொல்கிறான்.

பட்டினிப் பாணனைப் பார்த்துப் பரிசு பெற்ற பாணன் சொல்வதாகக் கூறும் இத்தகைய பாடல்களைப் பாணுற்றுப் படை என்ற துறையையுடையனவாகச் சொல்வார்கள். இந்தப் பாணுற்றுப் படையில் நலங்கிள்ளியிடம் பரிசு பெற்றவன், எதிர் வரும் பாணனைப் பார்த்துச் சொல்கிறான். அவன் தான் கற்ற கல்வியை வெறுத்துப் பேசுவதை எடுத்துக் கூறுகிறான்.

“உடும்பை உரித்தாற் போன்ற, எலும்பு மேலெழுந்து தோன்றும் உடம்பை யுடைய சுற்றத்தாரின் கடுமையான பசியை நீக்குபவர் யார் என்று தெரியாமல், சிலபேர் மாத்திரம் கேட்கும் இசையை உண்டாக்கும் யாழை வெறுத்து இங்கே என்ன செய்கிறாய் பாணனே!” என்று அவன் கேட்கிறான்.

உடும்புஉரித் தன்ன என்புஎழு மருங்கிற்
கடும்பின் கடும்பசி ககையுநர்க் காணுது
சில்செவித் தாகிய கேள்வி நொந்துநொந்து
ஈங்குஎவன் செய்தியோ, பாண ? *

* புறநானூறு, 68.

[மருங்கு - விலாப் பக்கம். கடும்பு - சுற்றம். களையுநர் - போக்குபவரை. சில் செவித்து ஆகிய கேள்வி நொந்து நொந்து - சில செவிகளிலே மாத்திரம் விழும் இசையை உண்டாக்கும் யாழை எண்ணிப் பலகாலும் வருந்தி. எவன் செய்தியோ - என்ன செய்கிறாயோ?]

அவன் பாடும் பாட்டைக் கேட்டு இன்புறுகிறவர்கள் சில பேர்களே. அது சிறந்த சங்கீதம். வீதியிலே போகிறவர் யாரும் 'ஆ ஆ!' என்று தலையாட்டும் இசை அன்று. கலைத்துறையின் நுட்பத்தை உணர்ந்து மகிழ்கிறவர்களுக்கே அதனுடைய நுண்ணிய புலமை தெரியும். அப்படித் தெரிந்துகொள்கிறவர்கள் சிலரே இருக்கக் கூடும். ஆதலால் அதை, "சில் செவித்தாகிய கேள்வி" என்றான். அதை நினைந்து, "ஏன் இதைப் பயின்றோம்?" என்று பலகால் வருந்துவதனால், "நொந்து நொந்து" என்று சொன்னான்.

பல காலம் பயிற்சி செய்து நுண்ணிய அறிவின் வன்மையாலும் கற்பனைத் திறத்தாலும் வளர்த்துவரும் இசையை வெறுக்கும்படி பாழும் வறுமை செய்துவிடுகிறது!

பத்துப் பாட்டு என்ற சங்க நூலில் இரண்டு பாணற்றுப் படைகள் இருக்கின்றன. சிறு பாணற்றுப் படை என்பது ஒன்று; பெரும்பாணற்றுப் படை என்பது மற்றொன்று. யாழில் சிறிய யாழ், பெரிய யாழ் என்று இரண்டு வகை உண்டு. பல நரம்புகளை யுடையது பெரிய யாழ்; பேர் யாழ் என்று கூறுவர். அதை வாசிப்பவன் பெரும்பாணன். பெரும்பாணன் ஒருவனை, "நீ தொண்டை மான் இளந்திரையன் என்னும் மன்னனிடம் சென்றால்

உன் வறுமை ஒழியும். செல்வம் பெறுவாய்” என்று வேறு ஒரு பாணன் சொல்வது போல அமைந்தது பெரும் பாணற்றுப் படை. அதைப் பாடிய புலவர் கடியலூர் உருத் திரங் கண்ணனார்.

பரிசு பெற்ற பாணன் வறிய பாணனைப் பார்த்துச் சொல்கிறான். வருகிறவன் யாழை இடப் பக்கத்தில் தழுவிக்கொண்டு வருகிறான். சூரிய சந்திரர் உலவும் இந்தப் பெரிய நிலவுலகில் அவனும் திரிகிறான். வெளவால்கள் எங்கே பழுத்த மரம் இருக்கிறது என்று தேடிப் பறப்பது போலத் திரிந்துகொண்டே இருக்கிறான். அவனுடன் தம்முடைய பசி தாங்கமாட்டாமல் புலம்பும் சுற்றத்தாரும் வருகிறார்கள். அவர்கள் உடம்பைப் பார்த்தால் உயிருடன் வாழ்பவர்களாகவா தோன்றுகிறார்கள்? அவர்கள் முகத்தில் களை இல்லை; உடம்பில் பொலிவு இல்லை. பாவம்! பட்டினி அப்படி ஆக்கிவிட்டது.

தொடைஅமை கேள்வி இடவயின் தழீஇ
 வெந்தெறற் களலியொடு மதிவலைத் திரிதரும்
 தண்கடல் வரைப்பில் தாங்குநர்ப் பெருது,
 பொழிமழை துறந்த புகைவேய் குன்றத்துப்
 பழுமரம் தேரும் பறவை போலக்
 கல்லென் சுற்றமொடு கால்களர்ந்து திரிதரும்
 பாண!

[நரம்புக் கட்டு அமைந்த யாழை இடப் பக்கத்திலே தழுவிக்கொண்டு, வெய்ய சுடுதலையுடைய கதிரவனோடு சந்திரனும் வலமாகத் திரியும், குளிர்ந்த கடல் சூழ்ந்த உலகில், உன்னைப் பாதுகாப்பவரைக் காணாமல், பெய்கின்ற மழை போய்விட்டமையால் நிலத்தின்கண் எழுந்த ஆவி சூழ்ந்த மலையிடத்தில், பழுத்த மரத்தைத் தேடித் திரியும் வெளவால்களைப் போல, பசி மிகுதியால் புலம்பும் ஓசையையுடைய சுற்றத்தாரோடு நடந்து திரியும் பாணனே!

தொடை - நரம்புக் கட்டு. கேள்வி - யாழ். தெறல் - சுடுதல். கனலி - சூரியன். கடல் வரைப்பு - கடலை எல்லையாக உடைய உலகம். தாங்குநர் - பாதுகாக்கும் உபகாரிகளை. புகை - வெப்பத் தால் உண்டாகும் ஆவி. பழு மரம் - பழுத்த ஆல்மரம். கால் கிளர்ந்து - காலே எடுத்து வைத்து; நடந்து.]

பாணனுடைய வறிய நிலையைச் சொன்னவன் அவன் இயல்பையும் சொல்கிறான்.

புல்லென் யாக்கைப் புலவுவாய்ப் பாண!

அவன் உடம்பு பொலிவழிந்திருக்கிறது. அவன் வாய் எப்போதும் எதையோ வெறுத்துப் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறது. 'வெறுப்பை வெளியிடும் வாயையுடைய பாணனே!' என்று விளிக்கிறான் இந்தப் பாணன். "புலவுவாய்ப் பாண!" என்பது அதைச் சொல்கிறது. அவன் எதை வெறுக்கிறான்? இதற்கு உரை எழுதிய நச்சினூர்க்கினியர் அதை விளக்குகிறார். 'கற்ற கல்வியை வெறுத்துக் கூறுகின்ற வாயினை உடைய பாண!' என்று உரை எழுதுகிறார் அவர்.

அவனுடைய வறுமை தான் கற்ற கல்வியை அடிக் கடி வெறுக்கும்படிச் செய்துவிடுகிறது.

நீயிழாசிரியர்களுக்கும் வறுமைக்கும் உறவு அதிகம். பொதுவாகப் படித்தவர்களுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் நெடுந்தாரம் என்றே சொல்லவேண்டும். திருவுடையராவது வேறு, தெள்ளியராவது வேறு என்று திருவள்ளுவரே சொல்கிறார். கல்விக்குத் தெய்வம் கலைமகள்; செல்வத்துக்குத் தெய்வம் திருமகள். திருமகளுக்குக் கலைமகள் மருமகள் ஆகவேண்டும். மாமியாருக்கு மருமகளைக் கண்டால் பிடிக்காதாம். ஆதலால் கலைமகள் இருக்கும் இடத்தில்

திருமகள் இருக்க விரும்ப மாட்டாளாம்; “வெறுப்பினால் சேரமாட்டாள்” என்றே நாலடியார் சொல்கிறது.

நாவின் கிழத்தி உறைதலைற் சேராளே
பூவின் கிழத்தி புலந்து.

வறுமை நிலையில் வாடும் தமிழாசிரியர்களில் பலர் தம் மக்களுக்குத் தமிழ்க் கல்வியைக் கற்பிப்பதில்லை. “என் ஐயா, உம்முடைய பையனுக்குத் தமிழ் கற்றுக் கொடுக்க வில்லை?” என்று கேட்டால், “நான் தமிழ் படித்து வாழ்ந்தது போதும்! இவனுக்கும் இந்தத் தரித்திர வாழ்வு வேண்டாம்” என்று சொன்னவர் பலர். அதை நம்மில் பலர் கேட்டிருக்கிறோம்.

ஒரு புலவரே தமிழை வெறுத்துப் பேசுகிறார். அதைப் பாட்டாக வேறு பாடி வைத்துவிட்டார். “உலகத்தில் வயிறு பிழைக்க எத்தனையோ தொழில்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் எதையாவது கற்றுக்கொள்ளாமல், கல்வி அதிகமான பெருமையை உடையதென்று பைத்தியக் காரத்தனமாகக் கற்றுவிட்டோமே! புத்திக் குறைவுதான் இது. மோகன வித்தை செய்து பல மக்களை மயக்கக் கற்றிருக்கலாம். கழைக் கூத்தாடியாக வாழலாம். செப்பிடு வித்தையைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கலாம். ஆணாகப் பிறக்காமல் வேசியாகப் பிறந்திருக்கலாம். அல்லது அழகான பெண்களிடம் தோழியாக இருந்து தூது சென்று பிழைக்கலாம். இப்படி ஒன்றும் செய்யாமல் இந்தச் சனியான தமிழைப் படித்துச் சோற்றுக்குத் தாளம் போடுகிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் பல்லைக் காட்டிப் பரக்க விழித்துப் பிச்சை எடுக்கிறோம். என்ன ஜன்மமடா இது!” என்று பாடுகிறார்.

அடகெடுவாய் பல்தொழிலும் இருக்கக் கல்வி
 அதிகம் என்றே கற்றுவிட்டோம், அறிவில் லாமல்;
 திடமுடன்மோ களமாடக் கழைக்கூடத் தாடச்
 செப்பிடுவித் தைகளாடத் தெரிந்தோம் இல்லை;
 தடநகில்வே சையராகப் பிறந்தோம் இல்லை;
 சனியான தமிழைவிட்டுத் தைய லார்தம்
 மிடமிருந்து தூதுசென்று பிழைத்தோம் இல்லை;
 என்னசென்மம் எடுத்துலகில் இரக்கின்றோமே!

வறுமையினால் உண்டான வெறுப்பு எவ்வளவு கார
 மாகக் குமுறிக்கொண்டு வருகிறது! “சனியான தமிழை
 விட்டு” என்றல்லவா சொல்கிறார்? “புலவர் பெருமானே,
 உம்முடைய நெஞ்சிலே கையை வைத்துச் சொல்லும்; நீர்
 படித்த தமிழ், நீர் போற்றும் தமிழ், நீர் இன்பம் காணும்
 தமிழ், நீர் வணங்கும் தெய்வத் தமிழ் சனியான தமிழா?
 உம்முடைய உண்மையான கருத்தா இது?” என்று அவ
 ரைத் தனியே சந்தித்துக் கேட்டுப் பாருங்கள். “ஐயோ!
 மகா பாவி நான்; நான் சொன்னது தப்பு, தப்பு” என்று
 கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டிருப்பார். பாழும் வறுமை,
 நெஞ்சை யொளித்துப் பேசச் செய்கிறது! பாணனை
 நொந்து பேசச் சொன்ன வறுமைப் பேயே இந்தப் புலவ
 ருடைய திருவாயை இடமாகக் கொண்டு பேசச் செய்
 கிறது.

2

வறுமையினால் வாடித் தாம் கற்ற கல்வியை வெறுக்
 கும் கலைஞர்களையும் புலவரையும் பார்த்தோம். இனி,
 கல்வியை உண்மையாகவே வெறுக்கும் வேறு ஒரு சாரா
 ரைப் பார்க்கலாம். அவர்களும் நன்றாகக் கற்றவர்களே.
 தமக்குக் கல்வி வரவில்லை என்பதற்காக அதை வெறுத்துப்

பேசுகிறவர்கள் அல்ல. முன்னே சொன்னவர்களின் வெறுப்புக்குக் காரணம் வறுமை. இப்போது சொல்லப் போகிறவர்கள் வறியவர்கள் அல்ல. உலகத்தார் கண்ணுக்குச் செல்வமாகத் தோற்றும் பொருள் அவர்களிடம் இல்லை. ஆனாலும் அதனினும் சிறந்த அருட் செல்வத்தை உடைய பெருஞ் செல்வர்கள் அவர்கள். அவர்களுக்கு உலகியற் செல்வம் அருவருப்பைத் தருகிறது. அது போலவே கல்வியும் வெறுப்பை உண்டாக்குகிறது. ஏன்?

கற்றதன் பயன் அறிவிலே தெளிவு பெற்று இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுவதே. அந்த நெறியிலே புகாமல் சிலர் தாம் கற்ற கல்வியினால் செருக்குற்றுச் சீரழிகிறார்கள். அகங்காரத்தை மறக்கக் கற்பது போய்ப்பின்னும் பெருக்கிக்கொள்கிறவர்களுக்கு ஊட்டம் தருவதாகச் சில சமயங்களில் நிற்கிறது கல்வி. செல்வச் செருக்காவது செல்வம் போனவுடன் போய்விடும். செல்வம் எந்தச் சமயத்திலும் அழிந்துவிடும் தன்மை வாய்ந்தது; நிலையாதது. கல்வியோ மனத்தைச் சார்ந்தது; ஆகையால் ஏழு பிறவிக்கும் தொடரும்.

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து

என்று வள்ளுவர் வகுக்கிறார். இப்படித் தொடர்ந்துவரும் கல்வி, செருக்கை விளைப்பதாகிவிட்டால் அதைக் கற்றவன் நெடுங்கால நோய் பெற்றவனைப் போல் ஆகிவிடுகிறான். ஆதலால் செல்வச் செருக்கைவிடக் கல்வி செருக்கு எளிதிலே போவதில்லை; அதனால் விளையும் தீங்குகள் மிகுதி.

இந்த உண்மையை உணர்ந்தே கற்றுத் தெளிந்த ஞானியர்கள், “ஐயோ! எனக்கு இந்தக் கல்வியும் வேண்

டாம்' என்று அதை வெறுக்கிறார்கள்; செல்வத்தை வெறுப்பது போலவே வெறுக்கிறார்கள்.

கல்வி என்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்
செல்வம் என்னும் அல்லீற் பிழைத்தும்.

கல்வி, செல்வம் என்ற இரண்டு ஆபத்துக்களினின்றும் தப்பவேண்டுமாம். செல்வத்தை அல்லல் என்று கூறிய மணிவாசகர் கல்வியைப் பல்கடல் என்று உருவகம் செய்கிறார். ஏழு கடல்கள் அல்ல; கணக் கிறந்த பல்கடல் களைப் போலப் பரந்துகிடக்கிறது கல்வி; 'கல்வி கரை இல்' என்று கல்வியின் பெருமையைச் சொல்வதற்கும் அதைச் சொல்லலாம். 'கடக்கக் கடக்க வளருகின்ற கடல் பல பல கிடப்பது போல இருக்கும் இந்தக் கல்வியை எப்படிக்கடப்போம்!' என்று அஞ்சுவதற்கும் அதைச் சொல்லலாம் அல்லவா?

வேறு ஓரிடத்திலும் இத்தகைய கருத்தை வெளியிடுகிறார் மாணிக்கவாசகர். குற்றாலத்து அமர்ந்துறையும் கூத்தனைப் பார்த்து, "எனக்கு இவை வேண்டாம்; உன் அன்பு ஒன்றே வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொள்கிறார். வேண்டாத பொருள்களின் வரிசையில் உற்றார் வருகிறார்கள்; ஊர் வருகிறது; பேர் வருகிறது. பின்பு, "படித்தவர்களுடைய உறவும் எனக்கு வேண்டாம்; படித்ததுவும் போதும் அப்பனே!" என்று சொல்கிறார்.

உற்றாரை யான்வேண்டேன்;
ஊர்வேண்டேன்; பேர்வேண்டேன்;
கற்றாரை யான்வேண்டேன்;
கற்பனவும் இனி அமையும்;
குற்றாலத் தமர்ந்துறையும்
கூத்தாடன் குரைகழற்கீழ்

கற்றுவின் மனம்போலக்

கசிந்துருக வேண்டுவனே

என்பது அவர் திருப்பாட்டு. “கற்பனவும் இனி அமையும்” என்றல்லவா சொல்கிறார்? “படித்ததெல்லாம் போதும்” என்று சொல்லும்படியாகக் கல்வி செய்கிறது. அதனால் மக்களுக்கு உண்டாகும் செருக்கை நினைக்கிறபோது அப்படி வெறுக்கக் தோன்றுகிறது.

ஆம்; தெளிவை உண்டாக்க வேண்டிய கல்வி எவ்வளவு பேருடைய தலையில் கனத்தை உண்டாக்கிவிடுகிறது! அமைதியைப் பெற வேண்டிக் கற்றவர்கள் செருக்குக் கொண்டு அலைந்து திரிகிறார்கள். இதைப் பார்த்த அருணகிரிநாதர், “ஆண்டவனே, அமைதியில்லாத கலையறிவால் பதற்றம் அடைந்து வீணாக ஆரவாரம் செய்து, தலையில் ஒரே சுழற்சியாக, அலைச்சலாக ஆகிவிடலாமா?” என்கிறார்.

கலையே பதறிக் கதறிக் தலையூ

டலையே படுமா றதுவாய் விடவோ?

வாயினால் தம் புகழைப் பிதற்றிக் தலைதருக்கும் அவர்களால் உலகத்துக்கும் நன்மை இல்லை; தமக்கும் நன்மை இல்லை.

கற்றவர்களுக்குள்ளேதான் எத்தனை பொறுமை! எத்தனை கர்வம்! வேறு ஒருவன் படித்திருக்கிறான் என்றால், அவனுக்கும் நம்மைப் போல மதிப்பு உண்டாகட்டும் என்று விரிந்த மனப்பான்மையுடன் வாழக் கூடாதோ? “அவன் என்ன படித்துவிட்டான்? அவன் சொல்வது அத்தனையும் தவறு. எழுதுவது எல்லாம் பிழை. அவனுக்கு இது தெரியுமா? அது தெரியுமா?” என்று கேட்டுத் தம் பெருமையையே முரசடிக்கும் தருக்காளர்களைக் கண்டால் அவர்கள்மேல் மாத்திரமா வெறுப்பு உண்டாகும்?:

அவர்கள் படித்த படிப்பைக்கூட மட்டமாகவே நினைக்கத் தோன்றும். படித்தும் படியாமல், அடங்காமல் இருக்கும் பேர்வழிகளைப் பார்க்கும் போது, “படிக்காமலே இருக்கிறவர்கள் இவர்களைவிட எவ்வளவோ மடங்கு உத்தமர்கள்” என்று எண்ணுவதில் பிழை இல்லை. தாயுமானவர், “கல்லாத பேர்களை நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்” என்று அடித்துப் பேசுகிறார். அதற்குத் தக்க காரணங்களையும் எடுத்துச் சொல்கிறார். அவர் சொல்வதைக் கேட்கலாம்.

கல்லாத பேர்களை நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் ;
 கற்றும்அறி வில்லாதஎன்
 கன்மத்தை என்சொல்கேன்! மதியைஎன் சொல்
 கைவலய ஞானநீதி [லுகேன்
 நல்லோர் உரைக்கிலோ கன்மம்முக கியமென்று
 நாட்டுவேன்; கன்மம் ஒருவன்
 நாட்டினு லோபழைய ஞானம்முக கியமென்று
 நவிலுவேன்; வடமொழியிலே
 வல்லான் ஒருத்தன்வர வுந்திரா விடத்திலே
 வந்ததா விவகரிப்பேன்;
 வல்லதமிழ் அறிஞர்வரின் அங்ஙனே வடமொழியின்
 வசனங்கள் சிறிதுபுகல்வேன்;
 வெல்லாமல் எவரையும் மருட்டிவிட வகைவந்த
 வித்தைஎன் முத்திதருமோ?
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிகைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர்கணமே.

என்ன அழகாக, நியாயமாக எடுத்துச் சொல்கிறார்! பிறரை வெருட்டுவதற்காகக் கல்வி கற்கும் பெரியவர்களுையே நாம் மிகுதியாகப் பார்க்கிறோம். தாயுமானவர் தம்மையே அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டாலும், மற்றவர்களை நினைந்து சொன்னதுதான் அது.

“இலக்கண சூத்திரம் உன் உயிரைக் காப்பாற்றா தப்பா” என்று சங்கராசாரியாரும் கூறினார் அல்லவா? “நஹிநஹி ரட்சதி டுங்க்ருங் கரணே” என்ற பஜகோவிந்தத் தின் அடி, பிறரை வெருட்டும் கல்விக்குக் கொடுக்கும் அடிதானே?

இவ்வாறு, வறுமையினால் வரும் வேதனையிலே சிக்குண்டு கல்வியை வெறுத்துக் கூறும் கலைஞரும், பிறரை வெருட்டித் தலைசுழன்று நிற்கும் தருக்கை எண்ணி அதை வெறுத்துப் பேசும் ஞானியரும் இரு வேறு பக்கங்களில் நினறு, “படித்தது போதும் ஐயே!” என்றே சொல்கிறார் கள். என்ன விசித்திரம்!

வ ல் வி ல்

“அவன் பெரிய வல்வாயன் அப்பா; அவனோடு யார் வாய் கொடுக்க முடியும்?” என்று சிலரைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். வாசாலகனும் தான் பேசுவதற்கு மாறு கூற முடியாதபடி பேசுகிறவனும் ஆன ஒருவனையே வல்வாயன் என்று சொல்கிறோம். அவன் வாய் வல்லமை உடையவன்.

“வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால்” என்று ஒரு பழமொழி வழங்குகிறது. பிறரால் தடுக்க இயலாதபடி யாவரினும் வலியவகை நின்ற ஒருவனையே வல்லான் என்று சொல்கிறோம்.

இப்படி வன்மையைக் குறிக்கும் அடைகளுடன் வழங்கும் தொடர்கள் பல இலக்கியங்களில் வருகின்றன. “வல்வில்” என்பது அவற்றில் ஒன்று. பழங்காலத்தில் ஏழு வள்ளல்கள் இருந்தார்கள். ஓரி என்பவன் அவர்களில் ஒருவன். அவனை வல்வில் ஓரி என்று பாராட்டிப் பேசுவார்கள் புலவர்கள். அவனுடைய வில் மிகப் பெரிய வில் என்று கொள்ளக்கூடாது. அவனுடைய வில் வீரம் பெரியது என்பதனால் அந்தப் பெயர் வந்தது. வில் வீரம் என்றாலும் வில்லிலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லும் அம்புதான அந்த வீரத்தைப் புலப்படுத்தும் செயல்களைச் செய்கின்றது. வில்லில் நாண் பூட்டி வளைத்து நன்றாகக் குறிபார்த்துவிடும் தோள்வலியும் நுட்பமான தேர்ச்சியும் உடையவர்கள் சிறந்த வில் வீரம் உடையவர்கள். வில்லைப் படைத்த வீரர்கள் யாவருமே அம்பு விடுவதில் சிறந்தவர்

களே. அருச்சுனன், 'வில்லுக்கு விசயன்' என்ற புகழைப் பெற்றவன். "வில்லுக்குச் சேரன்; சொல்லுக்குக் கீரன்" என்பது தமிழ்ப் பழமொழி. ஆனாலும் அவர்களுக்கு வல்வில் என்ற பட்டம் கிடைக்கவில்லை.

வல்வில் ஓரிக்கு அந்தப் பட்டம் எப்படிக்கிடைத்தது? அவன் பெரிய போரில் தன் வீரத்தைக் காட்டுவான் என்பது கிடக்கட்டும். காட்டில் வேட்டை ஆடும்போது கூட அவனுடைய வல்வில்லின் திறம் வெளியாகும். அந்த வல்வில் வேட்டையை வன்பரணர் என்ற புலவர் பாடியிருக்கிறார்.

காட்டில் ஓரி வேட்டைக்குச் சென்றான். அவன் முன்னே மதம் பிடித்த காட்டு யானை ஒன்று ஓடிவந்தது. வீரையில் குறி பார்த்து அதன்மேல் அம்பை விட்டான். அம்பு யானையை அடித்துக் கீழே வீழ்த்தியது. இது வெறும் வில் வீரம். ஆனால் அந்த அம்பு அதனோடு நிற்கவில்லை. யானையின் குன்றம் போன்ற உடம்பில் ஊடுருவிச் சென்று வெளிப்பட்டது. அந்த யானைக்குப் பின்னே அதைத் தூரத்திக்கொண்டு ஒரு புலி வாயைப் பிளந்தபடி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தது. ஓரியின் வல்வில்லிருந்து புறப்பட்டு யானையை ஊடுருவிச் சென்ற அம்பு அந்தப் புலியின் வாய் வழியே சென்றது. அடுத்த கணம் புலி கீழே விழுந்தது. அம்பு அதோடு நிற்கவில்லை. புலியையும் ஊடுருவிச் சென்று அதன்பின் இருந்த மாளைத் துளைத்துச் சென்றது. அந்த மாளும் கீழே உருண்டது. பிறகு அங்குள்ள காட்டுப் பன்றியையும் துளைத்துச் சென்றது. உரலைப் போன்ற தலையை உடைய பன்றி பிணமாய் விழுந்தது. அம்பு மேலும் பூமியில் பாய்ந்து அங்குள்ள புற்றிலே

வாழ்—9

இருந்த உடும்பைக் கொன்று, அந்த மண்ணிலே புதைந்து விட்டது. அதன் வேகத்தை என்னவென்று சொல்வது!

ஓரி குறி பார்த்தது யானையை. ஆனால் அம்போ யானை, புலி, மான், பன்றி, உடும்பு என்று ஐந்து பிராணிகளைத் துளைத்துச் சென்றது. இதுதான் வல்வில்லின் சிறப்பு. ஒரே சமயத்தில் பல இலக்குகளை விரைவாக ஊடுருவிச் செல்லும்படி அம்பை எய்யும் வில்லை வல்வில் என்று சிறப்பித்துச் சொல்வது மாபு. வல்வில் ஓரியின் வேட்டையை வன்பரணர் எப்படிப் பாடியிருக்கிறார், பார்க்கலாம்.

வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
 பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇப்
 புழற்றலைப் புகர்க்கலை உருட்டி உற்றலைக்
 கேழற் பன்றி வீழ, அயதை
 ஆழற் புற்றத்து உடும்பிற் செற்றும்
 வல்வில் வேட்டம் வலைப்படுத் திருந்தோன்.

அது விழுத்தொடைப்பகழி; நன்றாகத் தொடுத்த அம்பு. வில் இருந்தால் மாத்திரம் போதாதே! அம்பு தொடுப்பதில்தானே ஆற்றல் இருக்கிறது? விழுத்தொடை-சிறந்த பிரயோகம். பகழி - அம்பு. அது முகலில வேழத்தை வீழ்த்தது. பின்பு பெரிய வாயையுடைய புலியை (பேழ்வாய் உழுவை) மரணம் அடையச் செய்தது; (பெரும் பிறிதுறீஇ; பெரும் பிறிது - மரணம்; உறீஇ-உறச் செய்து.) பின்பு துளையை யுடைய கொம்பைத் தலையிலே பெற்ற புள்ளிமான் கலையை (புழல் தலைப் புகர்க்கலை; புழல்-துளை; புகர் - புள்ளி) உருட்டியது. அப்பால் உரல் போன்ற தலையையுடைய காட்டுப் பன்றியை விழச் செய்தது. (கேழற் பன்றி வீழ.) பின்னும அயலிலே இருந்த

ஆழமான புற்றிலே இருந்த உடும்பினிடம் போய்ச் செருகிக் கொண்டது. (ஆழற் புற்றத்து உடும்பிற் செற்றும்; ஆழல் - ஆழம்; புற்றம் - புற்று; செற்றும் - செருகும்.) இத்தகைய வல்வில் வேட்டையில் வெற்றி யடைந்திருந்தவன் (வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன். வேட்டம் - வேட்டை; வலம் - வெற்றி) ஓரி யென்னும் வீரன். இநதப் பாடல் சங்கநூலாகிய புறநானூற்றில் உள்ளது.

2

இராமனையும் வல்வில் இராமன் என்று ஆழ்வார் ஒருவரும் கம்பரும் போற்றுவார்கள்.

அந்தார் அகலத்தொடும்
அஞ்சனக் குன்றம்என்ன
வந்தான் இவன் ஆகும்அவ்
வல்வில் இராமன்என்றான்.

சூர்ப்பனகை இவ்வாறு கூறுவதாகக் கம்பர் அமைக்கிறார். இராவணனுடைய இருபது திண்ணிய தோள்களையும் ஒருங்கே ஓரம்பினால் அவன் துளைத்தானும். அதனால் அவன் வல்வில்இராமன் ஆனான் என்று திருமங்கை ஆழ்வார் பாடுகிறார்.

வெற்பால் மாரி பழுதாக்கி
விறல்வாள் அரக்கர் தலைவன்றள்
வற்பார் திரள்தோள் ஐந்தான்கும்
துணித்த வல்வில் இராமனிடம்
கற்பார் புரிசை செய்குன்றம்
கவினார் கூடம் மானிகைகள்
பொற்பார் மாடம் எழிலாரும்
புள்ளம் பூதங் குடிதானே
என்பது அவருடைய திருவாக்கு.

இராமனுடைய வல்வில் வீரம் எங்கே வெளியாயிற்று? அரக்கர் தலைவன் திரள்தோள் ஐந்நான்கும் துணித்தபோது வெளியாயிற்று. அதற்கு முன்பும் வல்வில் காட்டிய அற்புத வீரத்தைக் கம்பராமாயணத்தில் காணலாம்.

தாடகையை இராமன் தன் ஓரம்பினால் கொன்றபோது அவன் வில் வல்வில் என்பது தெளிவாயிற்று. அந்த வீரச் செயலைக் கண்டு சொக்கிப் போன விசுவாமித்திர முனிவர், மிதிலை நகரில் சனகனுடைய அரசவையில், தாம் கண்டதைச் சொல்கிறார்:

“சனகனே, இவனுடைய நீண்டு உயர்ந்த தோளை ஊடுருவிப் பார். இதன் திண்மையையும் உயர்வையும் நீ பார்க்கும்போது இதன் வரலாறு உனக்குத் தெரியாது. எனக்கு இத்தோள் ஒரு பெரிய நிகழ்ச்சியைச் சொல்கிறது. வல்வில் வீரத்தை இதனூடே காண்கிறேன். உலையிலே உள்ள கனலைப் போலக் கோபக் கனலை உமிழ்ந்துகொண்டு வந்தாள் தாடகை. அவள் மார்பு வயிரக் குன்றத்துப் பாறைபோல இருந்தது. இராமன் அதன்மேல் ஓர் அம்பை எய்தான். அது அவள் உரமான மார்பைத் துளைத்து முதுகின் வழியே உருவியது; பக்கத்தில் இருந்த மலையைத் துளைத்துச் சென்றது; பிறகு ஒரு மரத்தை உருவியது; கடைசியில் தரையிலே உருவிச் சென்றது. ஒரே சமயத்தில் இத்தனை இலகுகளையும் துளைத்த வல்வில்லை யுடைய இராமன் இவன்” என்று விசுவாமித்திரர் சொல்கிறார்.

அகையுருவக் கடலுருவத்து ஆண்டகைதன் நீண்டயர்ந்த நிலையுருவப் புயவலியை நீஉருவ நோக்கையா!
உகையுருவக் கனல்உமிழ்கண் தாடகைதன் உரம்உருவி மலைஉருவி மரம்உருவி மண்உருவிற் ரெருவாவளி.

இதோடு நிற்கவில்லை. இராமன் காட்டில் வாழும் பொழுது அவனுடைய வல்வில் வீரம் பின்னும் நன்றாக வெளிப்பட்டது. இங்கே தாடகை, மலை, மரம், மண் என்ற நான்கைத் துளைத்துப் பயிற்சி பெற்ற அவன் வாளி அங்கே ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்தது.

சப்த சாலமாகிய மராமரங்கள் ஏழின்மேல் இராகவன் தன் வாளியை விட்டான். மிக்க விரைவாக அந்த ஏழையும் துளைத்து விட்டது அம்பு; பிறகு ஏழு கீழுலகங்களையும் துளைத்துப் பார்த்துவிட்டு, அதற்கு அப்பாலே துளைப்பதற்கு ஏழு பொருள் இல்லாமையால் மீண்டும் இராமனிடத்தில் வந்து சேர்ந்துவிட்டது.

இங்கே கம்பன் மிக அழகாகப் பாடுகிறான். இராமன் ஏழு மரங்களையே இலக்காகக் குறி வைத்து அம்பை எய்தான். அது பின்னும் ஏழு கீழுலகங்களைத் துளைத்து அவற்றின் கீழ் ஏழு என்று எண்ணுவதற்குரியவை எவையும் இல்லாமையால் மீண்டு விட்டதாம். மரங்களைத் துளைத்து, அதோடு நில்லாமல் கீழுலகம் ஏழையும் துளைத்ததைக் கண்டு, ஏழு ஏழாக இருக்கும் கூட்டத்தினர் யாவரும் அஞ்சினார்களாம்.

'ஏழு கடல்கள் அஞ்சின; மேல் ஏழு லோகமும் அஞ்சின; சப்த குலாசலம் என்று தொகைப்படுத்தும் ஏழு மலைகளும் நடுங்கின; ஏழு முனிவர்கள் துணுக்குற்றனர்; சூரியனுடைய குதிரைகள் ஏழும் அஞ்சின; சப்த கன்னிகைகளும் நடுங்கினர்' என்று பாடுகிறான் கம்பன்.

ஏழு மரமாம் உருவிக் கீழ் உலகமென் றிசைக்கும்
ஏழும் ஊடுபுக்கு உருவிப்பின் உடனடுத்து இயன்ற
ஏழி லாமையால் மீண்டதவ் விராகவன் பகழி;
ஏழு கண்டபின் உருவுமால்; ஒழிவதன்று இன்னும்.

ஏழு வேலையும், உலகம்மேல் உயர்ந்தன ஏழும்,
ஏழு குன்றமும், இருடிகள் எழுவரும், புரவி
ஏழும், மங்கையர் எழுவரும் தடுங்கின என்ப;
ஏழு பெற்றதோ இக்கணைக் கிலக்கமென்று எண்ணி.

‘இந்த அம்புக்கு இலக்கு ஏழாக உள்ள பொருள்
களோ!’ என்ற ஐயத்தால் அவர்கள் நடுங்கினார்கள்.

இவ்வாறு, தாடகை வதத்தில் நாலு பொருளை
ஊடுருவி, அப்பால் காட்டில் ஏழு மரங்களைத் துளைத்த
அம்பு, அதற்குப் பிறகு இருபது பொருள்களை இராவண
சங்காரத்தில் துளைத்தது அதன் வளரும் ஆற்றலைப் புலப்
படுத்துவது அல்லவா? முன்னை இலக்குகளாகிய நாலையும்
ஏழையும் கம்பர் பாட, பின் உள்ள இருபதை,

அரக்கர் தலைவன்றன்

வற்பார் திணிதோள் ஐந்தான்கும் துணித்த

வல்விலிராமன்

என்று திருமங்கையாழ்வார் பாட, இவற்றினால் கோதண்ட
ராமனுடைய வல்வில் வீரத்தை நாம் உணர்கிறோம்.

மண் உண்ணும் மகளிர்

குறுங்கோழியூர் கிழார் என்பவர் சேரமான் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையைப் பாடுகிறார். அவன் பல நாட்டு மன்னர்களைப் போரில் வென்று அவர் களுடைய நாட்டைத் தன்னுடைய தாக்கிக் கொள்ளும் பேராற்றல் உடையவன். ஆனால் அவன் நாட்டில் ஒரு சாண் அகலம் கூடப் பிற மன்னரால் கைப்பற்ற முடியாது. இந்தச் செய்தியைப் புலவர் சொல்கிறார்.

பிறர் நாட்டை அரசன் தன்ன தாக்கிக் கொண்டு அதனால் வரும் பயனை நுகர்வான்.

“அந்த வயலை அவன் அநுபவிக்கிறான்” என்றும், “என் சொத்தை உண்ணுகிறான்” என்றும் சொல்வது போல, “மண்ணை நுகர்வான் அரசன்” என்று சொல்வது ஒரு வழக்கம். அதனால் அரசர்களுக்குப் பூபுக் என்று வடமொழியில் ஒரு பெயர் வழங்கும்.

சேரமான் பிறர் நாட்டைக் கைப்பற்றி நுகர்வதை யன்றிப் பிற அரசர் அவன் நாட்டின் ஒரு சிறு பகுதியையும் நுகர இயலாதென்பதைப் புலவர் நயமாகச் சொல்கிறார். அவனை,

பிறர்மண் உண்ணும் செம்மல்!

என்று விளிக்கிறார். அந்தப் பிறர் யார்?

**திறன்அறி வயவரொடு தெவ்வர் தேய,அப்
பிறர்மண் உண்ணும் செம்மல்!**

‘போர் செய்யும் வகையை நன்கு அறிந்த வீரர்களோடு அவர்களைப் படையிற் கொண்ட பகைவர்கள் அழிய, அந்தப் பிற மன்னர்களுடைய நாட்டைக் கொண்டு அதன் வளத்தைத் தூய்க்கும் தலைவனே’ என்று அவர் புகழ்கிறார். அவன் பிறர் மண்ணை உண்ணும் செம்மல். ஆனால் அவன் மண்ணை யாரும் உண்ணுவதில்லை.

பகைவர் உண்ணு அருமண் ணிணையே.

அவன் மண் பகைவரால் உண்ணப்படாத அரிய மண்.

இங்கே புலவர் நயமாக ஒன்று சொல்கிறார் “ உண் மண்ணை உண்ணுவார் யாரும் இல்லை;..... .. ஆனால் உண்ணுவார் இருக்கிறார்கள்; அவர்களையன்றிப் பகைவர் உண்ணுவதில்லை” என்கிறார். அப்படி அவன் மண்ணை உண்கிறவர் யார்?

கருவுற்ற மகளிருக்குத் தின்பண்டத்தின் மேல் ஆசை மிகுதியாக இருக்கும். அதை வயா என்று சொல்வார்கள். புளிப்பான பொருளையும் புகையுண்ட மண்ணையும் உண்பார்கள். இங்கே சேரன் நாட்டில் கருவுற்ற மங்கையர் மண்ணை உண்கிறர்களாம். “ வயாவையுடைய மகளிர் விரும்பி உண்பதை யன்றி, நின்பகைவர் நின் மண்ணை உண்ண இயலாது ” என்று புலவர் பாடுகிறார்.

வயவுறு மகளிர் வேட்டுஉணின் அல்லது

பகைவர் உண்ணு அருமண் ணிணையே!

[வயவு - கருவுற்றார் உண்ணும் பொருளின்மேல் வைக்கும் வீருப்பம். வேட்டு - வீரும்பி.]

இப்படி நயமாகச் சேரமானுடைய வீரத்தைப் புலவர் புலப்படுத்துகிறார். கருவுற்ற மகளிர் மண்ணை உண்ணும்

ஒரு செய்தியை இணைத்துத் தாம் சொல்லவந்ததை அழகாகச் சொல்கிறார்.

இந்தச் செய்தியை வேறு புலவர்களும் வெவ்வேறு வகையில் அமைத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

★

நாசிங்க மூர்த்தி தூணிவிருந்து தோன்றினான். உலகத்துக் குழந்தைகள் பிறப்பது போல அவன் பிறக்கவில்லை. அவனை, 'தூணல் பெறப்பட்ட குழந்தை' என்று கல்லாடனார் தம் கல்லாடத்தில் சொல்கிறார்.

தூணல் பயந்த மாண் அமர் குழவி.

[தூணல் பெறப்பட்ட மாட்சிமை தங்கிய குழந்தை.]

'இந்தக் குழந்தை மானிடக் குழந்தை போன்றதன்று. இதைப் பெற்ற தாயாகிய தூண் குழந்தையைப் பெற, மானிட மகள் படும் துன்பங்களை அடையவில்லை. பத்து மாதம் கருப்பத்தில் தாங்காமல் மயற்கை நோய் அடையாமல் தூண் இந்தக் குழந்தையைப் பெற்றது' என்று சொல்கிறார். அது படாதவற்றை அடுக்குகிறார்.

'அது பசலை பூக்கவில்லை. புளியங்காயை உண்ணவில்லை சிவந்த வாய் வெளிழிப் போகவில்லை. மனையில் புகையுண்ட கரியமண்ணைப் பெயர்த்துத் தின்னவில்லை....' என்று சொல்லிக் கொண்டே போகிறார்.

பிரம் மலர்ந்த வயவுநோய் நிலையாது
வகைகாய் விட்ட புளி அருந் தாது
செவ்வாய் திரிந்து வெவ்வாய் பயவாது
மனைபுகை உண்ட கருமண் இடந்து

பவள வாயிற் சுவைகா னுது

.....

தூணம் பயந்த மாண் அமர் குழவி. *

[பிரம் - பிரக்குப் போன்ற பசலை. வயவு நோய் - மயற்கை. வளைகாய் விட்ட - வளைந்த காயைப் புறப்படவிட்ட. பயவாது - உண்டாகாமல். இடந்து - பெயர்த்து.]

கருவுற்ற மகளிர் இயல்புகளைச் சொல்லும்போது அவர்கள் மண்ணை இடந்து சுவைக்கும் செயலையும் சொல்லி யிருக்கிறார்.

★

கூண்ணன் அவதரிக்கப் போகிறான். அவனைத் தேவகி கருப்பத்தில் தாங்குகிறாள். எல்லா மகளிருக்கும் வயானோய் வருவதுபோல அவளுக்கும் உண்டாயிற்று. மண்ணை இடந்து உண்ணுகிறாள். இதைக் கூர்ம புராணக் காரர் சொல்கிறார்.

தேவகி மண்ணை உண்டது பிற மகளிரைப் போன்ற இயல்புதான் எனினும் புலவர் இங்கே ஒரு கறபனையை அமைக்கிறார். திருமலைத் தன் திருவயிற்றிலே கருக் கொண்ட பெருமாட்டி அவள். அவள் மண்ணை உண்ட தற்கு வேறு ஒரு காரணமும் உண்டு.

திருமாலுக்கு நிலமகளும் திருமகளும் தேவிமார். அப்பெருமான் கண்ணகைத் திருவவதாரம் செய்தபோது திருமகள் ருக்மிணியாக அவதரித்து மணம் செய்து கொள்கிறாள். நிலமகள் ஒன்று நினைத்தாளாம். 'இவன் தாய் வயிற்றிலிருந்து வெளியே வந்து திருமகள் இவனை அடை

* கல்வாடம், 7.

வதற்கு முன், இவன் தாயின் திருவயிற்றில் இருக்கும் போதே இவனை நாம் அடைந்துவிடலாம்' என்று எண்ணித் தாயின் வாய்வழியே கண்ணன் இருக்கும் வயிற்றைச் சேர்ந்தது போல இருந்ததாம், தேவகி மண் உண்டது.

...வயானோய் எய்தி

மண்ணினை நுகர்தல், தேன்சேர்

முருகவிழ் துளவத் தண்டார்

முருந்தனை மல்லல் ஓங்கு

திருமகள் சேரும் முன்னம்

சேர்ந்திட வேண்டும் என்ன

இருநில மங்கை முன்போய்

எய்துதல் போன்ற தன்றே.

[நுகர்தல் - உண்ணுதல். தேன் சேர் துளவம், முருகவிழ் துளவம்; முருகு - நறுமணம். மல்லல் - வளம், இருநிலமங்கை - பெரிய பூமி தேவீ.]

கருவுற்ற மடந்தை கண்ணனுக்குத் தாயாக இருப்பதனால் இப்படிப் பொருத்தமான கற்பனை ஒன்றைப் புலவர் அமைத்தார்.

திருவானைக் காவில் சிலந்தியாக இருந்து தனக்கு வலையினால் பந்தவிட்ட உயிரை அந்தச் சிவ புண்ணியத்தால் கோச்செங்கட் சோழனாக்கினான் சிவபெருமான். கோச்செங்கனான் திருவானைக்காவுக்கு வந்து வழிபட்டான். இதை அத்தலத்துப் புராணம் சொல்கிறது. அதைப் பாடியவர் கச்சியப்ப முனிவர்.

அங்கே சோழனைக் கமலவதி என்னும் அரசி கருவுயிர்க்கிற செய்தி வருகிறது. அதற்கு முன் கோச்செங்க

ணன் கருவில் இருந்தபோது மயற்கையுற்ற அன்னை திருநீற்றை உண்ணுகிறாள்; கருமண்ணை உண்ணுகிறாள்; புளியை உண்ணுகிறாள். மகளிருக்கு இது .இயல்புதான்; ஆயினும் கற்பனையால் இந்த மூன்றுக்கும் மூன்று காரணங்களை அமைத்துக் காட்டுகிறார் கச்சியப்ப முனிவர்.

கோச்செங்கணன் பாம சைவன். அவன் கருவாக இருக்கும்போதே அவனுக்குத் திருநீறு இடவேண்டுமென்று அன்னை எண்ணினாளாம். அதனால் திருநீற்றை வயிற்றுக்குள்ளே அனுப்பினாளாம். வீரம் சிறந்த பகைவரைப் பொருது அவர் மண்ணை உண்ணும் பெருமன்னன் ஆகவேண்டும் தன் மகன் என்று விரும்பினான் தாய். அதற்கு இப்போதே பழக்கி வைக்கலாம் என்று புகையுண்ட கருமண்ணை வயிற்றுக்குள் போகச் செய்தாளாம். புளியில் புளிச்சுவை கலந்து ஒன்றுபட்டிருக்கிறது கருவிலே உயிர்களும் அப்படித்தான் பொருந்தியிருக்கின்றன. இதை உணர்த்துவதற்குப் புளியையும் உண்டாளாம்.

கருவிடத்து தீறிடுதல் கடன்என்று திருநீறும்,
பொருதடந்தோள் மகன்பழகப் புகைஉண்ட கருமண்ணும்
தெருள்உயிர்அக் கருவினிடைச் சிவனும்நிலை இதுபோல்என்றுருவநறும் தீம்புளியும் உவந்தருந்தும் வயாநிறைந்த.

[கரு - கருப்பம். பொருதடந்தோள் - பகைவரோடு போர் செய்கின்ற விசாலமான தோளையுடைய. தெருள் - அறிதற்குரிய. சிவனும் - பொருந்தும்.]

கமலவதி யென்னும் தாய் வயானோயால் மண்ணை உண்டாள் என்ற செய்தியைச் சொல்லவந்த முனிவர், அவர் வயிற்றில் இருந்தவன் அரசனாகப் போகிறவனாதலின் அதற்கு ஏற்ற வகையில் கற்பனையை அமைத்தார்.

பொருதடந்தேதாள் மகன்பழகப்
புகையுண்ட கருமண்ணும்

அவள் அருந்தியதாகக் கற்பனை செய்தார்.

மகளிர் கருவுற்ற காலத்தில் மண்ணை உண்ணும் ஒரு செய்தியைப் புலவர்கள் தம் கற்பனையோடு குழைத்துப் பலவாறு அமைத்திருக்கும் இடங்கள் அறிந்து மகிழ்வதற்கு உரியனவாகும்.

சிறந்த ஈகை

அறம் என்பது பலவகையான கடமைகளையும் ஒழுக்கங்களையும் அடக்கியது. ஆயினும் அவற்றில் மிகவும் சிறந்தது ஈகை. அதனால் அறம் செய்தல் என்பதற்கே ஈதல் என்று பொருள்செய்வது வழக்கமாகிவிட்டது. ஒளவையார்,

ஈதல் அறம்

என்று அறத்துக்கு இலக்கணம் கூறினார்.

அந்த ஈகையின் இலக்கணத்தைப் புலவர்கள் பலபடியாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். வள்ளுவர் ஒரு தனியதிகாரத்தினால் விளக்கினார்.

இலன்என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள

என்பது ஈகையைப்பற்றிச் சொல்லும் குறள்களில் ஒன்று. இந்தக் குறளுக்குப் பல வகையில் பொருள் கூறுவது உண்டு. 'தன்பால் வந்து இரக்கின்றவன் தன்னிடம் பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு சென்று, அது சிறிதளவாக இருப்பதனால் சிலகாலம் அதை வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்து, மீட்டும் வறுமை பற்றுவதால் பிறன் ஒரு செல்வனிடம் சென்று, "நான் இல்லாதவன்" என்ற துன்பத்தைச் சொல்லாமல் இருக்கும்படி, மிகுதியாக ராயும் செயல்கள் நற்குலத்திலே பிறந்தானிடம் இருக்கின்றன' என்பது ஒரு பொருள். தன்னிடம் ஒரு முறை இரந்தவனுக்கு எப்போதுமே வறுமைப்பிணி தொடராமல், வேண்டியதை அளிக்கவேண்டும் என்பது இங்கே சொல்லும் ஈகையின் இலக்கணம்.

இந்த இலக்கணத்தைப் புலவர் பலர் சமயம் வந்தபோ தெல்லாம் வற்புறுத்தி யிருக்கிறார்கள். குறுங்கோழியூர் கிழார் சேரமான் ஒருவனைப் பாடும்போது அவன் இத் தகைய ஈகைப் பண்புடையவன் என்று சொல்கிறார். அவனைப் புலவர்கள் பாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர் களுக்கு வேண்டியவற்றை நிறைய அவன் தருகிறான். “தன்னைப் பாடிய புலவர்களின் செந்நாவானது வேறு ஒருவரிடம் சென்று பொருளை வேண்டி அவர் புகழைச் சொல்லாதபடி நகிறவன் எம அரசன்; தான் ஈட்டியதைத் தனக்கு வேண்டுமென்று வைத்துக் கொள்ளாமல் வழங்கு கிறவன்” என்று புலவர் பாடுகிறார்.

**நிற்பாடிய அலங்குசெந்நாப்
பிறர்இசை நுவலாமை
ஓம்பாது ஈயும் ஆற்றல் எங்கோ.**

[நிற்பாடிய - உன்னைப் பாடிப். அலங்கு - அசையும். நுவ லாமை - சொல்லாமல். ஓம்பாது-தனக்கென்று பாதுகாவாமல்.]

சோழன் நலங்கிள்ளி என்னும் அரசனைப் பாராட்ட வந்த கோலூர் கிழார் அவன் ஈகைச் சிறப்பை எடுத்துரைக் கிறார். “மற்றவர்களுடைய வீட்டு வாசல்களை மறக்கும்படி யாக, அவன்பாற் சென்றால், பொருள் வழங்குவான்” என்று கூறுகிறார். பொழுது விடிந்தால், “யார் வாசலில் போய் நிற்பது?” என்று ஏங்கி வறுமையால் வாடிய பாண னைப் பார்த்துச் சொல்லியது அது. “அவன் உறையூரில் இருக்கிறான். போய்ப் பார். ஒருமுறை அவனைப் பார்த்து விட்டால் போதும. நாளைக்கு ஒரு தலை வாசலாக மிதித்து மிதித்து மீள வேண்டாம். அவன் வழங்கும் கொடை அத்தகையதாக இருக்கும்” என்று உணர்த்துகிறார்.

உறந்தை யோனே குருசில்;
பிறன்கடை மறப்ப நன்குவன் செவினே.

[உறந்தை - உறைபூர். குருசில் - உபகாரி. கடை-வாசல்.]

★

மற்றொரு சோழ மன்னனுடைய பெருமையை வேறு ஒரு புலவர் இப்படியே சொல்கிறார். இவர் பிற்காலப் புலவர். குறுங்கோழியூர் கிழார் புலவர் நாவின்மேல் வைத்து, இனி வேறு ஒருவனை அது பாடவேண்டிய அவசியமே இல்லாமற் போகும் என்றார். கோவூர் கிழாரோ இனி மேல் பாணனுடைய கால் பிறனுடைய வாசலை மிதிக்கவே வேண்டாம் என்று காலின் செயலாகச் சொன்னார். இந்தப் புலவர் அதே கருத்தைக் கண்ணின்மேல் வைத்துச் சொல்கிறார்.

சோழன் வீரம் உடையவன். போரில் பெருமையைப் பெற்று விளங்கும் வேற்படையை உடையவன். உறை யூரில் வாழ்பவன். அந்தப் பெருமானை அணுகி மிகவும் பணிவாக இரவலர்கள் தம் குறையைக் கூற எண்ணுகிறார்கள். அவன் முன்போய் அவன் முகத்தைப் பார்த்துத் தம் வறுமையைக் கூறுகிறார்கள். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் இந்த உலகத்தில் யார் முகத்தையும் பொருளை வேண்டிப் பார்ப்பதில்லை. அவர்களுடைய கண்களுக்குப் பிறர் முகத்தைக் காணும் வேலை இருக்கலாம். ஆனால் பொருளை வேண்டி அந்தக் கண்கள் யாரையும் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமற் போய்விடும். அந்த நிலை வரும்படிச் சோழன் பொருள் வழங்கி வறுமையைப் போக்குவானாம்.

செருமான வேற்சென்னி, தென்உறந்தை யார்தம்
பெருமான் முகம்பார்த்த பின்னர்—ஒருநாளும்

**பூதலத்தோர் தம்மைப் பொருள் நசையால் பாராவாம்
காதலித்துத் தாழ்ந்திரப்போர் கண். ***

[செரு - போர். மானவேல்-பெருமையையுடைய வேல். சென்னி - சோழன். பொருள் நசை - பொருளில் விரும்பம். கண் பாராவாம்.]

முன்னே பார்த்த இரண்டு பாடல்களிலும் இல்லாத நயம் ஒன்று இந்தப் பாட்டில் இருக்கிறது. அவற்றில் சொல்லப் பெறும் உபகாரிகள் 'பிறர் இசை நுவலாமலும்', 'பிறன் கடை மறப்ப'வும் ஈகை வழங்குவார்கள். மீட்டும் ஏதேனும் வேண்டுமானால் தம்மிடமே வரும் வகையில் அன்பு செலுத்துவார்கள். வெவ்வேறு இடங்களில் இரப்பதை விட்டுவிட்டு இரவலர்கள் ஓர் உபகாரியையே நச்சி வாழ்வார்கள் என்றும் பொருள் செய்யும்படி அவை இருக்கின்றன.

ஆனால் இந்த வெண்பாவோ, 'சோழனிடம் பொருள் பெற்ற பிறகு இந்தப் பூமியில் உள்ள யார் முகத்தையும் பார்க்க வேண்டியதில்லை' என்று சொல்லும்போது 'பூதலத்தோர்' என்று பொதுவாகவே குறிக்கிறது. பிறர் என்று சொல்லவில்லை. அந்தப் பூதலத்தோரில் கொடை வழங்கிய சோழனும் ஒருவனே. அவனிடம் கொடையைப் பெற்றவர்கள் மறுபடியும் அவனிடங்கூடப் போகாத வண்ணம் அவன் வழங்குவான் என்ற சிறப்பான பொருள் தோன்றும்படி இந்தப் பிற்காலப் புலவர் பாடியிருக்கிறார்.

இராமன் ஒருமுறை அம்பு விட்டால் மறுமுறை அந்த இலக்கின்மேல் தொடுப்பதில்லையாம். அதுபோல் ஒரு முறை ஒருவனுக்குப் பொருள் வழங்கிவிட்டால் மறுமுறை இரவலன் வரவேண்டிய அவசியம் இல்லாமற் போகும்

* தண்டியலங்கார மேற்கோட் பாடல்,

காரணத்தால், இரண்டாம் முறை அவனுக்கு வழங்கும் வேலையும் கொடையாளிக்கு இல்லையாகிறது. ஓரம்பே எய்யும் இராமனைப் போல் ஒரு முறையே கொடுக்கும் வள்ளலாக அவன் விளங்குகிறான்.

“இந்தக் கருத்து உயர்ந்ததுதான். இப்படி எல்லோரும் இருக்க முடியுமா?” என்ற கேள்வி எழலாம். இருக்க இயலாது என்றாலும், இப்படி ஒரு தலையளவான லட்சியத்தைச் சொன்ன புலவனை நாம் பாராட்டுவதில் உலோபம் எதற்கு?

காலம் பகராதார்

கொடையாளிகளின் பெருமையை இரவலர் ஓரளவு அறிந்திருப்பார்கள். அவர்கள் கொடுக்கும் பொருளின் அளவிலும் அதனால் தம் வறுமை தீர்வதிலும் அவர்கள் கருத்துச் செல்லும். ஆனால் புலவர்களோ ஈபவர்கள் பலரையும் பார்த்தவர்களாதலின் அவர்களுடைய பலவேறு நற்பண்புகளைக் கவனிக்கிறார்கள். கொடுக்காதவர்களுடைய தீய இயல்புகளையும் ஆராய்கிறார்கள். இருவகையாரைப் பற்றியும் தம் பாடல்களில் சொல்லுகிறார்கள். கொடுப்பவனுடைய பெருமை, கொடாதவனுடைய சிறுமையோடு ஒப்ப வைத்து நோக்கும்போது பின்னும் சிறப்பாகப் புலப்படுகிறது.

கொடுக்க எண்ணுகிறவன், நானேக்கு வந்தால் இன்னும் நிறையக் கொடுக்கலாம் என்று எண்ணினால் மறுநாள் அதுவும் கையில் இல்லாமல் போகலாம். எப்போது கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறதோ, அப்போதே கொடுத்துவிட வேண்டும்.

வரும் இரவலன் எவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வருகிறானோ? அவனை, “இன்னும் இரண்டு நாள் கழித்து வா” என்றால் அவன் அந்த இரண்டு நாடும் எங்கே போவான்? சிறந்த வள்ளல்கள், “நான் நன்றாக வாழ்ந்தபோது நீ வந்தாயிலேயே!” என்று சொன்னாலும் தம்மிடம் அப்போது உள்ளவற்றை ஈவார்கள். “என்ன என்ன பொருள் நமமிடம் உள்ளன” என்று ஆராய்ந்து உடனே வழங்குவார்கள்.

உள்ளி உள்ளஎல் லாம்உவந்து ஈயும்அவ்
வள்ளி யோரின் வழங்கின மேகமே

என்பது கம்பன் பாட்டு.

ஒருவனுக்கு ஒரு பொருள் வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பினால் தெரிந்துகொண்டு தானே வலியச் சென்று வழங்குவது மிக மிக உயர்ந்த கொடை. அதைக் கொடையென்று சொல்வதைவிட, பிறருடைய அன்பையும் புகழையும் ஈட்டும் முயற்சி அல்லது தாளாண்மை என்றே சொல்லலாம். அப்படி இன்றித் தன்னை அடைந்து கேட்கிறவனுக்குக் கொடுப்பது வள்ளன்மை. ஒருமுறையன்றிப் பலமுறை வரச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு கொடுப்பது கொடையோடு சேர்ப்பதற்குரியது அன்று. இரவலன் பலமுறை கால் தேய நடந்தான் அல்லவா? அப்படி நடக்கச் செய்தவன் பொருள் படைத்தவன். அந்த நடைக்குக் கூலியைப் போலவே அவன் கொடுக்கும் பொருளைக் கருத வேண்டும். அது காற்கூலி. அப்படிப் பலமுறை போயும் கொடுக்காதவனைப் பற்றிப் பேச்சு எதற்கு? “அவன் குலம் நாசமாகப் போகும்” என்று ஒளவையார் வைகிறார்.

தண்டாமல் ஈவது தாளாண்மை; தண்டி

அடுத்தக்கால் ஈவது வண்மை; அடுத்தடுத்துப்

பின்சென்றால் ஈவது காற்கூலி; பின்சென்றும்

ஈயான்எச் சம்போல் அறு.

[தண்டுதல் - கேட்டல். தாளாண்மை - தனக்குப் பயன்படும் முயற்சி. காற்கூலி - நடந்த காலுக்குரிய கூலி. எச்சம்-பரம்பரை.]

*

நூஞ்சில் வள்ளுவன் என்பவன் நல்ல கொடையாளி. சிறந்த கொடையின் பண்புகளை அவனிடம் தெரிந்து கொள்ளலாம். மருதன் இளநாகனார் அவனைப் பாராட்டு

கிறார். தன்னிடம் வந்தவர்களை, “நானைக்கு வா, பின்பு வா” என்று அலைக்கழிக்கும் வழக்கம் அவனிடம் இல்லை யாம்.

மாறி வாஎன மொழியனை மாதோ!*

‘இப்பொழுது போய்ப் பின் ஒரு நாள் பரிசிற்கு வா என்று சொல்லான்’ என்று அதற்கு உரையாசிரியர் உரை எழுதியிருக்கிறார். தன்னிடம் வந்தவர்களைக் காக்க வைக்காமல் கொடுக்கும் கொடையாளிகளில் நாஞ்சில் வள்ளுவன் ஒருவன் என்பதை இதனால் உணர்கிறோம்.

திருஞானசம்பந்தர் சீகாழியில் உள்ள பெரு மக்களைப் பாராட்டுகிறார். அவர் திருவவதாரம் செய்த ஊர் அது. அங்கே செல்வம் நிரம்பி இருக்கிறது; சிறந்த வள்ளன்மையும் இருக்கிறது. வேற்றாரிலிருந்து வறியவர்கள் அடிக்கடி வந்து அங்குள்ள செல்வர்களிடம் வேண்டியதைப் பெற்றுச் செல்கிறார்கள். அப்படி வந்து இரப்பவர்களுக்கு அங்குள்ள உபகாரிகள் ஒருநாளாவது, “இன்னும் ஒரு வாரம் கழித்து வாருங்கள்” என்பது போலக் காலக் கெடுவைச் சொல்ல மாட்டார்களாம்.

இரந்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றும்

காலம் பகராதர் காழி நகர்தானே.

‘மாறி வா’ என மொழியாத நாஞ்சில் வள்ளுவனைப் போலவே இந்தக் காழி நகர்க் கனவான்களும் ‘காலம் பகராதர்’ராக விளங்குகின்றனர்.

★

இவற்றிற்கு எதிரான உதாரணமும் புலவர் வாக்கில் உண்டு. ஒளவையாரே சொல்லி யிருக்கிறார். அவர்

* புறநானூறு, 138.

மூன்று மனிதர்களைப் பார்த்தார். மூன்று பேரும் கொடையாளிகள் அல்ல. அவர்களிடம் ஓளவையார் ஒன்றும் பெறவில்லை. ஆனால் மூவரும் அப்புலமைப் பிராட்டியாரிடம் பேசினார்கள். அந்தப் பேச்சு மூன்று விதமாக இருந்தது.

வாதக்கோன் என்பவன் ஒருவன். வாதராசன் என்ற பெயரைத்தான் அப்படிப் பாட்டில் வைத்தாரோ என்னவோ! அவனிடம் போனபோது அவன், “அடடா! சரியான சந்தர்ப்பத்தில் தாங்கள் வரவில்லையே! நாளைக்கு வாருங்கள்” என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டான். அவன் சொன்ன தொனியிலிருந்து அவன் மறுநாளும் கொடுப்பவன் அல்ல என்பதை ஓளவையார் தெரிந்துகொண்டார்.

மற்றொரு முறை வையக்கோன் என்பவனிடம் சென்றார். அவன், “இன்னும் சில காலம் கழித்த பின்பு வாருங்கள்” என்றான். அவனும் வாதக்கோனைப் போலவே கொடையறியாத திருக்கரத்தான் என்று தெரிந்துகொண்டார். ஒரே ஒரு வேற்றுமை. அவன் நாளை என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னான்; இவனே பின்னை என்று சொன்னான்.

மூன்றாவது பேர்வழி ஒருவனிடம் ஓளவையார் சென்றார். அவன் பெயர் ஏதக்கோன். அவன் நாளைக்கு வா என்றும் சொல்லவில்லை; அடுத்த மாதம் வா என்றும் சொல்லவில்லை. திட்டவட்டமாக, “என்னிடம் கொடுக்க ஒன்றும் இல்லை” என்று சொல்லிவிட்டான்.

இந்த மூன்று பேர்களிடமும் மூன்று சொற்களைக் கேட்டார் ஓளவையார்; நாளை, பின்னை, இல்லை என்ற மூன்று சொற்கள். மூன்று பேர்களும் கொடுக்காதவர்களே. ஆனாலும் இம்மூவரில் ஒருவன் நல்லவன் என்று சொல்கிறார் நரை மூதாட்டியார். அவன் சொன்ன சொல் இனித்ததாம். உண்மையைச் சொன்னான் அவன்; ஆதலால்

அது இனிமையாக இருந்தது. நாளை என்றவனும் பின்னை என்றவனும் கொடுப்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. இல்லை என்று சொல்வதற்கு நாணியே அப்படிச் சொன்னார்கள். தம்மிடம் வந்து இரந்தவருக்குக் கொடுக்காத குற்றம் ஒன்று; பொய் சொன்ன குற்றம் ஒன்று; ஆக இரண்டு குற்றங்களைச் செய்தவர்கள் ஆகிறார்கள். அவர்கள் பேச்சை நம்பி மீட்டும் இரவலர் அவர்களை அணுகினால் மறுபடியும் ஏதேனும் போக்குச் சொல்லி அனுப்பி விடுவார்கள். அதனால் இரவலர் ஏமாற்றத்தை அடைவார்கள். அவர்களை அலைக்கழிக்க வைக்கும் குற்றம் வேறு சேர்கிறது. ஆனால், இல்லை என்ற ஏதக்கோனிடம் இத்தகைய ஏமாற்றம் இல்லை. இரந்தவருக்கு இல்லை என்று சொன்ன குற்றத்தைத் தவிர மற்றக் குற்றங்களுக்கு அவன் ஆளாகவில்லை. அதனால் அவன் இல்லை என்று சொன்ன சொல் இனிதாயிற்று. ஒளவையார் பாட்டைப் பார்க்கலாம்.

வாதக்கோன் நாளை என்றான்; வையக்கோன் பின்னை என்றான்; ஏதக்கோன் யாதேனும் இல்லை என்றான்;—ஒதக்கோன் வாதக்கோன் சொல்லதிலும் வையக்கோன் சொல்லதிலும் ஏதக்கோன் சொல்லே இனிது.

“பின்னை என்பதும் நாளை என்பதும் இல்லை என்பதற்கு அடையாளம்” என்ற பழமொழியைக் கேட்டிருக்கிறோம். இந்தப் பாட்டு அந்தப் பழமொழிக்கு முன்பு உண்டானதோ, அன்றி இந்தப் பாட்டிலிருந்து பழமொழி உண்டானதோ தெரியவில்லை. இரண்டும் ஒரே கருத்தைச் சொல்கின்றன.

இல்லை என்றமால் ஈபவர்களிலும் நாளை என்றும் பின்னை என்றும் காலம் பகராமல் கொடுக்கும் வள்ளல்கள் சிறந்தவர்கள் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள இந்தப் புலவர்களின் வாக்குக்கள் பயன்படுகின்றன.

மங்கையர் கொடை

அவன் ஒரு பாணன். வறுமையையே அணியாக உடையவன். அவனுடைய பாதுகாப்பில் இருக்கும் சுற்றத்தாரோ பலர். அவ்வளவு பேரையும் காப்பாற்றும் பொறுப்பு அவனைச் சார்ந்திருந்தது. அவன் ஒரு சிறிய வீணையை மீட்டிப் பிழைக்கிறவன். அவனுடைய இசைத் திறமையை உணர்ந்து யாரேனும் உதவி புரிந்தால் அதை வைத்துக்கொண்டு சில நாள் சுகமாக வாழ்வான். அந்த வாழ்வு நெடுநாள் இருக்கமுடியாதே! மறுபடியும் வறுமைப் பேய் வந்து வாட்டும். எங்கே கொடையாளி இருக்கிறான் என்று தேடிச் சென்று, யாரேனும் கிடைத்தால் அவனிடம் இசை பாடுவான். இப்படியே ஊர் ஊராகத் திரிவதே தொழிலாகப் போய்விட்டது அவனுக்கு. பல சமயங்களில் தன் சுற்றத்தாரையும் கூட்டிக்கொண்டு புறப் பட்டுவிடுவான். இந்தப் பட்டினிப் பட்டாளத்தை எப்போதும் குறைவின்றி வைத்திருக்க அவனுக்கு வழி ஒன்றும் இல்லை.

ஒரு சமயம் அவன் தன் சுற்றத்தாரோடு எங்கோ போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்போது எதிரே மற்றொரு பாணன் வந்தான். அவன் புதிய ஆடையும் அணியும் பூண்டு மாப்பிள்ளை மாதிரி இருந்தான். அவன் முகத்தில் பொலிவு இருந்தது. முதலில் அவனை ஏழைப் பாணன் யாரோ பெரிய செல்வன் என்று எண்ணி மரியாதையாக ஒதுங்கி நின்று வணங்கினான். அவனோ அதுகண்டு புன்முறுவல் பூத்தான். பிறகு பேசினான்.

“என்ன தம்பி, என்னைக் கண்டு மயங்கிப் போய்விட்டாயே! நாணும் உன்னைப்போல ஒரு பாணன்தான்.”

அதை அந்த ஏழை நம்பவில்லை. மிரள மிரளப் பார்த்தான்.

“என்ன அப்படி விழிக்கிறாய்? இதோ, என் யாழை அந்த ஏவலாளன் தூக்கி வருவது தெரியவில்லையா?” என்றான் எதிர் வந்த பாணன். யாழைக் கண்ட பிறகுதான் ஏழைப்பாணன் அவன் வார்த்தையை நம்பினான்.

“அப்படியா!” என்று வாயை ஆவென்று திறந்தான் ஏழை.

“ஆம்; நான் பாணன் என்பது மட்டும் அன்று; சில காலத்துக்கு முன்பு உன்னைவிட ஏழையாக இருந்தேன் போர்வழி!”

“என்ன, என்னைவிட ஏழையா? அப்படியானால்....?”

“ஆம். நாணும் வறியவனாகவே இருந்தேன். நாளுக்கு ஒரு ஊராகச் சுற்றத்தோடு அலைந்து திரிந்தேன். என் வறுமை நீங்கும் வழி தெரியாமல் வாடினேன். கடைசியில் வழி தெரிந்தது. வறுமையையும் ஒட்டிவிட்டேன்.”

“எப்படி ஒட்டினாய் அண்ணே?”

“நான் ஒட்டவில்லை. என்னிடமிருந்த வறுமைப் பேயை நல்லியக் கோடன் என்னும் பெருமகன் ஒட்டினான். நீயும் அவனிடம் போனால் அவன் உன் வறுமையைப் போக்கி உனக்கு வேண்டிய செல்வத்தைத் தருவான்.”

“ஆ! எனக்குமா?”

“ஆம்! அதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை. அவன் கிடங்கில் என்னும் ஊரில் வாழ்கிறான். அதற்குப் போகும் வழியை

நான் சொல்கிறேன். அவன் நாட்டுக்குள் புகுந்துவிட்டால், அங்கங்கே உள்ள மக்கள் உனக்கு வேண்டிய உணவு தந்து உபசரிப்பார்கள்” என்று கூறி, அந்தப் பாணன் ஓய்மான் நல்லியக் கோடன் என்ற உபகாரி இருக்கும் இடத்தையும் அதற்குப்போகும் வழியையும் அவனுடைய இயல்புகளையும் எடுத்து உரைக்கிறான்.

★

இவ்வாறு ஒரு பாணன் மற்றொரு பாணனுக்கு வழிகாட்டியாக நின்று நல்லியக் கோடனிடம் போகச் சொன்னதாகப் பத்துப்பாட்டில் ஒரு தூல் இருக்கிறது. சிறுபாணற்றுப் படை என்னும் பெயரை உடையது அது. அதைப் பாடியவர் நத்தத்தனார் என்ற புலவர்.

கிடங்கிலுக்குப் போகும் வழியில் அங்கங்கே உள்ள மக்கள் தங்கள் இயல்புக்கு ஏற்ற உணவை அளிப்பார்கள் என்று பாணன் சொல்லுகிறான்.

ஆழார் என்னும் ஊர் கிடங்கிலுக்குப் போகும் வழியில் இருக்கிறது. அங்கே வயல்கள் உண்டு. அவற்றில் உழவர்கள் நெல் விளைத்து வளம் பெருக்கினர். அங்கே பாணன் போனால் நல்ல சாப்பாடு கிடைக்குமாம்.

உழவர்கள் வயவில் உழுவதற்கும் வேறு வேலை செய்யவதற்கும் போயிருப்பார்கள். வீட்டில் பெண்கள் இருப்பார்கள். சாப்பாட்டு நேரமானால் உழவர்களுக்குச் சோற்றை அனுப்பிவிட்டுத் தாமும் சாப்பிட்டுத் திருப்தி அடைய மாட்டார்கள். வீதியிலே வந்து, யாரேனும் விருந்தினர்கள் போகிறார்களா என்று பார்ப்பார்கள். யாராவது போனால் நடு வீதியில் சென்று, “எங்கள் வீட்டுக்கு வாருங்கள்” என்று அழைக்கலாமா? பெண்களுக்கு அது

முறையன்று. பின் என்ன செய்வது? தங்கள் குழந்தைகளிடம், "அதோ ஒரு மாமா போகிறார். அவரைப் போய் 'மாமா, எங்கள் வீட்டுக்குச் சாப்பிட வாருங்கள். சாப்பிட்டுப் பிறகு பேர்கலாம்' என்று சொல்லி அழைத்து வாருங்கள்" என்று சொல்வார்களாம். குழந்தைகள் தம்மை அண்ணன் என்றும் மாமன் என்றும் முறை சொல்லி அழைத்தால், அந்த வேளையில், "நம்மைத் தடுக்கிறார்களே" என்று கோபமா வரும்? குழந்தைகளைத் தழுவிச் சென்று அந்த உழவர் மங்கையர் இடும் விருந்தை உண்டு பசியாறத்தானே தோன்றும்?

ஆடவர் வீட்டில் இல்லாவிட்டாலும் அறத்தை நடத்தும் பண்பு மகளிருக்கு இருந்ததை இத்தகைய காட்சியால் புலவர் காட்டுகிறார்.

அந்தண் கிடங்கின் அவன் ஆழர் எய்தின்,
வலம்பட நடக்கும் வலிபுணர் எருத்தின்
உரன்கெழு நோன்பகட்டு உழவர் தங்கை
பிடிக்கை அன்ன பின்னுவீழ் சிறுபுறத்துத்
தொடிக்கை மகடுஉ மகமுறை தடுப்ப
இருங்காழ் உலக்கை இரும்புமுகம் தேய்த்த
அவைப்புமாண் அரிசி அமலைவெண் சோறு...பெறுகுவீர்."

[கிடங்கின் - அகழியையுடைய. வலம்பட - வெற்றி உண்டாக. வலிபுணர் - பலத்தோடு சேர்ந்த. எருத்தின் - கழுத்தையுடைய. உரன் - வலிமை. நோன்பகடு - வலிய எருத்தையுடைய. பின்னு - பின்னல், புறம் - முதுகு. மகடுஉ - பெண். மகமுறை தடுப்ப - குழந்தைகள் முறை கூறித் தடுக்க. காழ் - வயிரத்தையுடைய. அவைப்பு - குற்றுதல். அமலை - உருண்டை.]

அந்த விருந்தை அளிக்கும் பெண்ணின் பிறந்தகத்துப் பெருமையை முதலில் சொல்கிறான் பாணன். இந்தப் பெண்ணினுடைய பிறந்தகத்தில் இவளுடைய அண்ணன்

மார்களுக்குப் பல எருதுகள் இருக்கின்றன. மிகவும் பலமுள்ள காளைகள். அவற்றின் கழுத்தில் நுகத்தைப் பூட்டினால் எந்த மேடானாலும் ஒரு கை பார்த்துவிடும். அவற்றின் பங்கில் வெற்றியே அன்றித் தோல்வியே இல்லை.

அவர்களுடைய தங்கை எப்படி இருக்கிறாள்? அழகுடையவள்; சுறுசுறுப்புடையவள். அவள் கூந்தலைப் பின்னித் தொங்க விட்டிருக்கிறாள். பெண் யானைக் குட்டியின் துதிக்கை போல அது தொங்குகிறது. அவள் தானே நெல்லைக் குத்துகிறாள், அந்த அரிசியைக் கொண்டு சோறு சமைக்கிறாள். அந்தச் சோற்றை விருந்தினருக்கு இடுகிறாள்.

2

மேலே சொன்னது போன்ற மற்றொரு காட்சி: ஆனால் இங்கே உபகாரிகளைத் தேடிப் போகிறவன் கூத்தாடி. அந்தக் கூத்தனுக்கு, நன்னன் என்ற சிற்றரசனிடம் 'கொடை பெற்ற மற்றொரு கூத்தன், "நீயும் அவனிடம் 'போ'" என்று சொல்கிறான். இப்படி அமைந்த பாட்டுக்குப் பெயர் 'மலைபடுகடாம்'. அதைப் பாடியவர் பெருங்கௌசிகனார் என்னும் சங்க காலப் புலவர்.

அங்கே விருந்து செய்விக்கிறவள் மலையில் வாழும் குறத்தி. மலையில் விளையும் மூங்கில் நெல்லைக் குத்தி வடித்துச் சோறுக்கி, ஊனாடு கலந்து வழங்குகிறாள். அங்கும் அவள் தன்னுடைய குழந்தைகளை அனுப்பிப் போகிறவர்களைத் தடுத்து அழைத்து வரச் சொல்கிறாள்.

பலாக் கொட்டையை மாவாக அரைத்து வைத்திருக்கிறாள். புளியையும் மோரையும் கலந்து கொதிக்க வைத்

துக் குழம்பாக்குகிறாள். மூங்கில் அரிசியால் அவள்
சோறு ஆக்கும்போது அது நெடுக மணக்கிறதாம்.

வெண்புடைக் கொண்ட துய்த்தலைப் பழனின்
இன்புளிக் கலந்து மாமோ ராகக்
கழைவளர் நெல்லின் அரியுலை ஊழ்த்து
வழையமை சாரல் கமழத் துழைஇ
நறுமலர் அணிந்த நாறிரு முச்சிக்
குறமகள் ஆக்கிய வாலவிழ் வல்சி
அகமலி உவகை ஆர்வமொ டனைஇ
மகமுறை தடுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவீர்.

[புடைக் கொண்ட - பக்கத்திலே கொண்ட. துய் - மயிரைப்
போன்ற உறுப்பு. பழன் - பழம். கழை - தாள். வழை -
சுரபுன்னை. துழைஇ - துழாவி. முச்சி - உச்சி. வால் அவிழ்
வல்சி - வெள்ளையான சோறுகிய உணவு. அனைஇ - கலைந்து.]

“விட்டில் ஆடவர்கள் இல்லை” என்று கதவை இறு
கத் தாழ்ப்போட்டுச் சமைத்து உண்டு தூங்கும் இயல்புடைய
பெண்களை நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால், அந்த மலைப் பகுதி
யில் குறமகள் ஆடவர் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும்
வருவிருந்தோம்பி வண்மை காட்டுகிறாள்.

3

கண்டிரம் என்பது ஒரு நாடு. அதில் நள்ளி என்ற
பெருவள்ளல் வாழ்ந்திருந்தான். அவன் கொடையிற்
சிறந்தவன். அவனுடைய பரம்பரையே கொடைக்குப்
பெயர் பெற்றது. அந்தக் குடியின் கொடைப் பெருமை
யைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்ற புலவர் பாடுகிறார்.

அந்தக் குடியில் பிறந்த ஆடவர்கள் கொடையுடைய
வர் என்று அவர் சொல்லவில்லை. மகளிரும் கொடை
நலம் உடையவர்கள் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறார்.

நம்முடைய வீட்டுக்கு யாரோ இரவலர் வருகிறார். அல்லது தர்ம காரியத்துக்குப் பொருளுதவி வேண்டுமென்று ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒருவர் வருகிறார். அப்போது நாம் வீட்டில் இல்லை வீட்டில் உள்ள பெண்கள் என்ன செய்வார்கள்? “ஆடவர்கள் வீட்டில் இல்லை; அப்புறம் வாருங்கள்” என்று சொல்லி அனுப்பி விடுவார்கள். இதுதான் பெரும்பாலும் நடக்கிற காரியம்.

கண்டிரத்தில் என்ன நடக்கிறது? யாரோ புலவன், கண்டிரத்துக்குத் தலைவனாக உள்ளவன் சிறந்த கொடையாளி என்று கேள்வியுற்று, நெடுந்தூரம் நடந்து வருகிறான். வழி நடந்து தளர்ந்த காலும், இடம் தெரியாமல் வழியைக் கேட்டுக் கேட்டு வறண்ட தொண்டையும், திசையெல்லாம் பார்த்து மங்கிய கண்ணும், உண்ணாமையால் முதுகோடு ஒட்டிய வயிறுமாக வருகிறான். கண்டிரக்கோனுடைய மானிகையிலே புகுகிறான். ‘அப்பாடா! வர வேண்டிய இடத்துக்கு வந்துவிட்டோம்; இனிக் கவலை இல்லை’ என்று ஆர்வத்தோடும் நம்பிக்கையோடும் புகுகிறான்.

முதலில் எதிர்ப்பட்ட ஒருவரை, “கண்டிரக்கோன் இருக்கிறாரா?” என்று கேட்கிறான்.

“வெளியூருக்குப் போயிருக்கிறார்.”

இந்த வார்த்தை புலவனுடைய கற்பனை மானிகையைத் தகர்த்து விடுகிறது.

“அப்படியானால்—?”—புலவன் நிற்கவும் முடியாமல் உட்காரவும் மனமின்றித் தடுமாறுகிறான்.

அந்த மனிதர் உடனே, “அவர் இல்லாவிட்டால் என்ன? உள்ளே வாருங்கள். அமருங்கள்” என்று உபசரிக்க

கிறார். அவனுக்கு மீண்டும் உயிர் வருகிறது. முதலில் நீராடி வயிரூர உண்ணுகிறான். முழு ஏமாற்றம் இல்லா விட்டாலும் அவனுக்கு நிறைவு ஏற்படவில்லை. அந்த வள்ளல் இருந்தால் ஏதேனும் பரிசில் கிடைக்கும். இப்போது வெறும் சோறு மட்டுந்தானே கிடைக்கிறது?

“அவர் வர இன்னும் எவ்வளவு நாள் ஆகும்?” என்று கேட்கிறான் புலவன்.

“அது தெரியாது. அவர் நெடுந்தூரம் போயிருக்கிறார். சில காலம் ஆனாலும் ஆகும்.”

இப்போதும் புலவனுக்கு மனத் தளர்ச்சி உண்டாகிறது. “அப்படியானால்....?” பழைய தடுமாற்றம் தோன்றுகிறது.

“அவர் வருவதற்கு எவ்வளவு காலம் ஆனாலும் அது வரையில் தாங்கள் இங்கே இருக்கலாம்” என்று அவர் சொல்கிறார்.

“இல்லை; ஊரில் எல்லோரையும் விட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறேன்” என்கிறான் புலவன்.

“எங்கள் தலைவருடைய துணைவியாரிடம் தெரிவிக்கிறேன்” என்று அதிகாரி சொல்கிறார்.

சிறிது நேரத்தில் கண்டிரக்கோனுடைய மனைவி வருகிறாள். புலவனை வணங்கி இன்மொழி பேசுகிறாள். இன்னும் சில காலம் இருக்கும்படி சொல்கிறாள். புலவனோ குடும்ப நினைவினால் அலைப்புண்ட மனத்தோடிருக்கிறான்.

“நீங்கள் போகத்தான் வேண்டும் என்றால் தடை சொல்ல நான் யார்? எங்கள் தலைவர் உங்களைப் பார்த்தால்

மிக்க மகிழ்ச்சி அடைவார். இப்போது நீங்கள் ஊருக்குப் போய்விட்டு மறுபடியும் வாருங்கள். அவர் இருந்தால் உங்களுடைய வரிசையை அறிந்து தக்கபடி பரிசில் அளிப்பார். எங்களுக்கு என்ன தெரியும்? ஏதோ எங்களால் இயன்றதைக் கொடுக்கிறோம்; பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்கிறாள்.

பரிசிலா! புலவன் வியப்பில் மூழ்குகிறான். அதற்குள் அங்கே ஒரு பெண் யானை வந்து நிற்கிறது. அதன் மேனியெல்லாம் ஆபரணம். வேறு பரிசிற் பொருள்களும் வருகின்றன. “இவற்றை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என்று அந்தப் பெண்மணி பணிவுடன் வேண்டுகிறாள்.

ஆடவன் இல்லை என்று வெறுங்கையோடு போகச் சொல்லாமல் தன் குடிக்கு ஏற்ற வண்மையைக் காட்டுகிறாள் அந்த மங்கை. இதைப் புலவர் பாடுகிறார்.

பண்டும் பண்டும் பாடுநர் உவப்ப
விண்தோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅற்
கிழவன் சேட்புலம் படரின், இழைஅணிந்து
புன்றலை மடப்பிடி பரிசி லாகப்
பெண்டிரும் தம்பதம் கொடுக்கும் வண்புகழ்க்
கண்மரக் கோள்.

(புறநானூறு)

[சிமையம்-உச்சியை உடைய. கவான்-மலைப்பக்கம். சேட்புலம்-தூரத்திலுள்ள நாடு. படரின்-சென்றால். இழை-அணிகள். புன் தலை-சிவந்த தலை. பதம்-பங்கு.]

இது பரம்பரை பரம்பரையாக வருகிற வழக்கம்; பண்டும் பண்டும் பாடும் புலவர் உவக்கும்படி நடக்கும் வண்மைச்செயல். விண்ணைத் தோய்ந்த சிகரமும் பலத்தைக் கொண்ட பக்கங்களையும் உடைய மலைக்குத் தலைவன் நெடுந

தூரத்திலுள்ள இடத்துக்குப் போனால், கண்டரத்திலுள்ள பெண்டிர் புலவரைப் போய் வாருங்கள் என்று சொல்ல மாட்டார்கள். ஆபரணங்களை அணிந்து சிவந்த தலையை யுடைய மென்மையான பிழகளைப் பரிசிலாகக் கொடுப்பார்களாம்.

உழவர் மகள் அளிக்கும் சோற்றிலும், குறவர் மகள் வழங்கும் விருந்திலும், கண்டரக் கோவின் மனைவி கொடுக்கும் பரிசிலிலும் இந்நாட்டு மங்கையரின் வண்மையைப் பார்க்கிறோம். இத்தகைய கொடையை மனத்தில் வைத்தே கம்பன் அயோத்தி மாநகரத்துப் பெண்களைப் பாடியிருக்க வேண்டும்.

பெருந்த டங்கட் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து கல்வியும் செல்வமும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருத்தும் அன்றி வினைவன யாவையே!

உ த ய ம்

உலகம் முழுவதும் இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது மக்கள் துயிலில் ஆழ்ந்துள்ளனர். மூச்சைத் தவிர உயிர் இருப்பதற்குரிய அடையாளம் யாதும் அவர்களிடம் இல்லை. உயிர்த் தொகுதிகள் எல்லாமே அப்போதைக்கு இறந்தவை களைப்போலக் கிடக்கின்றன. இதனை நித்திய மரணம் என்றும், தினப் பிரளயம் என்றும் சொல்லலாம்.

உறங்குவது போலும் சாக்காடு; உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு

என்பது திருக்குறள்.

மீண்டும் உலகில் உள்ள மக்கள் விழித்து எழுகிறார்கள். கதிரவன் தன் தோற்றத்தைக் காட்டியவுடன் உலகமே விழித்தெழுகிறது. மீட்டும் இயக்கம் தொடங்குகிறது. செயலில் ஈடுபடாமல் கிடந்த உடம்புகள் இயங்குகின்றன. கையும் காலும் தொழிற்படுகின்றன. மனமும் சிந்திக்கத் தொடங்குகிறது. கண் ஒளிபெற்றுக் காண்கிறது.

இரவில் உலகம் மயான பூமியைப் போலத் தோற்றம் அளித்தது. உதயமானவுடன் அது ஜீவ களையுடன் பொலிகிறது. மொட்டு மலர்ந்தது போலவும், ஊற்றில் நீர் சுரந்தது போலவும், குழந்தை பிறந்தது போலவும் ஒரு புது மலர்ச்சி எங்கும் உண்டாகியிருக்கிறது.

இந்த உதயத்தைக் கண்டு மக்கள் மனம் மகிழ்கின்றனர். பறவைகள் இன்புகின்றன. பூவும் புனலும் பொலிவு பெறுகின்றன. எல்லோரும் இன்ப உணர்ச்சியுடன்

வரவேற்கும் உதயத்தைப் புலவர்கள் பேரார்வத்துடன் கவிதையால் போற்றுகின்றனர்; உதய எழிலை வருணிக்கிறார்கள். பாரதியார் அதனை எவ்வளவு அழகாகப் பாடுகிறார்!

காலைக் கதிரழகின் கற்பனைகள் பாடுகிறேன்;
தங்கம் உருக்கித் தழல்குறைத்துத் தேனாக்கி
எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ? வான்வெளியைச்
சோதி கவர்ந்து சுடர்மயமாம் விந்தையினை
ஓதிப் புகழ்வார் உவமைஒன்று காண்பாரோ?
கண்ணை இனி தென்றுரைப்பார்; கண்ணுக்குக் கண்ணாகி
விண்ணை அளக்குமொளி மேம்படுமோர் இன்பமன்றோ?
மூலத் தனிப்பொருளை மோனத்தே சிந்தைசெயும்
மேலவரும் அஃதோர் விரியுமொளி என்பாரேல்
நல்லொளிக்கு வேறுபொருள் ஞாலமிசை ஒப்புளதோ?
புல்கை நகையுறுத்திப் பூவை வியப்பாக்கி
மண்ணைத் தெளிவாக்கி நீலில் மலர்ச்சிதந்து
விண்ணை வெளியாக்கி விந்தைசெயும் சோதியினைக்
காலைப் பொழுதினிலே கண்விழித்து நாள்தொழுதேன்.

★

பத்துப் பாட்டில் முதலில் நிற்பது திருமுருகாற்றுப் படை. அதைப் பாடியவர் நக்கீரர். முருகன் மயிலின்மேல் எழுந்தருளி வருவதற்கு அவர் கதிரவன் உதயமாவதை உவமையாகச் சொல்கிறார். கீழ்கடலில் பாலஞ்சரியன் உதயமாகும்போது மேலே நீல வானமும் கீழே நீலப்பெருங் கடலும் பார்த்திருக்க, வான விளிம்பில் கதிரவன் உதயமாகும் அந்தக் காட்சியைக் கண்டு, தோகை பரப்பிய மயிலின் முதுகில் முருகன் எழுந்தருளும் தோற்றத்தை எண்ணியவர் நக்கீரர். ஆதலின், அவர் திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகன் தோற்றத்தையும் கதிரவன் உதயத்தையும் இணைக்கிறார்.

உலகம் உவப்ப வலன் ஏர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு
ஓவற இமைக்கும் சேண்விளங் கவிரொளி.*

அபிராமி யம்பிகையை ஒரு பெரிய பக்தர் பாடுகிறார். அப்பெருமாட்டி சிவப்பு நிறம் உடையவள். அதற்கு உவமை தேடிய அன்பருக்கு முதல் முதலில் தோன்றுவது உதயத்தின் காட்சிதான்.

உதிக்கின்ற செங்கதிர்

என்று அந்த அன்பராகிய அபிராமிபட்டர் அபிராமி அந் தாதியைத் தொடங்குகிறார்.

★

காவியங்களில் சூரியனுடைய உதயத்தை வருணிக்க வேண்டும் என்பது ஒரு வரையறை. அவற்றில் பதினெட்டு வருணனைகள் அமைய வேண்டுமென்றும், சந்திர சூரிய உதயங்களும் அவற்றைச் சார்ந்தனவென்றும் அலங்கார சாத்திரங்கள் உரைக்கின்றன.

இந்த நியதியைப் பின்பற்றிப் புலவர்கள் தாம் இயற்றிய காவியங்களில் அழகுபெற உதயத்தை வருணித்திருக்கிறார்கள். கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பன் தன்னுடைய இராமாயணத்தில் பல உதயங்களைக் காட்டுகிறான். 'யமனுடைய உடம்புபோல இருண்ட இருளைப் போக்கி உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு நீலக்கடலில் தன் தேரோடு கதிர்வன் தோன்றினான். திருமாவின் அழகிய திருவுந்தியில் பிரமனோடு உதித்த மூலத் தாமரை மலர் முளைத்தது போல இருந்தது அந்தக் காட்சி' என்று ஓரிடத்தில் பாடுகிறான். விரிந்த நீலக்கடல் திருமாவைப்போலக் காட்சி

* வலன் ஏர்பு - வலமாக எழுந்து. ஓ அற - இடையீடு இல்லாமல். இமைக்கும் - ஓளிரும். சேண் - தெடுத்தாரத்தில்.

தருகிறது. கதிரவனுடைய உருவத்தில் சுற்றித் தோன் றும் கிரணக் கூட்டங்கள் இதழ்கள் செறிந்த தாமரையைப் போலத் தோன்றுகின்றன. இடையே உள்ள ஒளி வட்டம் பிரமணைப்போல இருக்கிறது.

காலன் மேனியிற் கருகிருள் கடிந்துல களிப்பான்
நீல ஆர்கலித் தேரொடு நிறைகதிர்க் கடவுள்
மாலின் மாமணி உந்தியின் அயனொடு வந்த
மூலத் தாமரை முழுமலர் முகைத்தென முகைத்தான்.*

(அகலிகைப் படலம், 31)

★

இதோ நடராசப் பெருமானே செஞ்சுடர்ப் பிழம்பாக வானத்திலே எழுந்துவிட்டான். மறைகள் இசை பாடுகின் றன. கின்னரர்கள் கீதம் ஒதுகின்றனர். உலகம் ஏத்து கிறது. விண்ணவர்களும் முனிவர்களும் வேதியரும் கரங் குவிக்கிறார்கள். இவர்கள் இப்படி வரவேற்க, வான் அரங் கில் எழுந்தான் கதிரவன். கடலாகிய முழவு அதிரக் கிர ணங்களாகிய சடைகளை விரித்துக்கொண்டு கண்ணுதல் வானவனைப்போல அவன் தோன்றினான்.

எண்ணரிய மறையினொடு கின்னரர்கள் இசைபாட்
உலகம் ஏத்த

விண்ணவரும் முனிவர்களும் வேதியரும் கரங்குவிப்ப
வேலை என்னும்

மண்ணுமணி முழுவதிர வானரங்கின் நடம்புரிவான்
இரவி யான

கண்ணுதல்வா னவன்கனகச் சடைவிரிந்தால் எனவிரிந்த
கதிர்கள் எல்லாம்.†

(மிதிலைக்காட்சிப் படலம், 153)

* மேனியின் - மேனியைப் போல. அளிப்பான் - காக்கும் பொருட்டு. ஆர்கலி - கடல்.

† வேலை - கடல். மண்ணும் மணி முழவு - சாணையிட்ட மணிகளைக் கட்டிய மிருதங்கம். வான் அரங்கின் - வானமாகிய மேடையில். வான் இரவி - ஒளியையுடைய சூரியன். கண்ணுதல் வானவன் - தெற்றியிலே கண்ணைப் படைத்த சிவபெருமான்.

இப்படியே வேறு இடங்களிலும் உதயத்தைக் காணலாம். சில இடங்களில் கதையோடு ஒட்டி, கதிரவன் உதயம் செய்யும் காட்சியைப் புனைந்திருக்கிறான் கம்பன்.

முதல் நாள் இரவு இராமாயணக் கதையின் திருப்பமாகிய பெருநிகழ்ச்சி நிகழ்ந்திருக்கிறது. கோசல நாடெல்லாம் உவகையினால் கொந்தளிப்பதற்குக் காரணமான முடிசூட்டு விழா நின்றவிட்டது. நாடாள இருந்த இராமன் நாடாளப் போகிறான். முதல் நாள் மாலை வரையில் மக்கள் கருத்திலும் கண்ணிலும் ஒளியோட்டம் இருந்தது. அன்று இரவு கைகேயி தன் சூழ்ச்சியால் அந்த ஒளியோட்டத்தை மாற்றும் செய்கையைச் செய்தாள். மறு நாள் விடிந்தது. ஆனால் அப்போதுதான் இருளோட்டம் தொடங்கியது. அந்த உதயத்தை வருணிக்கிறான் கம்பன்.

இராமனுக்கு முடிசூட்டுவிழா நடக்கப் போகிற தென்றால் எல்லோருக்கும் நடக்கிறது போலவா நடைபெறும்? அவன் திருமாலே அல்லவா? ஊர் முழுவதும் பந்தல் போட்டார்கள். கோசல நாட்டில் அங்கங்கே அலங்காரக் கொட்டகைகள் போட்டிருப்பார்கள். உலக நாயகனுடைய முடிசூட்டு விழாவுக்கு அவை போதுமோ? உலகம் முழுவதும் அடங்கும்படி பந்தல் போட்டால்தானே பொருத்தமாக இருக்கும்? அப்படியே தேவர்கள் முத்துப் பந்தல் ஒன்று போட்டார்கள். இம் மண் அனைத்தும் நிழற்றும்படியாக அந்தப் பந்தல் விரிந்திருந்தது. இப்போது முடிசூட்டு விழா நின்றபோயிற்று; அதனால் இரவோடு இரவாக அந்தப் பந்தலைப் பிரித்து விட்டார்களாம்.

உதயமாவதற்கு முன் வானில் உள்ள நட்சத்திரங்கள் மறைந்துவிட்டன. அது, மண் அனைத்தும் நிழற்ற விரித்த பந்தலைப் பிரித்ததுபோல இருந்ததாம்.

சிரித்த பங்கயம் ஒத்த செங்கண்
 இராம னைத்திரு மாலைஅக்
 கரிக்க ரம்பொரு கைத்த லத்துயர்
 காப்பு நாண் அணி தற்குமுன்
 வரித்த தண்கதிர் முத்த தா்கிஇம்
 மண்ண னைத்தும் நிழற்றமேல்
 விரித்த பந்தர் பிரித்த தாம்என
 மீன்ஒ ளித்தன வானமே.*

(கைகேயி சூழ்வினைப்படலம், 50.)

மற்ற உதய வருணனைகளை வேறு கதையில் வேறு இடத்தில் வைத்துவிடலாம். ஆனால் இந்த உதயமோ, இராமன் பட்டாபிஷேகத்துக்கு என்று குறிப்பிட்ட நாளின் உதயம் என்ற முத்திரையோடு இருக்கிறது.

அப்போது கதிரவன் வானில் எழுந்தான். தன்னுடைய குலத்தில் தோன்றிய சேயாகிய தசரதன் உயிர் தேய்ந்தது. பாவம் மிக்க பேதையாகிய கைகேயி செய்த பகைத் திறத்தால் விளைந்தது இது. அதனால் கோபம் முற்றிச் சிவந்து தோன்றியது போலக் கதிரவன் உதய மாணன்.

தூபம் முற்றிய காரி ருட்பகை
 துள்ளி ஓடிட உள்எழும்
 தீபம் முற்றவும் நீர்த்த கன்றன;
 சேய தாருயிர் தேய்தலை
 பாபம் முற்றிய பேதை செய்த
 பகைத்தி றத்தினில் வெய்யவன்
 கோபம் முற்றி மிகச்சி வந்தனன்
 ஒத்த னன்குணக் குன்றிலே.

* கரிக்கரம் பொரு கைத்தலத்து - யானையின் துதிக்கையை ஒத்த திருக் கரத்தில். வரித்த - வரிசையாகக் கோத்த. நிழற்ற - நிழல் செய்ய. மீன் - நட்சத்திரம்.

[தூபப் புகைபோல முற்றிய கருகிய இருளாகிய பகை துள்ளி ஓட, உள்ளே எழுந்த தீபங்கள் யாவும் ஒளியிழந்து போயின. தன் குலத்துதித்தவன் உயிர் தேய்தலால், பாபம் நிறைந்த பேதையாகிய கைகேசி செய்த பகைச் செயலைக் கண்டு சூரியன் கோபம் நிறைந்து மிகச் சிவந்தவனைப்போல் ஆனான், கீழ்த் திசைக்குன்றாகிய உதயகிரியில்.]

✱

திருப்பள்ளி எழுச்சி என்று ஒருவகைப் பிரபந்தம் தமிழில் உண்டு. துயில்பவர்களைக் காலையில் எழுப்பும் பொருட்டுப் பாடும் பாடல்களின் தொகுதி அது. தொண்டர் அடிப்பொடி ஆழ்வார் திருமாலுக்கும், மாணிக்க வாசகர் சிவபெருமானுக்கும், திருப்போரூர்ச் சிதம்பர சுவாமிகள் முருகனுக்கும், பாரதியார் பாரதமாதாவுக்கும் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடியிருக்கிறார்கள். அப்பாடல்களில் உதயத்தின் மோகன அழகை அப்புலவர்கள் மிக அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்கள்.

'கனத்த இருள் அகலும்படி கதிரவன் உதயகிரியில் தோன்றுகிறான். மாமலர் எல்லாம் மது விரிந்த ஒழுக்கு கின்றன. கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழுமலரில் உள்ள மணத்தைத் தழுவிக் காற்று உலவுகிறது. மலரணையில் பள்ளிகொண்டிருந்த அன்னங்கள் பனியால் நனைந்த தம் சிறகுகளை உதறிக்கொண்டு எழுகின்றன. தாரகையின் மின்னொளி சுருங்கியது. பனிமதி தன் ஒளி மழுங்கினன், கழுகின் பாளைகள் பிளந்து மணக்கின்றன.

'எருமை மாடுகளை ஆயர்கள் அவிழ்த்துவிடுகிறார்கள். பிறகு வேயங்குழல் ஊதுகிறார்கள். கானை மாடுகளின் கழுத்தில் உள்ள மணிகள் ஒலிக்கின்றன. பூம்பொழில் களில் புள்ளினங்கள் ஒலிக்கின்றன. கமலங்கள் மலர் கின்றன.'

இவ்வாறு தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் உதயத்தை நமக்குக் காட்டுகிறார்.

‘அருணன் கீழ்த்திசையை அணுகினான். இருள் அகன்றது. கமலங்கள் மலர்ந்தன. அவற்றிற் புகுந்து வண்டுகள் ஒலித்தன. பூங்குயில் கூவின. கோழிகளும் கூவின. மற் றப் பறவைகளும் ஒலித்தன. சங்குகள் முழங்கின. தாரகைகள் மங்கின.’

இது மாணிக்கவாசகர் கண்ட உதயம்.

★

மார்கழி மாதத்தில் கன்னிப் பெண்கள் விடியற்காலையில் எழுந்து நீராடச் செல்லும்போது ஒருவரை ஒருவர் எழுப்புவதாக அமைந்தவை பாவைப் பாடல்கள். ஆண்டாள் பாடிய திருப்பாவையும், மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவெம்பாவையும் இந்த வகையில் அமைந்தனவே. அவற்றிலும் உதயத்தின் எழிலைக் கண்டு மகிழலாம்.

ஆண்டாள் விடியற் காலத்தில் நம்மைக் கொண்டு போய் நிறுத்துகிறாள்.

‘எங்கும் பறவைகள் சிலம்புகின்றன. கோயிலில் சங்கு முழங்குகிறது. கரிக்குருவி கீச்சுக் கீச்சென்று கத்துகிறது. விடியற்காலையில் எழுந்த ஆய்மகள் அணிகலன்கள் கலகலப்ப மத்தினால் தயிரைக் கடைகிறாள். கீழ்வான் வெளுக்கிறது. எருமை மேய்ச்சலுக்குப் புறப்படுகிறது. புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியில் செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ, ஆம்பல் வாய் கூம்புகின்றன. கோழிகள் கூவுகின்றன. மாதவிப் பந்தலின்மேல் இருந்து குயில்கள் கூவுகின்றன.’

மாணிக்கவாசகர் உதயத்தைச் சுருக்கமாகச் சொன்னாலும் நன்றாகச் சொல்கிறார் :

‘கோழி சிலம்புகிறது; எங்கும் உள்ள குருகுளும் சிலம்புகின்றன. இசைக் கருவிகளும் சங்கும் முழங்குகின்றன. சூரியன் வரவே இருள் ஒழிகிறது. தாரகைகள் ஒளி மழுங்கி அகல்கின்றன.’

இவ்வாறு கவிஞர்கள் படைத்த கவியுலகில் பலவேறு வகையாக உதயத்தின் காட்சியைக் காணுகிறோம். எல்லாவற்றையும் காண நேரம் ஏது?

இ சை

மனிதனுடைய மனத்தைக் கவர்ந்து தனக்குள் ஈடுபடச் செய்யும் ஆற்றல் கலைகளுக்கு உண்டு. கலையை நுகர்வதில் தன்னை மறந்து நிற்பதே சிறந்த ரசிகர்களின் இயல்பு. சிற்பம், ஓவியம், நடனம், இசை என விரிந்துள்ள நுண் கலைகளில் இசையும் நடனமும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அவ்வந் நாட்டின் பண்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

தமிழ் நாட்டில் தொன்று தொட்டே இசை மிகவும் சிறந்த நிலையில் இருந்து வருகிறது. இசையுலகத்தில் மூன்று வகை மக்கள் உலவுகிறார்கள். இசையை நிகழ்த்தும் கலைஞர்கள், அதனை நுகரும் ரசிகர்கள், அதனை ஆராய்ந்து இலக்கணம் வகுக்கும் அறிஞர்கள் என்று மூன்று பிரிவினர்கள் இசையோடு தொடர்புடையவர்கள். இசைக் கலைஞர்கள் தம்முடைய இசையால் மக்களை மகிழ்விக்கிறார்கள். இசையைக் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடி நுகர்ந்து ரசிகர்கள் கலைஞர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கிறார்கள். இசையின் நுட்பங்களையும், கூறுபாடுகளையும், நல்ல இசை செட்ட இசை ஆகியவற்றின் இயல்புகளையும் நுணுகி நுணுகி ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ளும் பேரறிஞர்கள் தம்முடைய ஆராய்ச்சியின் விளைவாகக் கண்ட உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அவற்றை அறிந்து கொண்ட கலைஞர்கள் மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெறுகிறார்கள்; தம்மிடம் உள்ள குறைபாடுகளைத் திருத்திக் கொள்கிறார்கள். ரசிகர்

களோ பின்னும் நுட்பமாக இசையை நுகரும் திறமையை அடைகிறார்கள்.

★

இசைக் கலைஞர்கள் இருவகைப் படுவார்கள். தம் முடைய குரலால் இசையை எழுப்புவர்கள், இசைக் கருவிகளால் இசையை எழுப்புவர்கள் என்னும் இருவகையினரும் இசைப் புலவர்களே. வாயினால் பாடும் புலவர்களுக்கு இசைக் கருவிகள் துணைநின்று அவர்களுடைய இசைக்கு வளப்பத்தை உண்டாக்குகின்றன. இசைக் கருவிகளையே தலைமையாகக்கொண்டு இசைப்பதும் உண்டு.

இயற்கையாகவே குரல் வளமும் முயற்சியினால் அமைந்த சிறந்த பயிற்சியும் யாருக்கு உண்டோ அவர்களே இசை பாட வல்லவர்கள். அவர்களுடைய இசையினால் மக்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். தேவர்களில் கந்தர்வர், கின்னரர், வித்தியாதரர் என்பவர்கள் இசையில் வல்லவர்கள் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. தெய்வமும் விரும்பும் தன்மை இசைக்கு உண்டு என்ற கருத்தையே இந்தச் செய்தி தெரிவிக்கிறது.

சிவபெருமான் எப்போதும் சாமகானம் செய்து கொண்டே இருக்கிறாராம். அவருடைய குரல் வீணையைப் போல இன்னிசையை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அகநானூறு என்னும் சங்க நூல் அவரை,

யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
என்று சொல்கிறது. அவர் வீணையும் வாசிக்கிறார்.

எம்இறை தல்வீணை வாசிக்குமே

என்பது தேவாரம். வீணை தட்சிணாமூர்த்தி என்னும் கோலத்தில் சிவபிரான் வீணையை வாசித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்.

திருமால் குழலூதுவதில் வல்லவர். குழற் கோவல
கைக் கண்ணபிரான் திருவவதாரம் செய்து தன்
குழலோசையில் பசுவையும் கோவியர்களையும் மயக்கிய
கதை பாகவதத்தில் சிறந்து நிற்கிறது.

முருகன் குழல் ஊதுவான்; கொம்பை ஊதுவான்;
வேறுபல இசைக் கருவிகளையும் வாசிப்பான். நக்கீரர்
திருமுருகாற்றுப்படையில்,

குழலன் கோட்டன் குறும்பல் வியத்தன்
என்று முருகனைப் பாராட்டுகிறார். பிரமனும் வீணை வாசிப்
பதுண்டு. அம்பிகை இனிய வீணையை ஏந்தி வாசிப்பாள்.
சியாமளா தண்டகத்தை,

மாணிக்க வீணும் உபலா யைந்தீம்
என்று காளிதாசர் தொடங்குகிறார். கலைமகள் கச்சபி என்
னும் வீணையை இசைப்பவள்.

கூத்திலும் இசை அங்கமாகப் பயன்படும். எல்லாத்
தெய்வங்களுமே பல்வகைக் கூத்துக்களை ஆடியதாகக்
கூத்த நூல்கள் கூறும். கூத்தர்களில் பெரிய கூத்தன்
நடராசப் பெருமான். அவன் இயற்றும் கூத்திற்கு அம்பிகை
தாளம் போடுகிறாள். நந்தியும் திருமாலும் முழவு வாசிக்
கிறார்கள். நாரதரும் தும்புருவும் பாடுகிறார்கள். இறை
வன் சுகொட்டில் நிகழ்த்தும் கூத்தில் பேய்களும் பாடுகின்
றன; ஆடுகின்றன.

முருகன் எழுந்தருளும்போது பேய்கள் கைகளைத்
தட்டிப் பாட்டைப் பாடுகின்றனவாம். அதைக் கண்டு
அவன் மெச்சுகிறான் என்று அருணகிரிநாதர் பாடுகிறார்.

பாணிகள் கொட்டும், பேய்கள் பிதற்றும்
பாடலை மெச்சும் குமரேசா
என்பது திருப்புகழ்.

இவ்வாறு தெய்வங்களுக்கும் இசையோடு தொடர்பு இருப்பதை வழி வழியாகக் கதையிலும் புராணத்திலும் துதிகளிலும் வைத்துக் காட்டிய தமிழர், தம் வாழ்வில் இசையைப் பல வகையில் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். யாழ் வாசிப்பதில் வல்லவர்களாகிய பாணர் என்று ஒரு சாதியினர் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தனர். அவருடைய மனைவியராகிய விறலியர் இனிமையாகப் பாடியும் ஆடியும் மக்களுக்கு இன்பத்தை விளைவித்தனர். பொருநர் என்ற வகையினர் கிஞ்சிராவைப் போன்ற பறையை அடித்து முழக்கினர். கூத்தர் கூத்தாடினர்.

பாணர், பொருநர், விறலியர், கூத்தர் என்னும் பிரிவினர் எப்போதும் தமிழ் நாட்டில் ஊர் ஊராகச் சுற்றி அங்கங்கே தம் கலைத் திறமையைக் காட்டிப் பரிசு பெற்றார்கள். பாணருக்குப் பொன்னால் செய்த தாமரைப் பூவையும் விறலியருக்கு ஆபரணங்களையும் பரிசாக வழங்குவது பழங்கால வழக்கம்.

சங்க காலத்து நூல்களில் பாணரும் விறலியரும் தம் முடைய இசைத் திறத்தால் மக்களை இன்புறச் செய்த செய்திகள் பல இடங்களில் வருகின்றன. பிற்காலத்தில் ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய திருப்பாணழ்வாரும், நாயனாராகிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் பாணர் குலத்தில் உதித்தவர்கள். மதுரையில் பாணபத்திரர் என்ற பாணர் இறைவனிடம் மிக்க அன்பு பூண்டிருந்தார். அவருக்குச் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பொற்பரிசு வழங்கினார். திருவரங்கத்தில் நம்பாடுவார் என்ற தொண்டர் திருவரங்க நாதனை இசையால் வழிபட்டார்.

இசைக் கலைஞர்களுடைய இசையைக் கேட்டு இன்புற்ற மன்னரும் செல்வரும் அவர்களுக்கு நிலம் வழங்க

கினர். ஒவ்வொரு மன்னருடைய அவையிலும் இசைப் புலவர்கள் இருந்தார்கள். சிறந்த நல்லிசைப் புலவர்களிற் சிலர் இசையிலும் புலமை உடையவர்களாக இருந்தனர். குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களில் இருந்த மகளிர் இசை பாடிப் பொழுது போக்கினர். கிளியை ஓட்டும் குறமகளிர் ஆலோலம் பாடினர். குறிஞ்சி நிலத்தில் கடவுளை வழி படும் பூசாரிச்சியாகிய தேவராட்டி குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடி முருகனைத் துதித்தனர். பாலை நிலத்தில் பலவகையான பறைகளைக் கொட்டி வேட்டுவர் தூர்க்கையை வழி பட்டனர். வேட்டுவ வரி என்ற பாடல்களைப் பாடினர். முல்லை நிலத்தில் ஆயர்கள் குழலை ஊதினர். ஆய்மகளிர் குரவை ஆடிப் பாடினர். முல்லைப் பண்ணை இசைத்தனர். மருத நிலத்தில் இசையிற் சிறந்த மகளிரும் ஆடவரும் இரவெல்லாம் பாடிப் பொழுது போக்கினர். நெய்தல் நிலத்தில் புண்பட்டு வந்த ஆடவர்களுக்கு அருகில் இருந்து பாதவர் மகளிர் இன்னிசை எழுப்பி அவர்களுடைய வேதனையைத் தவிர்த்தனர்.

பாலை நிலத்தில் உள்ள ஆறலை கள்வர்களும் யாழ் இசையைக் கேட்டு உருகினார்கள். யானை வீணைக்கு அடங்கியது. பசுக்கள் குழலோசையில் மயங்கின. பாம்பும் இசையில் ஈடுபட்டது.

திருக்கோயில்களில் கொட்டு, ஆட்டு, பாட்டு என்ற மூன்றும் இடைவிடாமல் நிகழ்ந்தன. நிருத்த கீத வாச்சியம் என்றும் அவற்றைச் சொல்வார்கள். கோயில்களில் உரிமை பெற்ற இசைப் புலவர்கள் இருந்தார்கள். ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் இசையில் குழைத்த துதிகளைப் பாடினர்.

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ்பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்

என சுந்தரர் பாடுகிறார். சம்பந்தரைப் போலவே அப்பரும் சுந்தரரும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பியவர்களே. அவர்கள் பாடிய திருப்பதிகங்கள் ஆலயங்களில் முழங்கின.

இன்றும் தமிழ் நாட்டில் இசையில் ஈடுபட்டு ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் திரண்டு கேட்பது போன்ற காட்சியை வேறு எங்கும் காண இயலாது. வீட்டில் நடக்கும் சிறப்பானாலும் சரி, கோயிலில் நடக்கும் விழாவானாலும் சரி மேளம் இல்லாமல் நடைபெறாது. சிறிய ஊரானாலும் ஒரு கோயிலும் அந்தக் கோயிலில் ஊழியம் செய்யும் மேளகாரரும் இருப்பதைத் தமிழ் நாட்டில் காணலாம். வேறு எந்த நாட்டிலும் இத்தகைய அமைப்பைக் காண இயலாது.

இப்படிப் பல காலமாக இசைக் கலையை வளர்த்து வரும் தமிழ் நாட்டில் இசையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் மிக விரிவாக நடைபெற்று வருவது வியப்பு அன்று. தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுத்த அகத்தியர் இசைத் தமிழிலக்கணத்தையும் அகத்தியம் என்ற நூலில் அமைத்தார். அவரே யாழ் வாசிப்பதில் வல்லவர். அந்த வல்லமையினால் இராவணனைத் தென்னாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு ஓட்டியவர் அவர். அகத்தியர் காலத்துக்குப்பின் இசைத் தமிழ் இலக்கணத்தைத் தனியே பல புலவர்கள் இயற்றினர்.

தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய இசை தனிச் சிறப்புடையது. பண்ணும் பாட்டும் சேர்ந்த இசையில் பண் குரலாலும் கருவியாலும் இசைக்கப்படுவது. பாட்டு, பண்ணுக்கு உருவமாக வாயால் பாடுபவர்களுக்குப் பயன்படுவது. அதைச் சாகித்தியம் என்றும் உருப்படிகள் என்றும் கூறுவர். சுரங்களை நரம்பு என்று கூறுவது தமிழ் மரபு. ஏழு நரம்புகளை மூன்று ஸ்தாயியிலும் வைத்து இருபத்தொரு சுரங்களை அமைத்தனர். இந்த இருபத்தொன்றையும்

பின்னும் துட்பமாக விரித்துக் காட்டுவதும் உண்டு. ஆயிரம் நரம்புகளையுடைய யாழ் ஒன்று தமிழ் நாட்டில் இருந்தது. சுரங்களின் துட்பமான பகுதிகளையும் எடுத்துக் காட்டும் அமைப்பை உடையது அது.

பண்களை ராகங்கள் என்று சொல்கிறோம். இன்ன இன்ன காலத்தில் இன்ன இன்ன பண்ணைப் பாட வேண்டும் என்ற வரையறை இருந்தது. இன்ன இன்ன இடத்தில் இன்ன இன்னவற்றைப் பாட வேண்டும் என்ற வரையறையும் உண்டு. ஒவ்வொரு பண்ணும் பல திறங்களாக விரிந்து வழங்கும். இவற்றைப் பற்றிய இலக்கணங்களை வகுக்கும் நூல்கள் தமிழில் இருந்தன. அவை அனைத்துமே இப்போது அழிந்து போயின. அடியார்க்கு நல்லார் முதலிய உரையாசிரியர்கள் அந் நூல்களைப் பற்றிய செய்திகளைச் சொல்கிறார்கள். இசைக் கருவிகளின் அளவு, இயற்றும் முறை, இயக்கும் திறம் முதலியவற்றைப் பற்றிய செய்திகளைச் சொல்லும் நூல்களும் இருந்தன. இசைக் கருவிகள் பல வகை. அவை எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது குழல். அதை அடுத்துச் சிறப்புப் பெறுவது யாழ். வீணை வேறு, யாழ் வேறு. சில சமயங்களில் இரண்டையும் ஒன்றாக வைத்துப் புலவர்கள் பாடுவதும் உண்டு.

தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, தாளக் கருவி என்று பலவகையான கருவிகள் உண்டு. முரசு, முழவு, கிணை, சல்லரி, மத்தளம், பம்பை, தொண்டகம் முதலியவை தோற்கருவிகள். குழல், பெருவங்கியம், ஊது கொம்பு முதலியவை துளைக்கருவிகள். சகோட யாழ், பேரி யாழ், ஆதி யாழ் முதலிய யாழ் வகைகள் நரம்புக் கருவிகள்.

இசை பாடுபவர்கள் பாடுவதற்கு ஏற்ற பல இசைத் தமிழ் இலக்கியங்களும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தன. இப்போது

கிடைப்பனவற்றில் மிகப் பழையது பரிபாடல். அது எட்டுத் தொகை நூல்களில் ஒன்று. அத் தொகுதியில் உள்ள ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் பண் உண்டு; தாளமும் உண்டு; தாளத்தைத் தூக்கு என்று சொல்வது தமிழ் மரபு. சங்க காலத்தை அடுத்துத் தோன்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் வரிப் பாட்டுக்களும் குரவைப் பாடல்களும் இசைப் பாடல்களே. சீவகசிந்தாமணி முதலிய காப்பியங்களின் இடையே சில பாடல்கள் இடைமடக்காக வருகின்றன. அவையும் இசைப் பாடல்களே. அவற்றைக் கந்தருவ மார்க்கப் பாடல்கள் என்று உரையாசிரியர்கள் கூறுவார்கள்.

இசையினால் இறைவனை வழிபடும் திறத்தைத் தமிழ் நாட்டில் பழங்கால முதலே மேற்கொண்டிருந்தார்கள். தெய்வத்தைப் போற்றும் இசைப் பாடல்கள் பல இருந்தன. தேவ பாணி என்ற பெயரோடு அவை வழங்கின. திருப்பரங்குன்றத்தில் முருகனை இசையுடன் பாடி வழிபட்டனர் அன்பர். பரிபாடலில் அதனை விரிவாகக் காணலாம்.

சைவசமய குரவர் நால்வரும் இசையால் தெய்வ பக்தியைப் பரப்பினர். ஆராய நாயனார் குழலில் திருவைந்தெழுத்தை ஊதி இறைவன் அருள் பெற்றார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் திருஞானசம்பந்தருக்குத் துணையாக இருந்து யாழ் வாசித்தார். நம்பாடுவார் என்ற திருமால் அடியார் பாடி அருள் பெற்றார். “பற்பாவும் வாயாரப் பாடி ஆடிப் பணிந்தெழுந்து குறைந்தடைந்தார் பாவம் போக்க கிற்பாளை” என்று அப்பர் பாடுகிறார்.

கூட்டம் கூட்டமாக இறைவனைப் பாடும் வழக்கம் பல காலமாகத் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வருகிறது. சம்பந்தர் காலத்தில் அது பின்னும் அதிகமாயிற்று. தேவாரங்களைப்

பாடுவதற்காகக் கோயிலில் ஒதுவார்கள் நியமிக்கப் பெற்றனர். பிடாரர் என்று அவர்களைக் கூறுவார்கள் என்னும் செய்தி சிலாசாசனங்களால் தெரிய வருகிறது.

பிற்காலத்தில் கர்நாடக சங்கீதம் என்ற பெயரோடு அமைந்த இசை தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி வளர்ந்து வரும் சங்கீதமே யாகும். இதற்குரிய இலக்கணங்கள் வடமொழியில் இருப்பினும், உருப்படிசளும் அவற்றைப் பாடுபவர்களும் தமிழ் நாட்டில்தான் இருப்பதை நாம் அறிவோம்.

இசையால் இசை வளர்க்கும் தமிழ் நாட்டில் இன்றும் இசைவாணர்களும், இசையை நுகரும் ரசிகர்களும், இசை ஆராய்ச்சி செய்யும் லட்சண வித்துவான்களும் பலர் இருக்கிறார்கள். இனியும் இருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமே இல்லை.

வேப்பம் பூவும் அத்திப் பழமும்

புதிய ஆண்டு பிறக்கப் போகிறது. பங்குனி மாதத்தில் ஒவ்வொரு நாளாகப் போய்க் கொண்டே இருக்கிறது. புது ஆண்டு பிறக்கப் போகிறது என்பதை அறிவித்துக் கொண்டு இளவேனில் வந்து விட்டது. மரங்கள் இலைகளை உதிர்த்துப் புதுத் தளிர்களை விட்டிருக்கின்றன. மாமரங்கள் பூத்து மணமகளிரைப் போல விளங்குகின்றன. வீட்டின் அருகிலே வேப்ப மரம் ஒங்கி வளர்ந்திருக்கிறது. அதிலும் வெள்ளை வெளேரென்று கொத்துக் கொத்தாகப் பூக்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன.

புதிய ஆண்டை வரவேற்பதற்குப் பூம்பொழில் முழுவதும் அலங்காரம் பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறது. ஆனால் அந்த மடமங்கை மாத்திரம் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. வாடிய மேனியும் பொலிவு இழந்த முகமுமாக இருக்கிறாள். அவள் அதிகமாக வெளியில் வருவதே இல்லை. தன்னுடைய வீட்டுக்குப் புறம்பே வரும்போது அவளுடைய பார்வை அங்கே நிற்கும் வேப்பமரத்தின்மேற்பாய்கிறது. உடனே பெருமூச்சு விடுகிறாள். வேப்பம் பூவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளுக்கு வேதனை உண்டாகிறது. இளவேனிற் பருவம் வந்ததைக் காட்டும் அடையாளம் அந்தப் பூ. அதைக் கண்டவுடன் அவளுக்கு வருஷப்பிறப்பு நினைவுக்கு வருகிறது. அதனுடன் வேறு காட்சிகளும் வருகின்றன, அதனால்தான் அவள் உள்ளத்தே துயரம் படர்கிறது.

போன வருஷப்பிறப்பை அவள் நினைத்து பார்க்கிறாள். இதேமாதிரி அவள் வீட்டுக்கு அருகில் இருக்கும்

வேப்பமரம் நன்றாகப் பூத்திருந்தது. அவளுடைய காதலன், கணவன், ஊரில் இருந்தான். மாங்கள் அழகு பெற்று நின்றதுபோல அவளும் தன் காதலன் அருகில் இருக்கும் மகிழ்ச்சியினால் தன்னை எழிலுறப் புனைந்து கொண்டிருந்தாள். வருஷப்பிறப்பன்று எத்தனை இன்பமாகப் பொழுது கழிந்தது! கடவுளை வழிபட்டு விருந்தினரோடு அவர்கள் விருந்து உண்டார்கள். வேப்பம் பூவைப் பச்சடி செய்து அந்த விருந்தில் அவள் பரிமாறினாள். “நம் வீட்டு வேப்பம் பூவா?” என்று அவன் கேட்டான். “ஆம்!” என்று அவள் விடை கூறினாள்.

“வேப்பம்பூவைக்கூட இனிப்பூட்டி உண்ணச் செய்து விட்டாயே!” என்று அவன் பாராட்டினான்; அவள் நாணினாள்.

இந்தப் பழைய காட்சியை அவள் இப்போது நினைந்து பார்க்கிறாள். அவளுடைய காதலன் பொருள் ஈட்டும் பொருட்டு வெளிநாட்டுக்குப் போயிருக்கிறான். “இளவேனிலில் வந்துவிடுவேன்” என்று சொல்லிச் சென்றிருக்கிறான். இளவேனிற் பருவம் வரப்போகிறது. அவன் வரவில்லை. ‘இப்போதுதானே இளவேனில் வரப் போகிறது? இரண்டு மாதங்கள் இருக்குமே. அதற்குள் வரமாட்டாரா?’ என்று எண்ணும் பொறுமை அவளுக்கு இல்லை. “இன்னும் வரவில்லையே!” என்று அங்கலாய்க்கிறாள்.

இப்போது வேப்பமரம் நன்றாகப் பூத்திருக்கிறது. புது வருஷமும் பிறக்கப் போகிறது. ஆனால் அவளுடைய காதலன் இங்கே இல்லை. வேப்பம்பூ எவ்வளவு பூத்திருந்தால் என்ன? அவன் இல்லாமல் அவள் வருஷப் பிறப்பைக் கொண்டாடப் போகிறாளா? அவன் வந்தால் வேப்பம்பூப் பயன்படும். வரவிட்டால் அது பூத்து என்ன பயன்? அது வீணாகக் கழிய வேண்டியதுதான்.

இதை நினைந்து அவள் வாடினாள்.

கருங்கால் வேம்பின் ஒன்பூ யாணர்

என்று இன்றியும் கழிவது கொல்லோ!

[கரிய காலையுடைய வேப்பமரத்தின் வெண்ணிறம் பெற்ற ஒள்ளிய புதுப் பூவானது என் தலைவன் இல்லாமலும் வீணாகி விடுமோ?]

வேப்பம்பூவைப் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை அவளுக்கு. உணவு செல்லவில்லை. உறக்கம் வரவில்லை. உடம்பு மெலி வடைகிறது.

அவள் நிலையைப் பார்த்தால் இரக்கம் உண்டாகும். ஆனால் ஊர்ப் பெண்களுக்குச் சற்றும் இரக்கமே இல்லை. அவர்கள் பேசும் வம்புக்கு ஒரு புதிய பொருள் இப்போது கிடைத்துவிட்டது.

“ஏன் இவள் இப்படி நாளுக்கு நாள் மெலிந்து போகிறாள்?”

“அவளுடைய காதலன் ஊரில் இல்லை. அதனால் அவளுக்கு உணவே வேண்டியிருக்கவில்லையாம்!”

“இது என்ன அதிசயமாக இருக்கிறது! ஆடவன் நாலு காசு சம்பாதித்தால்தானே நன்றாக வாழலாம்? அறுபது நாழிகையும் பெண்டாட்டியைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்க முடியுமோ?”

“ஆனாலும் இவள் இவ்வளவு துயரத்தை இழுத்துப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டியதில்லை.”

இப்படியாக ஊரில் வம்புப் பேச்சு நடமாடுகிறது. எப்போதாவது அவள் வீட்டுக்கு வெளியில் வந்தால் எல்லோரும் அவளையே சுட்டிக் காட்டி ஏதோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை அறியும்போது அவள் துடிதுடித்துப் போகிறாள். உடம்பெல்லாம் கூசுகிறது. ‘இவர்களுக்கு என் நிலை தெரியவில்லையே!’ என்று வருந்துகிறாள்.

வேப்பம்பூவைக் கண்டு, அவர் வருவாரோ என்று கவலை அடையவதா? இந்தப் பெண்கள் பேசும் வம்பை நினைந்து வருந்துவதா? அவள் மனம் படாத பாடு படுகிறது.

ஒரு நாள் ஆற்றுக்கு நீராடச் சென்றிருந்தாள். ஆற்றங்கரையில் அத்தி மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. அவற்றில் சடை சடையாகக் காய்கள் காய்த்தன; பின்பு பழுத்தன. பழுத்துப் பழங்கள் உதிர்ந்தன. மிகவும் அளிந்து கனிந்த பழம் ஒன்று ஆற்றங்கரையில் விழுந்திருந்தது. அதை ஒரு நண்டு பார்த்தது; அதை மெல்ல உருட்டத் தொடங்கியது. அதை வேறு ஒரு நண்டு பார்த்தது. அதுவும் ஓடிவந்து அந்தப் பழத்தை இழுத்தது. சிறிது நேரத்திற்குள் மொலுமொலுவென்று ஐந்தாறு நண்டுகள் வந்துவிட்டன, ஒன்றுக்கொன்று போட்டி. எல்லா நண்டுகளும் அந்த அத்திப் பழத்தின்மேல் ஏறி மிதித்தன.

இத்தனை நண்டுகள் ஏறி மிதித்தால் அளிந்துபோன அந்தச் சிறிய பழம் எதற்கு ஆகும்? உருத் தெரியாமல் அது நசுங்கிப் போய்விட்டது.

இதை அவள் கவனித்தாள். இந்தக் காட்சி அவள் உள்ளத்தில் பதிந்தது. வீட்டுக்குப் போனால், அத்திப் பழம் நசுங்கியதை அவளால் மறக்கமுடியவில்லை. ஊரில் வம்பு பேசும் பெண்கள் தன் காதலன் பிரிந்திருப்பதனால் தனக்கு உண்டான துன்பத்தை நினைந்து இரங்காமல், வீண்வம்பை வளர்த்துப் பரிகாசம் செய்கிறார்கள். ஊரே கல்லென்றிருக்கிறது. என்ன அநியாயம்? அவள் மனமோ வெதும்புகிறது. அந்தப் பெண்களின் போக்கைக் கண்டு ரைகிறது. அவள் குன்றிப் போகிறாள். 'அந்த அத்திப் பழத்தைப் போல் அல்லவா என் மனம் நசுங்கிப்

போகிறது, இந்த வம்புக்காரர்கள் பேசும் பேச்சினால்?' என்று அவள் எண்ணி எண்ணி வாடுகிறாள்.

வீட்டு வாசலில் நின்ற வேப்பமரம் தன் மலரைக் காட்டித் துன்புறுத்த, வீதியிலே நிற்கும் பெண்களின் நாக்குகள் வம்பு பேசி அவளைத் துன்புறுத்துகின்றன. அவள்தான் என்ன செய்வாள்!

அவள் இந்த இரண்டையும் நினைந்து சொல்வதாக ஒரு பாட்டுக் குறுந்தொகை என்னும் சங்கநூலில் வருகிறது.

கருங்கால் வேம்பின் ஒன்பூ யாணர்
என்று இன்றியும் கழிவது கொல்லோ?
ஆற்றயல் எழுந்த வெண்கோட்டு அதவத்து
எழுகுளிறு மிதித்த ஒருபழம் போலக்
குழையக் கொடியோர் நாவே
காதலர் அகலக் கல்என் றவ்வே.

[கரிய தண்டையுடைய வேப்ப மரத்தின் ஒள்ளிய பூவின் புதுவிளைவு என் காதலன் இல்லாமலும் வீணே கழிந்துவிடுமோ? ஆற்றின் அருகிலே வளர்ந்து நின்ற வெள்ளைக் கொம்புகளையுடைய அத்தியின் ஏழு நண்டுகள் ஒருங்கே மிதித்து நசுக்கிப்போன ஒரு பழத்தைப் போல நான் வருந்தும்படியாகக் கொடியவர்களாகிய பெண்களின் நாக்குகள், என் காதலர் என்னைப் பிரிந்தமையால் கல் என்று ஆரவாரம் செய்தன.

கால்-தண்டு. யாணர்-புதிதாகத் தோன்றியவை. ஐ-தலைவன். கோடு-கொம்பு. அதவம்-அத்தி. குளிறு-நண்டு. குழைய-வருந்த. கொடியோர்-கொடுமையை உடைய மகளிர். கல் என்றவ்வே-கல் என்று ஆரவாரம் செய்தன.]

இந்தப் பாடலைப் பாடியவர் பரணர் என்னும் புலவர்.

பழந்தமிழ் நகரங்கள்

பழங் காவியங்களில் நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச் சிறப்பு என்ற இரண்டையும் புலவர்கள் பாடி வைத்தார்கள். வர வர அவற்றை விரிவாகப் பாடினார்கள். நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம் என்று தனிப் பெயர்களோடு அவற்றின் சிறப்பைக் கூறும் பகுதிகளை விரித்தார்கள். நாளடைவில் தல புராணம் பாடிய புலவர்கள் நாட்டுப் படலம் நகரப் படலம் என்னும் இரண்டிலும் தம்முடைய கவியாற்றலையும் கற்பனைச் சிறப்பையும் அமைத்து வரலாயினர். சில புராணங்களில் வரலாறு சிறியதாக இருந்தாலும் நாட்டுப் படலமும் நகரப் படலமும் பெரியனவாக இருக்கும்.

அரசர்களுக்கும் பிற தலைவர்களுக்கும் உரிய சிறப்பான பத்து அங்கங்களில் நாடு நகரங்களும் அடங்கும். நாடு இல்லாத அரசன் இல்லை. அப்படியே தனக்கென்று சிறந்த முறையில் அமைந்த அரசிருக்கை நகர் இன்றி அரசனுக்குப் பெருமை இல்லை. நகரத்தின் பெயரால் மன்னர்களை வழங்குவது ஒரு மரபு. கோழிக்கோன், கூடலான், வஞ்சியான் என்று இலக்கியங்களில் முடி மன்னர்களின் பெயர்கள் வழங்குவதைக் காணலாம். சில மன்னர்கள் தம் நாட்டில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நகரங்களை அமைத்து மாறி மாறி இருந்து வந்தனர்.

இவற்றால் நகரங்களின் பெருமையும் அவற்றை மன்னர் விரும்பித் தம் சிறப்புக்கு உரிய அடையாளங்களாகக் கொண்ட தகைமையும் வெளியாகும்.

பாண்டி நாட்டுத் தலைநகரம் மதுரை. ஆயினும் கடற் கரை நகரமாகிய கொற்கையும் சிறந்த நிலையில் இருந்தது. சோழ நாட்டின் தலைநகர் காவிரிப்பூம்பட்டினம். கரிகாலன் உறையூரையும் பெரிய நகரமாக்கித் தங்கினான். வஞ்சி சேரமன்னன் தலைநகர். தொண்டை நாட்டில் காஞ்சிமா நகரம் மிக்க சிறப்புப் பெற்றது. நகரத்தையும் அதில் வாழும் மன்னனையும் சிறப்பித்துப் பாடும் சில நூல்கள் அந்த நகரத்தின் பெயரினால் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றன. மதுரைக் காஞ்சி என்ற நூல் பழந்தமிழ்ச் சங்க நூலாகிய பத்துப்பாட்டு என்னும் தொகை நூலில் சேர்ந்தது. அதன் பெயரே அது மதுரையைச் சிறப்பித்துச் சொல்வது என்பதைப் புலப்படுத்தும். பட்டினப்பாலை என்பது மற்றொன்று. அக்காலத்தில் அடையின்றிப் பட்டினம் என்றால் அது பூம்புகாராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே குறிக்கும். இக்காலத்தில் பட்டணம் என்றால் நாம் சென்னையையே நினைக்கிறோம் அல்லவா? காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் கரிகாற் சோழனையும் பாராட்டிப் பாடிய நூல் பட்டினப்பாலை.

சிறந்த காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் மூன்று காண்டங்களை உடையது. ஒவ்வொரு காண்டத்துக்கும் ஒவ்வொரு நகரத்தின் பெயரோடு சார்த்திப் பெயர் வைத்திருக்கிறார் இளங்கோவடிகள். புகார்க்காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக் காண்டம் என்ற மூன்றிலும் முடிமன்னர் மூவர் நகரங்களின் சிறப்பும் வருகின்றன.

சங்க காலத்து நூல்களாகிய எட்டுத்தொகையில் பரிபாடல் ஒன்று. அதில் மதுரையின் சிறப்பைச் சொல்லும் பாடல்கள் நான்கு உண்டு.

வையைஇரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாட ற்றிறம்.

புண்பாட்டினாலும் அறிவினாலும் சிறந்த மக்கள் நகரத்தில் கூடி வாழ்ந்தார்கள். அரசன் வாழும் நகரில் நாட்டின் சிறந்த பொருள்கள் யாவும் குவிந்தன. உடம்பிலே முகம் பொலிவு பெற்று விளங்குவதுபோல நகரம் நாட்டில் மிகச் சிறந்த நிலையில் இருந்தது. இந்த இயல்பை நினைந்தே கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் அயோத்திமாநகரை வருணித்திருக்கிறான். அது நிலமகளின் முகம்போல இருந்ததாம். அவள் திரு துதலில் இட்ட திலகம் போல் திகழ்ந்ததாம். கண்ணைப்போல ஒளி வீசியதாம். அவளுடைய மங்கல வாழ்வை நினைப்பூட்டும் மங்கல நாண்போல இலங்கியதாம். அவளுடைய இன்பச் செவ்விக்குரிய தனத்தின்மேல் அமைந்த ஆரம் போலவும், அவளுடைய உயிருக்கு இருப்பிடமாகவும் அமைந்திருந்ததாம். திருமாலின் அணிகள் எல்லாம் வைத்திருக்கும் பொற் பெட்டி போலவும் விளங்கியது. தேவலோகத்துக்கும் மேற்பட்ட உலகமாகவும் ஊழிக் காலத்தும் அழியாது நிற்கும் இடமாகவும் இருந்தது. இதைவிட ஒரு நகரத்தின் சிறப்பைப் பொது வகையில் சிறப்பித்துச் சொல்ல இயலாது.

நிலமகள் முகமோ திலகமோ கண்ணே

நிறைநெடு மங்கல நாணே

இலகுபூண் முகைமேல் ஆரமோ உயிரின்

இருக்கையோ திருமகட்கினிய

மலர்கொலோ மாயோன் மார்பின்நன் மணிகள்

வைத்தபொற் பெட்டியோ வானோர்

உலகின்மேல் உலகோ ஊழியின் இறுதி

உறையுளோ யாதென உரைப்பாம் !

என்பது அவர் பாட்டு.

இந்தச் செய்யுளில், “திருமகட்கினிய மலர்கொலோ” என்று சொல்லும் பகுதியை ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்

டும். “செல்வம் பொலிந்து திருமகள் விலாசம் உடைய இடமாக இருப்பதால் இது திருமகள் வாழும் மலர் போன்றதோ” என்று பொருள் விரிக்கலாம். திரு நிறைந்தமையால் திருமகள் வாழும் தாமரை என்று சொல்வதோடு, நகரம் தாமரை மலரைப் போன்ற அமைப்பை உடைமையினாலும் அவ்வாறு கூறத்தகும். பழங்காலத்து நகர அமைப்புக்களுள் தாமரையைப்போல அமைப்பது ஒரு முறை. இறைவன் கோயிலையும் அரசன் அரண்மனையையும் தாமரையின் நடுவிலே இருக்கும் கர்னிகையைப் போலப் பெற்று, தெருக்கள் இதழ்களைப்போல அடுக்கடுக்காக அமைந்த நகரம் தாமரையின் தோற்றத்தை அளிக்கும்.

மதுரையின் வடிவம் முன்பு அப்படி இருந்தது. “திருமாவின் திருவுந்தியிலே மலர்ந்த தாமரைப் பூவைப் போல விளங்குவது இந்தச் சிறப்பையுடைய ஊர். தாமரையின் இதழ்களைப் போன்றவை தெருக்கள். இதழ்களின் இடையே உள்ள கொட்டையைப் போன்றது பாண்டியன் அரண்மனை. இதழ்களில் படிந்திருக்கும் தாதைப் போன்றவர் தண்டமிழ்க்குடிகள். வெளியிடங்களிலிருந்து வந்து தம் கலைத் திறத்தைக் காட்டிப் பரிசில் பெரும் புலவர், பாணர், கூத்தர் முதலியவர்கள் வண்டுகளைப் போன்றவர்கள்” என்று பரிபாடல் வருணிக்கிறது.

மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்
பூவொடு புரையும் சீரூர்; பூவின்
இதழகத் தனைய தெருவம்; இதழகத்து
அரும்பொகுட் டனைத்தே அண்ணல் கோயில்;
தாதின் அனையர் தண்டமிழ்க் குடிகள்;
தாதுண், பறவை அனையர் பரிசில் வாழ்தர்.

காஞ்சி மாநகரத்தில் தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்ற பேராசன் கோலோச்சி வாழ்ந்தான். அவனைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்ற புலவர் சிறப்பித்துப் பெரும்பாணாற்றுப்படை என்ற நூலைப் பாடியிருக்கிறார். அதில் காஞ்சிபுரத்திற்குத் திருமாவின் உந்தியிலே தோன்றிய தாமரையை அவர் உவமை கூறுகிறார்.

நீலநிற உருவின் நெடியோன் கொப்பூழ்
நான்முக ஒருவற் பயந்த பல்லிதழ்த்
தாமரைப் பொகுட்டிற் காண்வரத் தோன்றிச்
சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பு.

இங்கே அரண்மனையை நான்முகனைப்பெற்ற தாமரை மலரின் பொகுட்டைப்போலத் தோன்றுவது என்று பராட்டுகிறார். இதனால் நகரம் தாமரையைப் போல இருந்ததென்பது குறிப்பினால் பெறப்படும்.

அகழியும், மதிலும் ஆகிய புற உறுப்பை உடையது பெரிய நகரம். அகழிக்குப் புறம்பே இளங்காடும் இருக்கும். அதைக் கடியினை என்று சொல்வார்கள். காவற் காடு என்றும் சொல்வது உண்டு. காடு, அகழி, மதில் என்ற மூன்றுமே நகரங்களைப் பாதுகாக்கும் அரண்கள். மதுரைமா நகரத்துக்கு வையையாரே ஒரு பக்கத்து அகழியாக இருந்தது. அகழி ஆழமாகவும் முதலை முதலிய வற்றை உடையதாகவும் இருக்கும். ராயவேலூர்க் கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள அகழியில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்காரர்கள் முதலையைக் கொண்டுவந்து விட்டு வளர்த்தார்களாம்.

மதில் வாயில் அகன்றதாகவும் உயரமாகவும் இருக்கும். அரசனுடைய கொடி அங்கே பறக்கும். காவலர்கள் வருவாரைச் சோதித்தே உள்ளே விடுவர். மதில் வாயிலின்

இருமருங்கும் ஆயுத அறைகள் இருக்கும். மதில் வாயிற் கதவு மிக வலியது. கணைய மரத்தைக் குறுக்கே இழுத்து அதைச் சாத்திவிடுவதும் உண்டு. போர்க்காலங்களில் மதில் வாயிற்கதவை யானைகள் தம் கொம்புகளால் இடித்து இளைப்படையும். போர் இல்லாத காலங்களில் மதிற் கதவு திறந்தே இருக்கும்.

பெரிய நகரங்களில் புறநகர், இடைநகர், அகநகர் என்ற மூன்று பகுதிகள் இருக்கும். புறநகரில் புற நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களும், படைகளும் தங்குவார்கள். இடைநகரில் கடைவீதிகளும் செல்வர் வாழும் மாளிகைகளும் இருக்கும். அகநகரில் அரச வீதியும் மறையோர் வாழிடமும் திருக்கோயிலும் அரண்மனையும் இடம்பெறும்.

கடைவீதிகளில் பகலிலே பண்டம் விற்கும் இடம் வேறு. இரவு வாணிகம் நடைபெறும் இடம் வேறு. பகற் கடைகள் உள்ள இடம் நாள் அங்காடி; மாலைக் கடைக்கு அல்லங்காடி என்று பெயர். மதுரையில் இவ்விரண்டு வகை அங்காடிகளும் இருந்ததை மதுரைக் காஞ்சி விரிவாகச் சொல்கிறது பூம்புகார் நகரில் இவை இரண்டும் இருந்த செய்தியைச் சிலப்பதிகாரத்தால் அறிகிறோம். சென்னை யிலும் மாலைக்கடை (Evening Bazaar) இருக்கிற தலலவா?

ஊர் முழுவதையும் ஒருங்கே பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை ஒருவருக்கு எழுமானால் என் செய்வது? அக்காலத்தில் விமானம் இல்லை. சென்னை மாநகரில் கலங்கரை விளக்கம் (Light House) உள்ள இடத்திலிருந்து பார்த்தால் நகரம் முழுவதையும் கண்டு மகிழலாம். அப்படியே அக்காலத்தில் மிக உயர்ந்த இடம் ஒன்றை நகரில் வைத் திருந்தார்கள். அது ஏணி போல இருந்ததால் நகர்காண் ஏணி என்று சொன்னார்கள். சோழர்களின் தலைநகராகிய

உறையூரில் நகர்காண் ஏணி இருந்த இடத்துக்கு ஏணிச்சேரி என்று பெயர். அவ்விடத்தில் மோசியார் என்ற புலவர் ஒருவர் இருந்தார். உறையூர் ஏணிச்சேரி முட மோசியார் என்று அவர் முழுப் பெயரையும் அவர் பாடிய பாடல்களின் கீழே குறிப்பிடுவார்கள்.

தொழிலுக்கு ஏற்ற வகையில் தெருக்கள் அமைந்திருந்தன. இரும்பு வேலை செய்வார்கள் இருந்த தெரு கொற்சேரி. தானியங்கள் விற்கும் இடம் கூலவீதி. திருநெல்வேலியில் கூலக்கடைத் தெரு என்று இன்றும் ஒரு வீதியின் பெயர் வழங்குகிறது. ஆடைகள் விற்கும் தெரு அறுவை வீதி. வெற்றிலை விற்கும் இடம் இலையமுது கூடம்.

அரசர்களுடைய வீதி மிகச் சிறப்பாக இருக்கும், நாகரிகம் மிக்கவர்கள் உல்லாசமாக அதில் திரிந்துகொண்டிருப்பார்கள்.

நகர நம்பியர் திரிதரும் மறுகு

என்று மணிமேகலையில் அதைப்பற்றி ஆசிரியர் சாத்தனார் சொல்கிறார். ஆடையை நெய்யும் தொழிலாளர்கள் தனியே வாழ்ந்தனர். தொழிலாளர்களும் கலைஞர்களும் தனித் தனியே வாழும் தெருக்கள் உண்டு.

ஊரின் நடுவே வெளியே போகும் நீர் மறைவாகச் செல்லும் கரந்துறைகள் (underground drainage) இருந்தன. அவற்றின் வழியே யானைகள் கூடப் போகலாமாம். அவற்றிற்குச் சுருங்கை என்றும் பெயர் உண்டு. சுருங்கை அகழியிலே சென்று முடியும்.

விலங்குநீர்ப் பரப்பின் வலம்புணர் அகழியிற்

பெருங்கை யானை இனநிறை பெயரும்

சுருங்கை வீதி மருங்கிற் போகி

என்று சிலப்பதிகாரம் சொல்கிறது. அது மதுரையின் சிறப்பைக் கூறும் பகுதி. கழிநீர் போவதோடு, அவசியமான சமயங்களில் யானை முதலியன போகவும் இடமாக அது இருக்கும்.

கூடகாரங்களும், கொட்டகாரங்களும், எழுநிலை மாடமும், நாடக சாலைகளும், திருக்கோயில்களும், புலவர் ஆராய்ச்சி நடத்தும் பட்டி மண்டபமும், ஓவியச்சாலைகளும், செய்குன்றுகளும், இன்னும் பல இட வகைகளும் அடங்கிய பெரிய நகரங்களில் செல்வம் கொழித்தது. பழந்தமிழர்கள் நகரத்தை அமைத்து நாகரிகத்தைப் பாதுகாத்து வந்தார்கள். இன்னும் மதுரையும் காஞ்சியும் சிறந்த நிலையிலே உள்ளன.

நகர அமைப்பு, அதன்கண் உள்ள பகுதிகளின் பான்மை, வீடுகளின் எழில், வீதிகளின் இயல்பு ஆகிய பல செய்திகளைப் பழந்தமிழ் நூல்கள் சொல்கின்றன. வெவ்வேறிடங்களில் பரவிக் கிடக்கும் அவற்றை யெல்லாம் தொகுத்து வகைப்படுத்தி ஆராய்ந்தால், நகரமைப்புக் கலை யிலும் தமிழர்கள் எவ்வாறு சிறந்து நின்றார்கள் என்பதை நன்கு உணரலாம்.